

Розалинг Майлс

**ЗАВРЪЩАНЕ
В РЛД**

**изневярата
на един мъж**

**отмъщението
на една жена**

**РОЗАЛИНД МАЙЛС
ЗАВРЪЩАНЕ В РАЯ
ЧАСТ 1**

Превод: Сергей Христов

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

*Прекрасна любовта е, но уви! —
като хазарт ужасна за
жената!*

*И щом не ѝ във него провърви,
не ѝ оставя нищичко съдбата,
освен горчилки, хули и мълви.
Затуй си отмъщава с
бързината
на тигър — но и тя се изтезава
от мъката, която причинява.*

Джордж
Байрон: „Дон
Жуан“

Пожарът на зората заливаше Рая, а старецът сънуваше последния си сън. Беше се мъчил цяла нощ, но сега поутихна в голямото дъбово легло на предците си, изсумтя доволно, усмихна се на себе си и стисна хваналата го ръка, все едно че сключваше сделка. За Макс Харпър, ветеранът от неизброими битки с природата и нейните стихии, с хората и с машините, това беше напълно подобаващ начин за вземане на сбогом с бурния му живот. Макар и недоловимо, вече дишаше с лекота. Лицето му стана ведро и спокойно и той се отпусна за първи път в живота си.

Но за девойката до него кошмарът тепърва започваше. Дългите нощни часове подсилваха уплахата ѝ. Обзе я паника. „Недей, молеше се тя. Не ме оставяй, моля те...“ Отначало сълзите ѝ се стичаха с лекота, която я караше да мисли, че никога няма да престане да плаче. Сега обаче бе останала само болката в сърцето ѝ. Тя трескаво шепнеше думи на безнадеждна обич и търсеше утеха от неподвижната фигура.

„Какво ще правя без теб... Ти си всичко за мен. Копнеех за твоята усмивка и твоята ръка, а не онези на Кейти. Умирах от ужас, когато те нямаше. Познавах лицето ти по-добре от своето. Но не познавах теб самия. Не си отивай, преди да съм те опознала. Имам такава нужда от теб...“

Лекарят си погледна часовника и кимна на сестрата. Тя се измъкна незабелязано от стаята, за да уведоми за началото на последната част от ритуала. От всички краища на огромната северна територия на Австралия в Рая бяха дошли приятелите, познатите и деловите партньори на умирация магнат, кой както може — с коли, джипове, частни хеликоптери и самолети. Стояха в облицованата с тъмна ламперия библиотека на голямата каменна къща точно под портрета на човека, който навремето ги беше събрал, и чиято кончина сега отново ги събираше. Бяха напрегнати, но не се бояха. Както винаги, Макс Харпър се беше погрижил за бъдещето.

Навън, в предобедната жега, търпеливо чакаха група аборигени, дошли от цялата околност. Предизвестил ги беше Йоуи, духът на смъртта, и те бяха пристигнали, за да почетат последния сън на стареца. Стояха невъзмутимо в зноя и оглеждаха великолепната стара постройка, чинарите, двата хеликоптера и множеството леки коли, покрити с дебел слой прах.

Под безмилостните лъчи на слънцето никой не говореше. Мълчаха дори и най-младите членове на групата, братята Крис и Сам. Всички знаеха какво става в къщата и се бяха примирили с неизбежното. По силата на древната си връзка с всичко живо на този свят те усещаха, че е настъпил моментът, когато Макс Харпър щеше да се пренесе в безкрая, в обителта на праотеца, и щеше да подири нов живот отвъд смъртта.

Потискащата тишина в затъмнената спалня се нарушаваше единствено от слабо дишане на мъжа в леглото. Внезапно той пое дълбоко въздух, потръпна и замря. Лекарят бързо пристъпи и освободи тежката му длан от пръстите на момичето. С професионална вещина провери пулса, видя, че е спрял, и положи ръката върху завивките. Погледна девойката и кимна в отговор на безмълвния въпрос в очите ѝ.

Тя мълчаливо пристъпи като насън и коленичи до леглото. Взе ръката на покойника, целуна я и за момент я притисна към бузата си.

Познатото докосване накара сълзите ѝ да потекат отново. Но лицето ѝ остана неподвижно. Сега не беше време за плач.

След малко стана и избърса сълзите си. Погледна за последен път мъртвеца, излезе и сковано тръгна по коридора. През един прозорец отвън се виждаха фигурите на опечалените. Една от клечащите в праха жени на аборигените изплака и се хвана за главата. После гърлено и монотонно подхвана някаква траурна песен и останалите я последваха.

— Велики Татко, Баща на всичко живо, блатните дъбове въздишат и скърбят, а евкалиптите ронят сълзи, защото мрак се спусна над едно от твоите творения...

Поуспокоена от равномерния напев, тя овладя чувствата си и влезе в библиотеката. Появата ѝ послужи като сигнал за чакащите и разговорите внезапно секнаха. Всички погледи се насочиха към нея. Извърнатите лица бяха на мъже с ярка и налагаща се индивидуалност, всяко от които изпъкваше посвоему. Между тях обаче, като пръв сред равни, се открояваше Бил Макмастър — управляващият директор на „Харпър Майнинг“ и нейните филиали. Той видя отчаяната девойка и веднага тръгна към нея. Грубоватото му лице излъчваше съчувствие. Взе ръката ѝ в своята, измърмори няколко думи на съболезнования и внимателно я поведе към останалите от групата.

От дъното на стаята се появи икономката Кейти. Носеше сребърен поднос с чаши пенливо шампанско. Изоставила обичайната си приветливост, защото не можеше да гледа безучастно момичето, което познаваше от бебе, тя поднесе напитките, без да каже нито дума. Девойката пое дъх и с привидно спокойствие се обърна към присъстващите:

— За Макс Харпър. Баща ми. Дано почива в мир.

След като всички отпиха, Бил Макмастър пристъпи напред и вдигна чаша към огромния портрет на Макс, който се извисяваше над всички в стаята.

— За Макс Харпър — започна той. — Макар и тиранин, беше добър шеф и добър човек. Хора като него се срещат веднъж на милиони. Онова, което той не знаеше за минното дело, просто не си струваше да се знае. Всички ние сме му много задължени. И затова няма да те изоставим, моето момиче. Можеш винаги да разчиташ на нас. Всичко ще бъде наред, щом начело на „Харпър Майнинг“ отново

застава човек с името Харпър. Да вдигнем чаши, момчета. Този път за Стефани Харпър. Дано тя стане достоен наследник и под нейно ръководство „Харпър Майнинг“ продължи да процъфтява и в бъдеще.

— За Стефани Харпър... За Стеф... За нейно здраве...

От всички страни се вдигаха тостове и наздравници, които, замаяна от мъката си, Стефани почти не чуваше. Но в един момент смисълът на казаното завладя съзнанието ѝ. Кралят е мъртъв, да живее кралицата! Тук, в Рая? Където баща ѝ беше крал? Тя уплашено отметна глава назад. Портретът над нея я гледаше намръщено. Стефани улови познатия ястребов поглед на очите му и изтръпна.

— Не!

Викът се изтръгна съвсем неочаквано, стресна гостите и смути нея самата.

— Не мога! Не мога! Не мога!

Цялата трепереше. Отблъсна протегнатите ръце и избяга от стаята. Излезе от къщата и се втурна като луда към конюшните. Пред невъзмутимия поглед на аборигените тя препусна в опасен галоп по алеята за автомобили, излезе през портите на имението и изчезна в околните шубраци. Само там можеше да остане насаме със себе си и да даде израз на мъката си. Огромният черен жребец я носеше все по-навътре и по-навътре, а ритъмът на тежките му копита съвпаднаше с ударите на сърцето ѝ. След дълго препускане, когато и кон, и ездач бяха почти на края на силите си, тя спря в безбрежната пустош, за да излее упреците си към жестоката съдба. Изсушеният от слънцето кафеникав пейзаж се простираше от хоризонт до хоризонт. На неговия фон и конят, и момичето, изглеждаха невероятно дребни. Изправила се на стремето, Стефани изплакваше мъката си, хлипаше и нареждаше:

— Татко, татко! Как можа... Как можа да го направиш... Имам такава нужда от теб, а ти ме изостави...

— Стефани? Стеф, къде си?

Стефани трепна и дойде на себе си. По стълбите се чуваха леки стъпки и след секунда в спалнята влезе Джили.

— Какво става, Стеф? Защо не се обаждаш?

— Бях се замислила за Рая.

— За Рая ли? — Джили огледа луксозната спалня и изведнъж заговори с интонацията на английски иконом. — Но, мадам, това е Харпър Маншън в Сидни, а не провинциалното имение на рода ви.

— О, Джили! Толкова се радвам да те видя!

Почти разплакана, Стефани прегърна приятелката си. След малко Джили се освободи от прегръдката, леко отстъпи и я изгледа внимателно.

— Май нещо си се поотчаяла — загрижено каза тя. — Какво има?

— Нищо особено — смутено се изчерви Стефани. — Просто си мислех за...

Джили проследи погледа ѝ до голямата снимка на Макс, поставена в инкрустирана сребърна рамка на нощното шкафче, и се престори на сърдита.

— Стефани Харпър, срамувам се от теб! Не е редно да продължаваш да мислиш за баща си в деня на своята сватба!

— Всеки ден мисля за него — отвърна Стефани.

Вярно беше. Присъствието на Макс и влиянието му върху живота ѝ си оставаше все така силно, както в деня на смъртта му преди седемнайсет години. Джили кимна.

— Всъщност той управляваше живота ти. Понякога си мислех, че не ти оставя никаква възможност да се развиваш сама. Само че в тебе има много повече, отколкото досега си могла да изразиш. Може би вече му е дошло времето. — И с дяволита усмивка Джили вдигна чашата с шампанско.

В отговор Стефани също се усмихна. Така е по-добре, помисли Джили. Само ако знаеше колко си красива с тази усмивка, сигурно щеше да се усмихваш непрекъснато, като чеширския котарак. Но не биваше да ѝ го казва, защото добре познаваше свенливостта на Стефани по отношение на външния ѝ вид и поведението ѝ. Освен това Джили чудесно знаеше, какво може да ѝ достави удоволствие в момента.

— Каж ми сега, кой е късметлията? — започна тя. — Прилича ли на Макс? Това ли те привлича най-много у него? Сигурно е някой много специален мъж за такъв бурен романс.

Стефани цялата светна.

— О, Джили! Точно така е. Той е страхотен. Струва ми се, че наистина прилича на татко, защото е силен и решителен. А освен това е мил и грижовен и ме прави много щастлива...

Джалили внимателно я погледна. Нямахше съмнение, че Стефани наистина смята така. Тя цялата преливаше от любов и щастие. Лицето ѝ, което обикновено изглеждаше напрегнато и смръщено и караше хората да я мислят за доста загубена, сега беше напълно променено. Очите ѝ блестяха, а устните ѝ, често свити в тъжни трапчинки, се бяха изпълнили с нов живот и откриваха безупречно бели зъби. Господи, колко е красива, изненада се Джилили.

Изведнъж я обзе някаква ревност и тя смутено се насили да се усмихне и да мисли за нещо друго.

— Обличай се по-бързо, че няма време. Дай да ти помогна. — Джилили я хвана за ръка, отведе я до тоалетката и я сложи да седне пред огледалото.

Стефани отново се изчерви, този път от удоволствие. Взе ръката на Джилили и я стисна с благодарност. Още от деца Джилили винаги ѝ беше вярна приятелка. Толкова е хубаво човек да има такъв приятел. Изведнъж тя се сепна.

— Джилили! Но аз съвсем забравих да те питам как си! Как мина пътуването?

— После. Дай сега първо да те приготвим — отвърна Джилили.

Отиде до леглото и взе оттам някаква блуза от синя коприна. Цветът ѝ чудесно подходеше на очите на Стефани и подчертаваше фигурата ѝ. Върна се и помогна на приятелката си да я облече.

— Няма ли да ми разкажеш нещо по-подробно, Стеф?

Стефани щастливо се засмя.

— Какво искаш да знаеш?

— Всичко! — извика възторжено Джилили. — Господи, щях да припадна като получих телеграмата ти. Отивам на почивка за няколко седмици и щом ти обърнах гръб — ела и виж какво стана. Вече си се влюбила и отново ще се омъжваш.

— Шест седмици — поправи я Стефани. — Познавам го от цели шест седмици.

— И така да е, пак е много бързо. Кажи ми, Стеф, сигурна ли си, че знаеш какво правиш?

— Никога не съм била по-сигурна! — възкликна радостно Стефани.

— Как се запознахте?

— На тенискорта, разбира се.

Джили се усмихна иронично.

— Наистина, къде ли другаде можеш да срещнеш шампион по тенис? Що за глупав въпрос от моя страна...

— Имаше благотворителен мач — продължаваше Стефани с възобновен ентузиазъм. — Отидох там, защото „Харпър Майнинг“ беше един от спонсорите. След това той ме помоли да изиграя един гейм с него и знаеш ли какво стана? Остави ме да го победя! Какво ще кажеш, а?

— Тя работата ми се вижда съвсем ясна — каза Джили, като полагаше усилия да не звучи язвително. — Но не разбирам защо не избягахте на някое усамотено място? Нямах нужда от голяма сватба. Аз също не съм ти необходима.

Изненадана, Стефани престана да се гримира и вдигна поглед от огледалото, а в очите ѝ светеше обида.

— О, Джили! Днес имам нужда тъкмо от теб, повече от когото и да е друг. За пръв път в живота ми се случва нещо толкова хубаво и искам всичко да бъде както трябва. Имам нужда от помощта ти, повярвай ми.

— Затова съм и дошла — увери я Джили. — Дори и стачката на пилотите не можа да ме спре. Пък и в Ню Йорк ми бе доста скучно. Сезонът беше свършил. Отидох само заради Филип. Иначе изобщо не ми се ходеше.

— А Филип не се ли разсърди, че трябваше да се приберете по-рано? — Стефани нанасяше деликатни сини сенки върху клепачите си.

Лицето на Джили застина и през него премина сянка на подигравка.

— Нали знаеш, че Филип никога не спори. Смята, че е под достойнството му. Пък и си свърши работата. Смятахме последната седмица да отидем до Акапулко и да видим как живеят богатшите. Но между това и сватбата на годината, както я наричат вестниците, просто няма място за сравнение.

Стефани се усмихна неспокойно и отново потърси увереност в приятелката си.

— Така е. Четох вестниците. Зная какво пишат. — Тя замълча за миг и почна да изброява на пръстите на лявата си ръка. — Грег се женел за мен заради парите ми — това, разбира се, го очаквахме и не ни изненада. Бил по-млад от мен и с тениса му било свършено, така че си осигурявал старините. Освен това бил голям женкар...

— Така е, наистина — тихо каза Джили.

— Да, но мен това не ме интересува — избухна Стефани. — Странно, но е факт. Винаги съм се притеснявала какво мислят хората за мен, само че този път хич не ми пука. Луда съм по него. — И тя отново се извърна към огледалото и продължи да се гримира, като говореше с някаква маниакална убеденост. — Просто не мога да повярвам на късмета си, Джили. Той наистина ме обича. Някои неща не могат да се имитират. — Тя попиваше розовото червило с хартиена салфетка. — Пък и не съм аз тази, която ще го съди. С моите два предишни брака. Знаеш колко лошо ми се отразиха. Но това си е моя работа. А и вече не съм дете. Наближавам четирийсетте и не ми остава кой знае колко още.

В огледалото Стефани видя, че Джили стана и отиде да си напълни отново чашата с шампанско.

— Не искам да те засегна — добави бързо тя. — Ти си по-млада от мен, пък и си имаш Филип. Освен това си по-хубавата от двете ни, по-уравновесената... по-стройната...

Стефани се запъна и започна да пригладжа блузата по себе си, сякаш се опитваше да прикрие едрите си гърди, които винаги я притесняваха. След малко събра кураж и продължи:

— С една дума, чудесна си и винаги ще бъдеш такава. Докато аз съм от онези жени, чийто вид не се подобрява с напредването на годините. Каквито и да са причините му да се жени за мен, аз съм му благодарна и точка.

Очите на Стефани се замъглиха, а устните ѝ се изкривиха в онази тъжна линия, която Джили добре познаваше. Тя пристъпи към нея и постави ръка на хълтналите ѝ рамене.

— Я се стегни — каза ѝ нежно тя. — Къде изчезна борческият дух на рода Харпър? В живота ти е имало лоши моменти, но сега идва ред на добрите. Това е.

Усмивката, озарила Стефани, наподобяваше слънце след дъжд.

— Помниш ли как, когато бяхме деца, мечтаехме като пораснем да се омъжим за красиви принцове? Ето че Грег е моят принц. Мина доста време, но все пак той се появи. Чакането обаче си струваше. — И тя решително се извърна към Джили. — Искам го повече от всичко на света. Вярвам, че и той ме иска.

Джали за момент я изгледа сериозно, а после ѝ се усмихна с разбиране.

— Този поне е съвсем различен от предишните двама — каза тя тактично. — Първо някакъв си англичанин, а после — американски учен. Добре ги подбиращ, няма що. А сега май за първи път попадаш на истински австралиеца. Не че не одобрявах английския аристократ или онзи американски „експерт“. Но кариерата ти ми се струва доста пъстра, между другото.

Стефани се намръщи неспокойно, но продължи да си поставя обиците. Те бяха един от любимите ѝ накити — едри висококачествени сапфири, заобиколени от диаманти — само че сега не беше сигурна дали ще подхождат на останалия тоалет. Искаше да попита Джили, но тя продължаваше да говори.

— Брачният ти опит е голям, но все още си непредсказуема. Първо — заминаваш за Англия без никой да знае и без преди това изобщо да си напускала Рая, и се сдобиваш с аристократичен съпруг и дъщеричка. После, преди още да е изтекла и година от живота ми с Фил, ти вече си приключила с този брак и си започнала нов. Колко време се задържа бащата на Денис?

— Престани, Джили! Моля те! — Стефани отчаяно се опитваше да закопчае перлената си огърлица. — Сега започвам всичко отначало.

Джали с нежелание прекъсна привлекателната тема за миналото на Стефани, остави чашата си и ѝ помогна да си сложи огърлицата, а после приглади и изпъна красивата дантелена яка на блузата ѝ.

— Значи сега си за трети път нова булка, нов късмет, така ли? — И тя си погледна часовника. — Само да пристигне женихът.

— Така е, Джили! Така е — радваше се Стефани. — Грег е добър човек, повярвай ми. Ще видиш, че ще го харесаш. Наистина.

Белият ролс-ройс със сгъваем покрив се движеше по криволичетите улици на Сидни към квартала Дарлинг Пойнт, а

шофьорът му беснееше, обзет от ярост.

— Каж ми, има ли такъв идиот, който да закъснява за собствената си сватба? — гневно ръмжеше той.

— Ти, Грег — отвърна равнодушно шаферът му, който го бе чакал в продължение на час и половина в апартамента му и сега не виждаше защо да трябва да го щади. — Нали искаше пристигането ти да се забележи, да ги накараш да почака малко, та тръпката за булката да бъде по-голяма. Така че Стефани Харпър да не си мисли, че си малкото й кученце, което припка наоколо и я моли да се омъжи за него, защото е богата и може да ни купи и продаде колкото пъти си иска.

— Затваряй си устата! — изсъска Грег и стисна волана, за да вземе един особено опасен завои. — Тръгнал съм да се женя, а някакъв си смотан, некадърен тенисист ми плещи глупости...

— Да, но миналата седмица те победих!

— За пръв път.

— Но няма да е за последен, приятелю. Няма.

Грег млъкна и се замисли. Истина беше, макар и доста неприятна. Никога преди не бе имал проблеми срещу пет години помладия Лу Джаксън. Едно е да те победи някоя звезда като Макенроу, но съвсем друго — да паднеш от хлапак, познат ти още от времето, когато не е знаел как се държи ракета за тенис... Грег неволно потръпна. Почваше да губи форма. Май сега бе моментът стилно да се оттегли...

Мислите му бяха прекъснати от Лу, който явно реши, че не е редно да злорадства над жениха в деня на сватбата му.

— Всъщност те победих заради крака ти — каза той добродушно. — Това коляно те съсипа, Грег.

Може пък да е за добро, помисли си развеселен Грег. Така хем имаше с какво да оправдава всеки свой неуспех, хем, от друга страна, победите му ставаха по-бляскави, когато с престорена болка нанасяше заключителния удар, довършващ съперника му на корта.

— Хайде, хайде, стига си се вайкал — рече той благосклонно. — Победи ме съвсем честно и почтено. Звездата ти тепърва изгрява. Защо иначе мислиш, че съм те избрал за шафер? Решил съм да не каня никакви минали величия на сватбата си. И без това от страна на Стефани ще има доста такива — особено онези от управителния съвет на „Харпър Майнинг“.

Лу се засмя и шеговито удари Грег по рамото. Симпатяга беше този Грег — винаги ще ти го каже право в очите, колкото и истината да е неприятна за него. Той тайно огледа класическите черти на лицето му, гъстата руса коса и силните загорели ръце върху волана. Нищо чудно, че момичетата бяха луди по него. Онази малка францужойка например, направо се подмокряше като го види. Пък и злите езици твърдяха, че той е цяло чудо в леглото. Затова и загуби последния турнир, след една подобна нощ... Лу се усмихна на себе си. Какво пък, Грег си беше поживял. Подобни неща едва ли го очакваха със Стефани Харпър. Сама по себе си тя беше приятна жена, но не ставаше за партньор на златния медалист от състезанията по полова атлетика.

През това време Грег наваксваше закъснението чрез комбинация от майсторско шофиране и блестящи познания за топографията на Сидни. Настроението му се пооправи, докато преодоляваше последните няколко километра по трилентовото платно към Харпър Маншън. Жилището се намиреше в един от луксозните райони на града, с изглед към залива, и представляваше блестящ израз на могъществото и богатството на Макс Харпър. Той беше построил огромната бяла къща в дните, когато империята му се разширяваше на изток, към северните територии и все по-често му се налагаше да прескача до икономическата столица на Австралия.

Понастоящем това беше едно от най-скъпите частни жилища в Сидни. Заобиколено от големи дървета с прохладни сенки, добре поддържани ливади, спускащи се чак до морския бряг, и предлагащо великолепно разположение на стаите, жилището очевидно правеше живота на обитателите си много приятен. Грег с наслада си представяше шарената сянка на градината, просторните веранди, прохладните салони и чашите леденостудено шампанско, които го очакваха. Това беше животът. Сам си го бе извоювал, а и от сега нататък му предстояха още много подобни моменти. Само да протегнеш ръка. Настроението му значително се подобри.

Той взе последния завой към къщата и изведнъж се намръщи. Пред входа на имението се тълпяха репортери и фотографи и нетърпеливо се разхождаха между паркираните мерцедеси и ферарита на гостите. Една част от тях той добре познаваше от турнирите по тенис, но имаше и доста драскачи от разни лъскави светски списания плюс няколко, които му бяха съвършено непознати — вероятно

кореспонденти на чуждестранни издания и агенции. Освен това беше пълно и с приятно загорели почитателки от корта, дошли да изпроводят любимеца си, а между тях и...

— Дявол да го вземе!

На всичкото отгоре онази там отзад, с червената рокля, май беше французойката. Студена пот обля Грег и той се ядоса.

— Спокойно, Грег — опита се да го успокои Лу. — Стегни се и недей да дразниш пресата.

Грег преглътна мъчително и кимна. Все пак той успя да се овладее и когато навлязоха сред тълпата, на лицето му вече имаше любезна усмивка. Ролс-ройсът спря пред входа и всички се втурнаха към него.

— Идва! — извика една репортерка и с изваден магнитофон започна да си пробива път към колата. — Кажете ми, Грег, как се чувства човек, който се жени за най-богатата жена в Австралия?

Грег ѝ отправи една от специалните си усмивки.

— Фантастично! — провлече той.

— Вече мислехме, че няма да дойдеш, Грег.

— Имаше задръстване. Пък и шаферът ме забави. Трябваше да го чакам.

— А защо не допускате пресата на брачната церемония? — запита някакъв намусен тип от международна агенция.

Грег обезоръжи и него с усмивка.

— Съжалявам. Зная, че е неприятно, но Стефани искаше да сме в тесен кръг. За разлика от мен, тя не е свикнала с присъствието на репортери. Пък и нали се жени за мен, а не за почитателите ми.

Само гледай да не ги ядосаш, мислеше си той и се усмихваше извинително.

Приблужи се някакъв фотограф и започна да снима лъскавия ролс-ройс.

— Хубава кола — възхити ѝ се той. — Сватбен подарък ли е?

— Да — отвърна Грег невъзмутимо. — Естествено.

С крайчеца на окото си той забеляза, че към колата си пробива път репортерка от едно женско списание, и за първи път в живота си съжали, че отвореният сгъваем покрив го прави толкова уязвим за външния свят. Изведнъж му се прищя да затвори покрива под носа ѝ и да се скрие вътре.

— От името на читателите на списанието по цял свят — нахакано започна тя, — какво бихте казали за слуховете, че се жените за Стефани само заради парите ѝ?

Познат въпрос, на който Грег отговори, без да му мигне окото.

— Те ни най-малко не ни притесняват. Всеки може да говори каквото си иска. На мен ми стига, че правя Стефани щастлива.

— Значи това е брак по любов, така ли?

— Абсолютно. Препоръчвам го на всеки.

Браво, Грег, помисли си Лу с възхищение. Този човек наистина умееше да използва чара си. Нямахше за какво да се тревожат.

— Ами кариерата ти, Грег? — запита един от водещите спортни журналисти, който следеше развитието му още от времето, когато Грег беше неизвестен, хилав и недодялан юноша, но с желание да побеждава на всяка цена. — Значи ли това, че приключваш с тениса?

Грег го изгледа обидено.

— Глупости, приятелю. Пълни глупости.

— Признай обаче, че от една година насам не си в добра форма. Направо казано напоследък хич те няма. Не си ли угаждаш твърде много, а, Грег?

Грег стисна здраво волана, за да не удари похотливо усмихващата се муцуна на журналиста и се постара да запази спокойствие, като едновременно потисна желанието си да хвърли поглед зад него и да види дали онази мацка там отзад наистина не беше францужойката. После му се усмихна лениво.

— Какво ли не пишат по вестниците, приятелче.

— Значи може отново да се захванеш с активна спортна дейност, така ли да го разбирам?

Грег престорено опули очи:

— Нима някога съм се отказвал?!

— С една дума, догодина пак ще те виждаме по международните турнири. Дори и на Уимбълдън, нали?

— Ще зависи от Стефани — отвърна Грег. — Не знам дали ще иска да ме придружава, а сега тя е основната ми грижа.

— Това първият ти брак ли е, Грег? — нападна го отново предишната репортерка.

Грег оцени фигурата ѝ с професионална вещина.

— Да — отвърна рязко той. — И ако не побързам, ще го изпусна. Съжалявам, но трябва да тръгна. Довиждане, момчета.

Той отпусна съединителя на колата, но като минаваше покрай младата репортерка, не можа да се сдържи, ухили се и каза в работещия ѝ магнитофон:

— Хубаво тяло имаш. Внимавай какво правиш с него.

И подкара по алеята, а репортерката се изчерви от удоволствие.

В двора на имението едно тринайсетгодишно момче снимаше с видеокамера пристигащите гости. Джили стоеше на верандата пред спалнята и го гледаше как тича насам-натам и ентусиазирано насочва камерата ту към един, ту към друг от новодошлите. После влезе обратно в стаята, където Стефани почти бе привършила приготовленията и сега дооправяше прическата си. Женихът закъснява, помисли си Джили. Интересно дали Стеф се притеснява?

— Ами децата? — запита тя гърба на Стефани. — Какво мислят те за всичко това?

Стефани се намръщи неспокойно.

— Денис го приема нормално — замислено отвърна тя. — Дори му е доста приятно, че новият му баща е шампион от Уимбълдън. А и Грег му подари страхотна камера — много е внимателен, нали, Джили? Така че Денис днес е на седмото небе.

— Обаче Сара... — започна Джили и Стефани въздъхна.

— Виж, при нея е по-трудно. Сигурно е ужасно да си на петнайсет години и майка ти да се влюби като ученичка в някого. — И Стефани свенливо се изчерви. — Особено, ако този някой е по-млад от нея.

Джилли учудено повдигна вежди.

— Тя май още не ми е простила разликата във възрастта между мен и Грег.

— Че какво ѝ е на разликата? — рече Джили утешително. — Това е нищо в днешно време.

— Само че на нея сигурно ѝ се вижда огромна. Пък и аз не се държах много добре. Направо загубих ума и дума като го срещнах. Така се прехласнах по Грег, че дори забравих за училищния концерт на Сара, а там тя имаше солово изпълнение. Не сме свирили заедно на

пиано кой знае откога, нито съм я проверявала. И сега тя ревнува — мрази ме, а него не може да го понася.

Стефани скри лице в дланите си. Джили усети болката ѝ и взе нещата в свои ръце.

— Недей така, че ще си развалиш грима. Успокой се. Мисли за нещо хубаво. Всичко ще се оправи, ще видиш. След принц Чарлс, Грег е най-жадуваният ерген в западното полукълбо, така че се отдай на радостта си. В крайна сметка не се омъжваш заради тях. Направи поне веднъж нещо за себе си. Чуваш ли, Стефани Харпър? За себе си.

Стефани пое дълбоко дъх, вдигна глава и стана. Обърна се към Джили и ѝ се усмихна.

— Права си. Толкова съм глупава. Но ще се оправя, само Грег да дойде. Зная, че закъснява, но съм сигурна, че ще дойде.

— Така те искам!

Джали пристъпи към приятелката си, хвана я за ръка и я отведе до голямото огледало в другия край на стаята. Застанаха пред него и мълчаливо започнаха да се оглеждат.

Поначало високата и свенлива Стефани изглеждаше малко недодялана, но в нея имаше някаква грациозна тромавост, която скриваше възрастта ѝ и я правеше да изглежда по-скоро на двацет, отколкото на четирийсет години. Сега, облечена в луксозния костюм с убито син цвят, който правеше очите ѝ да приличат на диви зюмбюли, тя изглеждаше по-красива от всякога.

Джали обаче я гледаше с леко раздражение. Независимо от хубавия костюм, тя не можеше да разбере липсата на вкус у тази жена. Не виждаше ли, че сапфирените обици сега не бяха подходящи? Синьото им не отиваше на костюма. Освен това, днес спокойно можеше да бъде с високи токове. За косата ѝ да не говорим — вместо тази глуповато повдигната прическа, би трябвало да измисли нещо по-шикозно, по-подобаващо на тържествения случай. Ах, ако аз имах нейните пари...

В този момент Джили срещна погледа на Стефани в огледалото. Приятелката ѝ я гледаше с възторжена усмивка и цялата грееше от радост.

— Изглеждаш чудесно, Джили! Дрехите ти сигурно са от Ню Йорк?

Джили изведнъж се почувства гузна. Как е възможно да си мисля подобни неща, питаше се тя отчаяно. Какво ми става? Обърна се към Стефани и някак бързо изрече:

— И ти. Великолепна си.

— Честно?

— Честно.

Стефани обаче не беше убедена и с тъжна гримаса се обърна и седна на леглото.

— О, Джили, не само на децата им има нещо. Аз също съм се побъркала. Страх ме е, че няма да мога да го задържа, да запазя любовта му. Той е звезда, а аз не съм нищо особено. Шампион по тенис, а аз съм напълно скарана със спорта. Дори не мога да плувам...

— Нищо, скъпа. Само го качи на кон някой ден — мъдро я посъветва Джили. — Сигурно ще му вземеш здравето. — Тя направи многозначителна пауза и хвърли лукав поглед на Стефани. — Което, предполагам, че е крайната цел...

Стефани се изчерви, макар че промяната в насоката на разговора очевидно не ѝ беше неприятна. После се засмя и по бузите ѝ се образуваха трапчинки, скочи и изтича в тоалетната стая зад спалнята. След малко се върна с луксозна кутия, отвори я и я показа на Джили. Вътре, сред сребристи пластове опаковъчна хартия, имаше пълен комплект секси бельо от черна коприна, цялото в дантели и панделки. Джили възторжено ахна и се приведе да го разгледа по-добре. Всяка част от комплекта явно струваше куп пари, защото етикетите носеха известни френски имена.

Поруменяла от удоволствие, Стефани извади дантеленото неглиже и го разгъна върху себе си. Материята му беше прозрачна, а деколтето — ниско и подканящо. Тя го притисна към тялото си и се разтанцува из стаята в някакъв лудешки ритъм като в същото време си тананикаше:

— Джили, о, Джили, колко много го обичам аз!

— Той ли ти го подари?

— Аха — изкиска се Стефани утвърдително. — Никога не съм обличала подобно нещо. Чувствам се секси, само като го погледна!

Джили кимна с разбиране, защото само допирът до меката коприна беше възбудил и нея.

— Сигурно е страхотен в леглото. Но и ти пипаш чевръсто, мис Харпър. Не ти е отнело много време да го... да стигнеш до интимна връзка с него, а? Интересно какво ли си правила, за да заслужиш такъв подарък?

Стефани отново се изчерви, но не отбягна въпроса.

— Нищо — отвърна тя предизвикателно.

— Нищо ли? Да не искаш да кажеш, че не сте...

— Да — каза твърдо Стефани, макар и все още изчервена. — Точно това искам да кажа. Отчасти защото почти не можехме да останем сами и да бъдем сигурни, че никой вестникар няма да ни досажда. И отчасти понеже нито моето, нито неговото жилище бяха подходящи, а пък аз не си падам по задната седалка на колата, та дори и тя да е лимузината на „Харпър Майнинг“. Но най-вече защото сега искам всичко да е както трябва, особено на фона на опита ми от първите два брака. Вече не съм малка и не мога да си позволявам да греша. Жената в мен си иска своето и смятам, че най-последно съм намерила мъжа, от когото имам нужда.

Стефани млъкна и двете жени се погледнаха с пълно разбиране. Джили чудесно долавяше какво иска да каже приятелката ѝ. Независимо от двата си брака, в сексуално отношение Стефани беше доста неопитна. Израснала в изолацията на Рая, тя не познаваше други мъже, освен баща си. Само че старият магнат на минното дело почти непрекъснато обикаляше света по служба и я оставяше сама. Получаваше се така, че тя копнееше за любов, но в сравнение с доминиращата личност на баща ѝ, всички други изглеждаха слаби и незначителни. Нищо чудно тогава, че при пътуването си до Лондон, тя се влюби в първия, който прояви някакъв интерес към нея — невзрачен и неизвестен представител на английската аристокрация. Любенето им беше истински провал. В това отношение целият предишен опит и основен интерес на жениха беше насочен към момчетата и той караше обърканата булка да върши разни необичайни неща, които обаче за нейно щастие тя по онова време не разбираше напълно.

Независимо от всичко, благодарение на наивното си невежество, Стефани се отнасяше добре със своя малък лорд. Живееха в Англия и бракът им продължи достатъчно дълго, за да им се роди дъщеря. Това беше едно от нещата, с които непохватното колониално момиче

разочарова благородните си английски роднини — според тях детето трябваше да бъде момче. А и старият Макс нямаше никакво намерение да подпомага финансово упадъчната английска аристокрация. Освен това носталгията на Стефани растеше с всеки изминат ден — тя така и не можеше да свикне със сивото и безлично английско всекидневие. Душата ѝ копнееше за кристалните австралийски простори, за девствената пустош и най-вече за Рая. Така че в един момент бракът бе разтрогнат безболезнено и Стефани се прибра в родината си, натрупала много опит и познания, но не и в областта на секса.

Всичко това добре обясняваше и втория ѝ прибързан брак, който тя склучи, без да се вслуша в съветите на Джили, която ѝ казваше да не бърза. Три месеца след завръщането си, Стефани вече беше омъжена за американски учен, командирован в „Харпър Майнинг“ по изследователска програма на ООН в областта на минералните ресурси. Човекът беше на средна възраст, грижовен и любезен — нещо като баща ѝ Макс, но без властта и жилото му. За него обаче сексът имаше същото значение като къпането, към което прибягваше веднъж месечно, при завръщането си от някое забутано кътче, привлякло вниманието му като евентуален източник на материали за научни изследвания, които го интересуваха много повече от младата му жена. Вътре в себе си Джили го смяташе за доста отблъскващ и не можеше да разбере как Стефани му позволява да я докосва. Макар че отсъствията на съпруга, подобни на онези на бащата, очевидно не пораждаха този проблем твърде често. В пристъп на разсеяност професорът успя да зачене момченцето, което Стефани така и не можа да роди в Англия. Но когато изследователската му дейност приключи, той трябваше да се върне в САЩ, което и направи. По-късно Стефани призна на Джили, че от цялата работа се чувства поостаряла, но не и помъдряла.

Оттогава Стефани поведе тих и затворен живот, като разделяше времето си между децата и „Харпър Майнинг“. Изглеждаше, че се справя чудесно и без мъже, което доста озадачаваше Джили, прибягвала неведнъж през последните десет години до извънбрачни връзки за задоволяване на женските си нужди. Сега, надхвърлила трийсетте, сексуалните потребности на Джили бяха още по-неутолими и настоятелни, а жаждата ѝ за силни усещания се подхранваше и от натрупания с годините опит. Дали и Стефани най-сетне не бе

започнала да усеща повика на първичното? Дали не бе решила да се включи в играта, преди да е станало твърде късно? Джили стъписано се вираше в приятелката си, която навремето беше известна в училище с прякора „малката мис Прим“^[1]. Отговор на тези въпроси ѝ даде откритият поглед и гордо изправената глава на Стефани, както и топлата усмивка, озаряваща лицето ѝ.

— Добре дошла при нормалните хора, моето момиче — измърмори тя.

— Пожелай ми късмет, Джили — горещо отвърна Стефани. — Зная, че ще ми трябва. Грег ми се струва малко особен... така изведнъж се влюби в мен.

— Като гледам бельото, което ти е подарил, май смята да те подложи на основен инструктаж — засмя се лукаво Джили. — На твое място, Стеф, бих си отваряла очите на четири. Според мен той се опитва да ти намекне нещо.

— Ох, веднъж да мине тази вечер — изпъшка Стефани притеснено. — Но къде ли се бави той?

В това време отвън се чу ръмженето на ролс-ройса.

— Говорим за вълка, а той в кошарата — каза Джили. — Май женихът ти пристигна.

---

[1] стара мома. — Б.пр. ↑

ВТОРА ГЛАВА

Бил Макмастър стоеше в прохладното преддверие на Харпър Маншън и чакаше с търпението на човек, дочаквал и по-големи събития от сегашното. Като управляващ директор на „Харпър Майнинг“ и — след смъртта на Макс — един вид втори баща на Стефани, той днес бе дошъл и в двете си качества. Беше един от първите пристигнали, защото искаше да е сигурен, че всичко върви гладко в този толкова важен за Стефани ден. Бе готов за всякакви изненади, но не и за отсъствието на жениха. Обветреното му и прорязано от бръчки лице — наследство от времето, прекарано с Макс по различните пуцинаци на Австралия — имаше приветлив вид, докато той бърбеше с гостите, колегите си и прислугата. Отвътре обаче го изгаряше ярост и Бил безмълвно се ругаеше, че не е предвидил да изпрати фирмената лимузина и няколко по-яки момчета, за да доведат жениха навреме.

Иначе дотук всичко останало вървеше като по часовник. Още като дойде видя, че организацията по посрещането на гостите, приемането на подаръците и работата на допълнително наетия персонал е блестяща. От зоркия поглед на Мейти — несменяемият иконом на Харпър Маншън — не убягваше нищо. Според едни Макс го бил отвлякъл от някаква яхта на английски благородници, дошли да разгледат Сидни, а според други — преди бил майордом в стар европейски род, тъй като си личеше, че не е раждан в Австралия. Така и не се знаеше кой точно и откъде е той. Старият Макс го беше назначил в дома си и му бе предоставил пълните права да се разпорежда с прислугата, както намери за добре. И не беше сбъркал. Мейти допринесе много в изграждането на легендата за фамилията Харпър. Освен това и той самият с течение на времето се превърна в нещо като неин основополагащ камък.

— Добро утро, Мейти. — Бил стисна ръката на стареца с неприкрита обич.

С огромната си вратовръзка и яркия сватбен карамфил Мейти изглеждаше доста нелепо. Но стойката му си оставаше изправена, а поведението му — както винаги на ниво.

— О, мистър Макмастър. Добро утро, сър. Как сте? Как вървят нещата на онова... другото място?

Мейти винаги се изразяваше по този начин за другото имение на Харпър, Рая, тъй като никога нито беше ходил там, нито бе имал желание да отиде. Бил се засмя:

— Благодаря, добре, Мейти. Поне когато бях там за последен път. Голям ден е днес, а?

— О, да, сър. Така е. Следвали сме всички ваши инструкции, сър, както и тези на мис Стефани. Ще си позволя да кажа, че съм направил и някои допълнения. Поръчах двойно повече шампанско от предварително заявеното — за подобно събитие не бива да се скъпим — и освен това преместих мястото на официалната церемония по-навътре в градината, за да има повече сянка за младоженците и гостите, когато слънцето напече. Иначе всичко останало е наред.

— Както винаги при тебе, Мейти. Истинско съкровище си ти, повярвай ми.

— Благодаря, сър. Все пак отдавна не сме правили подобно тържество. А трябва да поддържаме традициите на рода Харпър. Извинете за момент, сър...

Старецът се запъти нанякъде, а Бил се замисли за последната голяма тържествена церемония във фамилията Харпър. Не ставаше въпрос за предишните две сватби на Стефани — първата я бяха направили извън семейството, в Англия, а втората беше само формалност и то в Алис Спрингс, където по онова време се намираще базата на съпруга-изследовател. Бил мислеше за погребението на Макс — когато цяла Северна Австралия се бе събрала на продължилото няколко дни бдение.

Седемнайсет години бяха изминали оттогава, но Бил съвсем ясно си спомняше погребението — все едно, че е било вчера. Пред очите му се нижеха безкрайните часове на очакване, прекарани в приглушени разговори в библиотеката на Рая, прозрачната поява на Стефани, тостът, вдигнат от нея за баща ѝ, както и нервната ѝ криза, предшестваща внезапното ѝ бягство от къщата.

Времето си течеше, а тя все не се връщаше. Джим Гъли, шефът на местната полиция, който също беше сред опечалените, се разтревожи и искаше да изпрати хора да я потърсят. От присъстващите аборигени бе разбрал, че Стефани не е взела кроткия кон, който обикновено яздеше, а един своенравен жребец, висок почти метър и седемдесет, с непредсказуемо поведение. Ако я хвърлеше някъде там из пущинака, едва ли щяха да я намерят жива.

Само че Кейти, икономката на Рая, не погледна сериозно на страховете на Гъли и дори му се присмя.

— Кинг ли? Да хвърли Ефи? Вие май изобщо не ги познавате. Ефи е единственият човек на този свят, на когото той позволява да го язди. Нали тя го е отгледала от малко жребче. Само да му свирне, и той веднага идва. — И тя изгледа презрително потящия се от жегата Гъли.

Времето си течеше и Бил също започна да се притеснява. Но той познаваше Кейти от години и ѝ вярваше, тъй като тя бе отгледала Стефани, или Ефи, както ѝ викаше, още от бебе. Защото дългото и мъчително раждане бе лишило Макс от единствения човек, когото бе обичал истински. Нежеланото дете бе попаднало в ръцете на Кейти, която го отрупа с цялата обич, събирана от години в старомоминското ѝ сърце. Кейти познаваше Стефани по-добре от всеки друг. Бил отчаяно се надяваше, че тя и сега е права.

Така се и оказа. Здравчът тъкмо бе обгърнал Рая с изненадващата си, присъща на тропиците внезапност, когато в стаята влезе Стефани, и то с толкова спокойно изражение на лицето, като че ли току-що я бе напуснала, за да си вземе кърпичката. По-късно тя никога не отвори дума за това, какво я бе накарало да избяга, а и Бил никога не я запита. Стефани се появи в библиотеката с високо вдигната глава, точно като баща си. Бил не беше човек на чувствата, но в онзи момент му се дощя да заплаче — не толкова заради връщането ѝ жива и здрава, колкото от прозрението, че начело на „Харпър Майнинг“ отново застава човек от рода Харпър. Стефани. Копие на Макс.

Естествено, не всичко бе вървяло по мед и масло. Отначало на Стефани ѝ липсваше опит, защото макар и Макс да бе знаел, че няма кой друг да го наследи, не я беше обучил както трябва. Така че тя старателно се ровеше в книги, цифри и баланси, загуби и печалби, и какво ли не още. Трудеше се денонощно и понякога дори не можеше да проумее мащабите на начинанието си. Но каквото и да ставаше, до

себе си тя винаги усещаше силната и търпелива ръка на Бил. Сега той се изчерви от удоволствие като си помисли за стремителния напредък на своята ученичка — награда за многомесечните му усилия. А се оказа, че ученичката му е наследила усета на баща си, но умножен по хиляда.

Освен това Стефани имаше и нещо като шесто чувство, което Бил отначало трудно възприемаше и още по-трудно си го обясняваше. Някакъв инстинкт винаги я предупреждаваше за трусовете на борсата или за евентуални неизгодни сделки, а когато Бил я питаше откъде знае, тя му отвърщаше, че „просто знае“. Как ставало, не можела да каже. Бил го наричаше „женска интуиция“, но в себе си смяташе, че то се дължи на детството ѝ в Рая. Там, в безкрайните открити пространства, Стефани се беше научила на изкуството да бъде напълно сама — единственото време, когато човек може да чуе тихия вътрешен глас, нашепващ тайните на живота. Прекарала и доста време сред аборигените, тя се бе привързала към тях и споделяше мистичната им връзка с природата и всички живи същества. Имаше си свой подход към животните и се чувстваше едно с целия свят — дори и с въздуха, който дишаше. Някои от тези дарове бе взела със себе си в големия град, макар в очите на ненаблюдателните да изглеждаше прекалено тромава и свенлива.

Стефани обаче имаше едно слабо място и Бил тежко въздъхна като се сети за него. Не разбираше от мъже. Той потръпна при спомена за първите ѝ два злощастни брака и прекара пръст по вътрешната страна на яката си, като си помисли докъде можеше да се стигне. Защото и в двата случая компанията „Харпър Майнинг“ се бе отървала сравнително леко. Аристократичното семейство на младия английски благородник с такава готовност се раздели с нея и беше толкова благодарно, задето тя не поиска издръжка, че на никой не му хрумна да нанесе обратен удар. А пък американският професор си беше истински учен и не се интересуваеше от материалната страна на живота. Дори изпадна в ужас, когато разбра, че се е оженил за най-богатата жена в Австралия. На Бил му се струваше, че и двамата можеха с лекота да изсмучат колкото си искат пари от „Харпър Майнинг“.

Ами ако и сега се стигне до подобно положение? Бил бе силно изненадан, когато разбра за бурния романс на Стефани и за намерението ѝ да се омъжи отново. Всичко му се струваше

подозрително. Той добре познаваше Стефани и знаеше, че тя приближава четирийсетте и до голяма степен продължава да бъде сексуално непросветена; че е доста над нормалното тегло и — с изключение на деловите отношения — не разбира абсолютно нищо от мъже. С какво ли я бе привлякъл този плейбой? Той сподели загрижеността си и със своята съпруга — Рина, добродушна и мъдра жена, на чието мнение в подобни случаи винаги разчиташе.

— Може да не си прав за него, скъпи — посъветва го Рина. — Дай му шанс. Знаеш, че Стефани е обичлива, силна и лоялна — представи си, че и той вижда същото у нея.

Бил се опитваше да си го представи, но лошите му предчувствия си оставаха. Нещо го човъркаше отвътре...

И сега, докато слушаше приближаването на ролс-ройса по алеята, той стоеше и се разкъсваше между облекчението и яда. Мейти се запъти към вратата, за да посрещне човека, който скоро щеше да стане новия му господар, и да го отведе до мястото на брачната церемония при очаквания ги свещеник. Бил прекоси обширното преддверие и спря до стълбището, охранявано от вярната немска овчарка на Стефани, Кайзер.

— Здравей, момчето ми — рече му Бил. — Готова ли е вече Стефани?

Кайзер леко изръмжа, наостри уши и се изправи, защото от горния етаж се чуха стъпки. На стълбището се появиха Стефани и Джили и тръгнаха надолу.

— Скъпа Стефани, изглеждаш чудесно! Наистина.

— Благодаря, Бил. — За пръв път в живота си Стефани прие комплимента, без да се смути.

— И ти също, Джили. Добре дошла. Как мина пътуването?

— Нормално, благодаря.

Стефани хвана ръката на Бил и го отведе настрана, където Джили не можеше да ги чува.

— Бил, донесе ли документите да ги подпиша?

— Да, донесох ги. — Бил млъкна и се поколеба. — Но трябва да ти кажа, че управителният съвет не е много доволен.

— Не съм го и очаквала. — В такива моменти Стефани беше твърда и решителна точно като баща си. — Но ти ги убеди, нали?

— Да, убедих ги. Можеш да разчиташ на мен, Стефани... — И той отново се поколеба.

Стефани обаче не се смути и спокойно продължи:

— Каж ми за какво си мислиш, Бил? Какво има? Нали не ме смяташ за глупачка?

Бяха застанали под портрета на Макс — копие от оригинала, чието присъствие бе така осезаемо в Рая. Бил направо усещаше ястребовия му поглед на тила си, докато отговаряше с тъжна усмивка:

— Не познавам такива хора в рода Харпър. Сигурен съм, че ако искаш, можеш и сама да ръководиш „Харпър Майнинг“ заедно с всичките ѝ филиали. Усвоила си всичко, на което те научих, да не говорим за естествените ти дарби. Помощта ми вече не ти е необходима.

— Разбира се, че ми е необходима — отвърна живо Стефани. — Знаеш, че без теб не бих се справила. — Тя се усмихна стеснително. — Наистина имам нужда от човек, на когото да разчитам.

— Сигурно си права. Но аз продължавам да мисля, че щеше да е по-добре... ъ-ъ-ъ... дори някак по-дискретно, така да се каже, ако предоставеше на съпруга си част от своите лични средства, а не от тези на компанията. Управителният съвет е против за него да се заделят специални средства и то от фондовете на компанията.

— Ох, Бил — тежко въздъхна Стефани. — Нима нищо не разбираш? Как мислиш, че ще се чувства някой мъж, ако всеки път трябва да проси пари от жена си? Имам толкова много, че никой не би се омъжил за мен.

Никой, като изключим сегашния, ако изобщо разбирам от хора, помисли си Бил. Стефани, Стефани, защо си толкова доверлива и наивна?

— Навремето това ми причини много неприятности — продължаваше Стефани. — И сега не смятам да правя същата грешка отново. Искам мъжът ми да е финансово независим още от самото начало и да разполага със свои собствени средства. И не желая да ги смята за подаяние.

Очите ѝ блестяха с опасна светлина, а брадичката ѝ бе вирната непокорно. Бил разбра намека.

— Не се притеснявай, проблеми няма — успокои я той. — От този момент Грег е включен във ведомостта за заплатите.

Стефани се отпусна.

— Благодаря.

— Чувствам се отговорен за щастието ти, Стеф. Само ми казвай от какво имаш нужда и нищо повече.

— Зная.

Бил се наведе да я целуне, но думите ѝ го накараха да замръзне.

— Още нещо, Бил. Мисля, че не съм направила достатъчно. Искам Грег да стане един от директорите на „Харпър Майнинг“. Да бъде включен в управителния съвет. Трябва да му дадеш някаква реална функция, а не просто пакет акции и купчина титли. Ще се погрижиш ли и за това?

Бил се бе вторачил в нея и се опитваше да потисне изумлението и гнева си. Но Стефани го гледеше невъзмутимо. Той изведнъж разбра, че насреща му е дъщерята на Макс, която поставя ултиматум. Никой не го питаше и не смяташе, че е нужно. Усмихна се насила, кимна и я целуна по бузата.

— Ще го оправя, не се притеснявай. Желая ти успех, скъпа.

Той се отдръпна и се огледа. Отвъд безукорно чистото преддверие се виждаше просторната трапезария с белоснежните маси, отрупани с храни и напитки за празненството след официалната част. Самото преддверие беше пълно със сватбени подаръци. От другата страна се виждаше градината, където младоженецът и гостите очакваха идването на булката. Първа се появи Джили с огромен букет за Стефани и един по-малък за себе си. Навсякъде ухаеше на цветя.

Всичко беше готово. Бил се чувстваше безпомощен, защото знаеше, че събитията следват своя съдбовен ход и никой не можеше да ги промени. Той бе длъжен да им се подчини.

— А сега, скъпа — каза, като взе ръката на Стефани в своята, — да вървим да те омъжим.

Навън в градината въздухът беше топъл и задушен. Преди това се бе излял кратък тропически порой и дори изглеждаше, че цялото тържество ще трябва да се проведе вътре в къщата, но дъждът престана със същата внезапност, с която започна, а моравата и лехите с цветя светеха като след баня. Преваляше обяд, за когато беше

предвиден часът на брачната церемония и слънцето сипеше щедри лъчи върху гостите, които търсеха сянката на околните дървета.

В средата на този храм от зеленина, пред един приспособен набързо олтар, стояха Грег и неговият шафер. Вдясно от тях, отвъд градината, моравите на къщата се спускаха чак до залива. Виждаха се и стотиците яхти, които браздыха водите му или се поклащаха лениво на котвите си. Малко по-нататък се открояваше и огромната дъга на моста над залива и панорамата на града, разстилащ се от двете му страни. Гледка за милиони, доволно си мислеше Грег. Той обичаше Сидни и макар да бе обиколил целия свят във връзка с международните тенисни вериги, никога не беше виждал по-красив град. Гледаше лъскавата водна повърхност и усещаше как студеният вътрешен гняв, който го придружаваше още от детството му, се уталожва. В този момент душата на Грег Марсдън беше почти на ръба на жадуваното спокойствие.

Застаналият до шафера дребничък свещеник наблюдаваше Грег с любопитство. От опит знаеше, че при брачни церемонии обикновено булката е тази, която закъснява, а сега за пръв път му се случваше да закъснее младоженецът. Той го бе изчакал с християнско търпение, подсилвано от вярата му, че в крайна сметка всичко ще се оправи. Сега вече чакаше само появата на булката, която всеки момент щеше да излезе от къщата и да тръгне по кадифената морава към мястото, където под дърветата я очакваха младоженецът и гостите. Щеше му се да вярва, че красивият и арогантен на вид мъж пред него е подготвен духовно и емоционално за женитбата. Мили боже, безмълвно се молеше той, помогни му и бъди с него днес. Свещеникът отвори очи и внимателно погледна Грег, който му се стори потънал в мисли. Сърцето на свещеника приятно трепна. Човек никога не знае кого ще споходи милостта божия. Той дори познаваше няколко души, които бяха разбрали отговорността и моралните задължения на брака, едва когато се бяха изправили пред олтара. Да не би пък и сега Господ да връщаше в стадото заблудената овца?

Венеция, мислеше си Грег. Венеция. Единственото друго място, което би могло донякъде да се сравни със Сидни от гледна точка на водата като част от града. Само дето каналите във Венеция миришат неприятно, защото са пълни с мръсотия. Въпреки това мястото е подходящо за меден месец. Там трябва да отидем. И в Париж, а после

можем да отскочим до Прованс или Дордон... Тук той леко се намръщи. Идеята му да изкарат медения си месец в Европа беше несъзнателно отхвърлена от Стефани още в един от първите им разговори по този въпрос.

— Замислила съм нещо чудесно, скъпи — каза му тя радостно. — Рая! Веднага след сватбата можем да прекараме там медения месец. Само двамата. О, Грег! Ще видиш какво щастие е.

Рая ли? За миг Грег бе изпаднал в паника. Някаква дупка на гърба на географията, откъсната от цивилизацията, от удоволствията на градския живот и от светските хроники. Той обаче успя да се пребори с това чувство. Спокойно, рече си Грег. Има време. Ходил съм в Европа и пак ще ходя. Знаеше, че и в Рая няма да му е зле. Щеше да язди и да ходи на лов — неща, които навремето бе зарязал заради тениса, когато грабна ракетата и дойде в Сидни. Официално погледнато, той беше нещо като сирак — в Австралия човек лесно става сирак, мислеше си той с усмивка. Беше се погрижил на сватбата да не присъства никой от негова страна. Човек отникъде. Един старателно изграждан образ, който го устройваше напълно. В това отношение връщане назад нямаше. Сега обаче му се струваше, че един месец в Рая не би му навредил чак толкова. Можеше да си го позволи. Пък и Стефани щеше да е щастлива.

Стефани. Грег отново се намръщи. Не че лицемереше — той наистина искаше да я направи щастлива и знаеше как. Мъжът в него му казваше, че щастието ѝ ще произтича и зависи от неговото. А щом и двамата се съсредоточаваха върху едно и също нещо, той не виждаше никакви проблеми. Стефани бе намеквала хиляди пъти, че той всъщност ѝ прави услуга, като се жени за нея. Дълбоко в себе си и Грег го знаеше. Правеше го за парите ѝ. Иначе тя не беше нищо особено. Недодялана, тромава и толкова несигурна в себе си, че на моменти го дразнеше с извиненията си за това, че изобщо я има на този свят. А Грег си падаше по по-агресивните жени и Стефани донякъде го отблъскваше.

Мислите му внезапно се насочиха към французойката, с която, без никой от познатите му да узнае, той си бе уредил последната ергенска нощ. След мъжката прощална вечеря с приятелите той се прибра, а тя вече го очакваше в спалнята му. Сега отново виждаше предизвикателния поглед, дребните остри зъби и очертанията на

тялото ѝ на лунната светлина. Наум той пак се пресегна и смъкна от раменете ѝ оскъдната горна част на роклята. Показаха се малки стегнати гърди с огромни разцъфнали пъпки. Усещаше кожата ѝ, устните ѝ, езика ѝ — господи, какъв език! — и споменът накара пениса му да се размърда неспокойно. Стефани очевидно не попадеше в тази класация. Но пък беше страстна и емоционална, имаше хубаво тяло и щеше да се научи. Грег се ухили. Нямаше търпение да започне да я обучава. Реши, че в това отношение ще е най-добрият съпруг, а жена му непрекъснато ще го преследва за още. Стана му приятно. Всичко щеше да се оправи.

Вътре в къщата засвири струнен квартет и подхвана концерт от Бах. Музиката беше деликатна и същевременно малко тъжна. Вниманието на гостите се насочи към френските прозорци на всекидневната, гледащи към градината. Появи се малката сватбена процесия, начело със Стефани, облегнала се на ръката на Бил Макмастър. Зад нея пристъпваше Джили, в ролята на шаферка, а отзад вървеше Сара, петнайсетгодишната дъщеря на Стефани от първия ѝ брак. Следваше ги Денис, синът ѝ, когото бяха успели да убедят да остави за малко скъпоценната си нова видеокамера, докато трае церемонията. До него крачеше Мейти, защото без него не минаваше нито една семейна церемония, а най-накрая с достойнство пристъпваше овчарското куче Кайзер. Докато прекосяваше градината към Грег, Стефани изглеждаше красива като никога досега. В очите ѝ светеше божествена светлина. Сърцето ѝ пееше в унисон с музиката, а душата ѝ се рееше в небесата като птица. В главата ѝ имаше само една мисъл, която тя непрекъснато си повтаряше — Грег, Грег, Грег. И той бе там, очакващ я с усмивка. Изведнъж ѝ хрумна, че сега е моментът да умре — беше постигнала върха на земното си щастие...

Свещеникът приветства Стефани с възторжена усмивка. Той обичаше сватбите и смяташе, че те са някаква комбинация от просто човешко щастие и божа благословия. Булката тръпнеше цялата от радост, а пък младоженецът бе имал достатъчно време да обмисли сериозността на начинанието. Според свещеника всичко беше както трябва. Церемонията можеше да започне.

— Възлюбени мои братя и сестри. Събрали сме се тук, пред очите на Бога и паството, за да свържем този мъж и тази жена в свещен брачен съюз. Бог да ги благослови...

Застанала зад Стефани, Джили наведе глава, така че широката периферия на шапката ѝ да закрива пламтящото ѝ лице. Само преди няколко мига тя следваше Стефани по пътеката в градината и почти не обръщаше внимание на околните. Но сънливостта ѝ изведнъж изчезна, като видя изправения пред олтара мъж. Висок, строен и силен, с изсветляла от слънцето руса коса, искрящи сиви очи и класически черти — без съмнение той бе най-красивият мъж, който Джили бе виждала. Дори нещо повече — личеше си, че е великолепен расов екземпляр. Първичен и необуздан, от него направо лъхаше на опасност — Джили го усещаше с цялото си същество. Физическото му присъствие я удари с всички сили. Струваше ѝ се, че някой ѝ е изкарал въздуха и се задъхваше. В главата ѝ нахлу гореща кръв и я побиха тръпки. Тялото ѝ започна да пулсира и за свой ужас тя установи, че от възбуда се е подмокрила. Лицето ѝ гореше. Джили наведе глава и се престори, че се моли. Но дори и така, знаеше, че е загубена. В този човек имаше някаква лудост, която зовеше собствената ѝ дълбоко прикривана лудост, и тя беше уверена, че ще ѝ откликне. Но защо, за бога, това трябваше да бъде съпругът на Стефани?

До нея Сара също се бореше с чувствата си. Свела надолу поглед, дъщерята на Стефани беше толкова нещастна, колкото майка ѝ щастлива. Чувстваше се ужасно. На петнайсет години тя беше достатъчно голяма, за да мрази младоженците с непресторена ярост, и достатъчно малка, за да избухне в плач и да избяга. Как можа да го направи, горчиво си мислеше Сара. Как можа и то точно с него? Когато не се усмихва, очите му са като на гущер; по-млад е от нея поне с няколко години и е противен. Ах, колко е противен! Брат ѝ Денис стоеше зад нея и с чувствителност, неприсъща за тринайсетте му години, долавяше напрежението ѝ. Пресегна се, напипа ръката ѝ и я стисна. Тя рязко се дръпна и още по-рязко изправи рамене. В същото време, без да усеща кипящите зад гърба ѝ страсти, Стефани Харпър стана мисис Грег Марсдън.

След това започна празненството, с много музика и шампанско. Джили веднага се втурна да търси успокояващото присъствие на съпруга си Филип и го намери в трапезарията да помага на Денис и Сара да се ориентират сред изобилието от храни на бюфета и по масите.

— Кажи ми сега, Денис — приятелски го питаше той, докато слагаше в чинията му късове студено пиле, — какво мислиш за новия съпруг на майка си?

— Почти не го познавам — отвърна Денис. — Срещал съм го само два пъти.

— И други са така — присъедини се към тях Джили, твърдо решена да не издава вълнението си и същевременно да насочи разговора в друга, по-безопасна посока. — Хей, деца, лесно ли ви освободиха от училище?

Децата посещаваха две от най-добрите училища в Сидни и използваха пансиона им, когато Стефани пътуваше по работа.

— Нямаше особени проблеми, лельо Джили — презрително се обади Сара. — Стига да поиска, майка ни винаги урежда да ни пуснат. Сега сигурно трябва да сме доволни, че това включва и една от сватбите й.

— Сара! — изненадано възкликна Филип, но тя се измъкна, без да каже нищо повече.

— Понякога ни пускат за примерно поведение — пошегува се Денис в опит да прикрие сестра си, после се извини и хукна след нея. — Сас! Хей, Сас! Чакай ме!

— Бедните деца — каза съчувствено Филип. — За Стефани това може и да е романсът на десетилетието, но на тях хич не им е лесно. Макар че според мен всичко ще се оправи като се върнат от медения си месец.

Джили не каза нищо. Филип я погледна загрижено.

— Нещо си много мълчалива. Да не си гладна? Да ти приготвя ли нещо? Къде ти е питието? Ако нямаш, барът е ей там в дъното. Пълно е с шампанско, веднага ще ти донеса.

— Нищо ми няма, Фил. — Нервите на Джили бяха опънати като струни на пиано. — От разликата във времето е.

— Аха. — Филип не беше много убеден, но не каза нищо.

Висок, строен и елегантен в добре скроения си тъмен костюм, макар и отдавна прехвърлил петдесетте, Филип си оставаше доста привлекателен мъж. Но дългогодишният брачен живот с много помладата му съпруга, която през цялото време бавно го разлюбваше, а той продължаваше да обича, бе научил Филип на предпазливост. Той внимателно изгледа жена си и опита друг ход.

— Празненството е великолепно. А и самата церемония мина добре.

— Нима си очаквал нещо друго? В това отношение Стефани е с богата практика. — Джили бръкна в чантичката си и нервно затърси цигара.

Филип взе запалката и ѝ поднесе огънче.

— Май нещо си ядосана, скъпа?

— Извинявай. Уморена съм — и Джили леко го целуна по бузата.

— Няма да стоим дълго.

— Няма.

Джили замлъкна, като отчаяно се опитваше да не мисли за...

— Как ти се струва Грег Марсдън? — запита Филип.

Преди да отговори, Джили дръпна дълбоко от цигарата, за да има време да помисли.

— Онзи ли? Не бих му поверила и рестото си от кварталната бакалница.

Денис успя да открие Сара чак долу до водата под една голяма върба, чиито клони стигаха до земята и образуваха нещо като естествено скривалище. Отиде при нея и някак неловко и тромаво започна да я утешава.

— Хей! Гореве главата, Сас! Не е настъпил краят на света. Пък нали и аз съм с тебе.

Сара го изгледа смразяващо и не каза нищо. Денис опита отново.

— Важното е, че мама е щастлива. Време ѝ е, все пак.

— Да-а. — Сара продължаваше да се взира в далечния хоризонт.
— Само че защо точно за него?

— А защо не? — учуди се Денис. — Нищо му няма на човека.

— Купил те е! — възкликна Сара и стовари цялата си горчилка върху по-малкия си брат. — С гнусната видеокамера. Целият те е купил.

— Не е. Добре де, купил ме е, но донякъде. А ти какво имаш срещу него?

— Не зная. Но има нещо. — Сара се опитваше да изрази идеи, за които не намираще думи. — Сигурна съм, че има нещо...

Има нещо в този човек, реши Бил. Но трябваше да признае, че днес Грег се справи чудесно. Беше се извинил много възпитано на всички за закъснението си, държа се безупречно с дамите и твърдо с мъжете, придружаваше Стефани навсякъде и раздаваше усмивки наляво и надясно.

— Нали ти казах да му дадеш шанс? — самодоволно каза Рина на Бил.

Той ѝ призна, че е повече от щастлив заедно не е бил прав. Хубавият ден, преливащата от радост Стефани и изстуденото шампанско съвсем го бяха размекнали. Сега, в късния следобед, гостите се бяха разпръснали сред дърветата и цветята на градината. Жените в своите ярки рокли също приличаха на цветя, а лъчите на полегналото слънце освобождаваха тежкия аромат на гардениите и червените жасмини. След малко новобрачните щяха да потеглят на сватбеното си пътешествие. Бил остави Рина и тръгна надолу към залива, където яхтата на Стефани вече очакваше младоженците.

— Бил! — Насреща му идваше Грег. — Как ти се струва, а? Всичко мина добре, нали?

— Дори много добре. Стефани ми каза, че си се отказал от меден месец в Европа. Отивате в Рая, така ли?

— Да, но не веднага. Първо ще си починем на яхтата. От един месец насам доста се уморихме. Цялата тази организация, пък и опитите ни да се скрием от пресата. — И Грег някак тъжно се усмихна. — А после отиваме в Рая, където Стефани ще ми показва прелестите на простия живот.

На Бил му хрумна нещо.

— Ясно. Можеш ли да се отбиеш в кабинета ми, преди да тръгнете за Рая?

Грег настръхна вътрешно.

— Разбира се. С удоволствие ще дойда, когато кажеш.

— Добре тогава. Към единайсет и половина всеки работен ден. Обади се преди това на секретарката ми. Можем да обядваме заедно. Искам да те запозная с дейността на „Харпър Майнинг“, нали е новото ти работно място. Трябва да се опознаем по-добре.

— С най-голямо удоволствие, Бил. Наистина трябва да се опознаем. Благодаря ти.

Те се ръкуваха и Бил му кимна:

— Довиждане.

Грег продължаваше да се усмихва любезно, но вътре в себе си ликуваше. Браво, моето момче, поздрави се той. Всичко се нареждаше чудесно...

Със същата усмивка на лице, Грег се обърна и започна да се изкачва по каменните стъпала на къщата. В това време на верандата на трапезарията излезе някаква жена, облакът се на перилата и отметна назад глава като пое дълбоко дъх, все едно че ѝ беше лошо. По навик Грег веднага я огледа с преценяващ поглед — хубаво тяло, приятни гърди, на около трийсет и пет, но още става... Жената сякаш го усети и погледна надолу. Господи, какви очи! Жълтеникави като на котка, те се присвиха до съвсем малки цепки, диви и предизвикателни. По тялото на Грег премина тръпка на възбуда. Внезапно жената се обърна и се втурна обратно в трапезарията. Коя ли е тя?... Каква е?... Приятно развълнуван, Грег продължи нагоре по стълбите.

Филип доста се притесни като видя как Джили, която беше излязла на верандата за глътка свеж въздух, стремително нахлу обратно, сякаш я гонеха глутница вълци. Той бързо тръгна към нея, но преди да успее да я доближи, тя вече се бе заключила в една от баните на етаж и отказа да излезе, въпреки молбите му.

— Нищо ми няма, Филип — повтаряше тя. — Сигурно е от горещината. Ще се поразхладя малко със студена вода и излизам. Чакай ме в градината. Ей сега идвам.

Нямаше как, трябваше да се примири с това обяснение.

Вътре в банята Джили изчака стъпките на Филип да заглъхнат, след което отиде до огледалото и се погледна. Образът ѝ бе неузнаваем и тя едва се позна — очите ѝ диво блестяха, беше се зачервила и дишаше тежко. Джили знаеше, че срещата им е неизбежна, но още не беше готова за нея. Физическото му присъствие отново я погълна. Гърдите ѝ горяха и тя ги разтри, като продължаваше да се гледа в огледалото. Само че не тези малки ръце с лакирани в розово нокти ѝ трябваша, а силните златистокафяви ръце на...

Докато се шляеше отчаяно из градината, Филип изведнъж се сблъска със Стефани и Денис. В едната си ръка Денис гордо размахваше видеокамерата, а в другата държеше чаша шампанско.

— Филип! — викна го Стефани. — Защо не ни снимаш, мен и сина ми, може ли?

— С удоволствие — съгласи се Филип. — Но нека повикаме и Сара, за да ви снимам и тримата.

Стефани се намръщи.

— Днес дъщеря ми май не е особено благосклонна към мен. Като се върна, ще трябва да си поговорим с нея.

— Не се притеснявай, ще се оправи — каза Денис примирително.

— Да се надяваме. А при тебе как е?

— Всичко е наред. Хайде, чичо Фил. Снимай.

Филип взе камерата и я насочи към тях.

— Готови ли сте? Внимание, усмихнете се на птичката.

Стефани се засмя, прегърна Денис и разроши косата му.

— Обичам те, синко.

Денис я погледна с блеснали очи. Камерата забръмча.

— Хайде, Денис, кажи нещо, че иначе ще излезем като манекени на витрина.

Денис вдигна чашата си шампанско и я огледа с критичния поглед на дегустатор.

— Хм, реколтата е била добра. Наздраве.

— Хей, това шампанско беше само за снимката! Какво ще каже класният ти, като те види насмукан до козирката?

— Той не дава пет пари — безгрижно отвърна Денис. — Пък и всичките ми съученици пият.

Стефани избухна в смях и целуна разрошената му коса.

— Добре стана — каза им Филип.

— Благодаря, Фил.

Докато Филип връщаше камерата на Стефани, забеляза, че към тях се приближава Джили. Изглеждаше много по-добре. Спокойна и отпусната, тя се насочи към Стефани и ѝ се усмихна:

— Как си, мисис Марсдън? Как вървят нещата?

— Чудесно, Джили. Толкова съм щастлива! Струва ми се, че сега се женя за първи път.

Денис замря, разкъсван от болка и обида. След това, без дори да погледне Стефани, се обърна и вдървено тръгна към къщата. Джили стисна ръката на Стефани.

— Спокойно. Той разбира, че не това искаше да кажеш.

— Не е точно така. — Стефани погледна Джили с големите си сериозни очи. — Защото казах каквото мисля. — Лицето ѝ изведнъж се проясни и очите ѝ се насочиха към нещо зад Джили. — Но всичко ще се оправи. Виж кой идва.

Грег вървеше и внимателно оглеждаше всички женски фигури, покрай които минаваше. След като безуспешно обиколи къщата в търсене на мистериозната дама с неспокойните жълтеникави очи, внезапно му хрумна, че е оставил Стефани сама, и реши да се върне при нея и да се прави на грижовен съпруг. Рече си, че няма какво толкова да се притеснява. Ще я намери. Огледа се за Стефани и я видя да разговаря с някаква мацка с огромна шапка. В себе си се закле, че от утре никога няма да любезничи с непознати и пристъпи към тях с приятна усмивка на лицето.

— Скъпи! — Стефани се разтапяше от радост. — Не съм те запознала с Филип Стюарт.

— Приятно ми е — разтърси ръката му Грег.

— А това е приятелката ми Джили.

Грег се обърна. Стандартната усмивка замръзна на лицето му, защото погледът му се сблъска с котешките очи на жената от верандата. Тя го гледаше, без да мига.

— Здравей, Грег. Честито!

— Благодаря.

Без изобщо да усеща невидимата буря, бушуваща наоколо, Стефани продължаваше весело да бърби:

— Вие и двамата сте ми особено скъпи. Освен децата ми, вие сте другите двама, които обичам най-много на този свят. Много исках да ви запозная и ще се радвам, ако станете приятели. Ще станете, нали? Заради мене?

Звучеше като ирония на съдбата. На Джили ѝ се струваше, че ще изкрещи. Не смееше да вдигне поглед към Грег, макар и да усещаше, че той не отнема очи от нея.

— Хей, Джили, Грег! Застанете един до друг. Искам да ви снимам. — Стефани вече беше отстъпила няколко крачки и приготвяше камерата.

— Не, Стеф, недей. Току-що съм слязла от самолета и от часовата разлика изглеждам ужасно.

— Изглеждаш чудесно, скъпа. Както винаги — възторжено ѝ отвърна Стефани.

— Хич не ми се вярва.

— Нали ти казвам. Просто си великолепна.

Джили съзнаваше, че Грег я е доближил, но се стараше да гледа само към Стефани.

— Още по-близо един до друг — командваше Стефани.

С опитен жест Грег постави ръка върху кръста на Джили и я придърпа към себе си. От сега нататък тя никога нямаше да забрави това първо докосване, тази връзка между телата им и допрените ханшове в уханната градина. Желаше го толкова силно, че започна да трепери. Тежкият аромат на цъфналите храсти направо я замаиваше. Радостните възгласи на Стефани стигаха до нея някак отдалече. Цялото ѝ същество беше насочено към ръката на кръста ѝ, към бедрото, опряло се в нейното, към мъжа до нея. Извърна глава към него, погледна го и разбра, че и той знаеше.

— Кажеш нещо, Джили — рече ѝ Грег.

— Мармала-а-а-д — едва смогна да промълви Джили.

Най-после се мръкна. Щастливата двойка отпътува с луксозната двайсетметрова яхта, която ги очакваше, закотвена на частния кей към Харпър Маншън. Гостите изпратиха младоженците и се разотидоха. В дома си на Хънтърс Хил Джили отклони възпитаните ухажвания на Филип под предлог, че е твърде уморена за правене на любов, и след това цяла нощ се мята в леглото си, като си представяше щастието на Стефани, любовната ѝ игра и как после изтощено и доволно се отпуска и заспива. По същото време, в каютата си на яхтата, Стефани също не можеше да заспи. Лежеше в леглото си и се измъчваше. Съжалявам, съжалявам, съжалявам — тази мисъл направо я смазваше. Взираше се в тъмнината и се опитваше да види спящия до нея Грег. Нима е възможно човек да обича някого толкова много и същевременно да не може да го обича както трябва? Не се притеснявай, беше ѝ казал той, преди да заспи, аз също те обичам, пък и имаме достатъчно време. Само дето в момента Стефани се чувстваше толкова отчаяна, че въобще не ѝ се вярваше с времето нещо да се промени.

ТРЕТА ГЛАВА

В петък, малко преди обяд, Филип излезе от службата си, която се намиреше в дъното на Маккуори стрийт, и пое надясно нагоре по хълма. Зад гърба му оставаха Кръглия кей със стария фериботен пристан, вдаващ се в Сидни Коув, и Бенилонг Пойнт с пищната сграда на операта, която се издигаше на единия му край. Обикновено Филип спираше и се наслаждаваше на гледката, но днес не ѝ обърна никакво внимание. Изминалата седмица не беше никак лека. От сватбата насам Джили бе силно разстроена и той сериозно се притесняваше за нея.

Това, че бяха прекъснали престоя си в САЩ, за да се върнат в Австралия навреме за сватбата на Стефани, не го смущаваше особено. Беше си свършил работата, а Ню Йорк този път не успя да предложи на Джили нищо интересно, така че и на нея не ѝ се оставаше. Единствено драматичните вести за предстоящата женитба на Стефани и поканата Джили още веднъж да бъде шаферка, я накараха да обиколи магазините и да изпонакупи куп неща, така че в крайна сметка Джили се качи на самолета с изцяло подменен гардероб. Новата шапка беше толкова голяма, че стюардесите дълго се чудиха къде да я поставят. През цялото пътуване тя развълнувано си мислеше за щастливото събитие и за промяната в живота на своята най-добра приятелка.

Сега обаче Филип си мислеше, че на самата сватба с Джили бе станало нещо. Както се движеше по Маккуори стрийт, той изведнъж рязко свърна наляво към Кралската ботаническа градина, простираща се от Сидни Коув до Маккуори Пойнт. И без това беше подранил за деловия обяд на Елизабет стрийт и можеше да си позволи да поседи сам и да се опита да разбере какво става.

Не му се вярваше състоянието на Джили да се дължи на неприятна случка, скандал или скарване. Не че не беше възможно — познаваше добре сприхавия ѝ нрав — но нали той през цялото време не я бе изпускал от поглед. Не беше пропуснал нито един неин разговор, но с когото и да бе говорила, всички или я поздравяваха с добре дошла, или ѝ правеха комплименти за облеклото. Както винаги,

така и тогава, Джили бе привлякла погледите на околните, защото беше красива жена в разцвета на силите си, която добре знаеше как да се облича и се възползваше от това в максимална степен. Само че нещо се бе случило, тъжно размишляваше Филип, докато крачеше из градината, без изобщо да забелязва цъфналите хибискуси и олеандри около себе си. След онзи ден Джили се държеше много странно — ту изпадаше в депресия, ту я обземаше някакво мрачно безразсъдство. Забелязал беше, че нощно време страда от безсъние, а сутрин спи до късно и, че вече цяла седмица не посещава занятията си по аеробика, нито се среща с приятелки. Освен това нямаше апетит и пушеше твърде много. Без съмнение нещо бе нарушило душевното ѝ равновесие.

Филип стигна до края на градината, спря и се загледа към Фарм Коув. Под него се бе ширнало Тасманово море, а някъде по-нататък започваше Тихият океан. Той се обърна и пое по Куин Елизабет Уок, следвайки очертанията на залива и собствените си мисли. На сватбата на Стефани имаше само едно неочаквано нещо, само една промяна — самата Стефани. Според Филип, Джили не можеше да понесе случилото се със Стефани.

Той отдавна знаеше, че както при всички така наречени „женски приятелства“, така и между Джили и Стефани съществува известна доза ревност, поне от страна на Джили. И тя датираше още от самото начало на дружбата им, дълго преди появата на Филип. За съжаление Джили още не бе успяла да преодолее тази ревност. В това отношение Стефани нямаше никаква вина, защото обичаше Джили съвсем чистосърдечно, и никога не бе сторила нищо, с което да провокира подобни чувства у приятелката си. Само че Джили не можеше да прости на Стефани огромното богатство на рода Харпър, макар че, Господ ми е свидетел, и ние имаме повече от достатъчно, мрачно размишляваше Филип. Когато Джили се омъжи за него, Филип беше заможен четирийсетгодишен ерген, а след това кариерата му на адвокат потръгна още по-добре. В момента фирмата му откриваше филиали в САЩ. Винаги бе разполагал с достатъчно средства дори за екстравагантните прищевки на Джили и те бяха напълно достатъчни да осигуряват сравнително луксозен живот на бездетната двойка.

Бездетни. Мисълта го удари като парен чук и по лицето му пробягна сянката на стара болка. Той отдавна се бе примирил с факта,

че някакво неизлечимо хормонално заболяване беше лишило Джили от възможността да има деца. Но не и тя. Вътре в себе си обаче, Филип се съмняваше дали от нея би излязло добра майка — липсваше ѝ всеотдайност. В продължение на четирийсет години той беше живял без изобщо да се замисля за деца, а и сега не му липсваха особено. Но за Джили потвърждаването на безплодието ѝ се оказа голям удар и тя така и не успя да го преодолее. А Стефани вече имаше и син, и дъщеря, а с този нов съпруг беше готова и за още деца. Нямахме четирийсет и спокойно можеше да си го позволи, стига да искаше. Да не би да е споделила нещо в този смисъл с Джили, докато бяха на горния етаж? Дали пък това не бе причината за страданията ѝ?

Или е нещо по-дълбоко, продължаваше размишленията си Филип. Той стигна до края на градината и тръгна обратно. Джили беше изключително красива жена. Имаше сърцеобразно лице с елегантни котешки черти и широко разположени очи. Косата ѝ бе гъста и с цвят на мед, а закръгленото ѝ тяло беше покрито със златист загар. Харесваше ѝ да привлича мъжете и сега сърцето на Филип болезнено се сви, като си спомни как в близкото минало, на няколко пъти му се налагаше да си затваря очите, за да запази поне остатъците от намаляващата любов на Джили. Но на сватбата, независимо от разкошния си тоалет, Джили някак си остана на заден план в сравнение със Стефани, която просто преливаше от щастие в добре подбрания си светлосин костюм, и именно това щастие я правеше истинска красавица. Новият ѝ вид много добре обясняваше как е успяла да привлече такава звезда на тениса като Грег, който освен това беше и голям красавец. Да не би Джили да ревнуваше, че Стефани я е засенчила, та макар и на собствената си сватба? Не го ли приемаше едва ли не като лична обида?

Бедна моя, мислеше си Филип във внезапен пристъп на съчувствие, как да те измъкнем от тази каша? За него беше характерно винаги първо да мисли за Джили, а после за себе си. Нейните нужди бяха основната му грижа. Всичките ѝ недостатъци му бяха добре известни, но той не я обвиняваше, а точно обратното — съчувстваше ѝ и тя му ставаше по-мила. Слабостите ѝ усилваха желанието му да я защитава и пази, а внезапните ѝ избухвания само го правеха по-толерантен. Знаеше всичките ѝ неприятни черти, но продължаваше да

я обича. От самото начало на връзката им, той я бе приел такава, каквата е, и все още не виждаше основания да я изостави.

С подобни мисли Филип прекоси парка и тръгна към площад „Сейнт Джеймс“ и Елизабет стрийт. Ако това е причината, мислеше Филип, значи мога да ѝ помогна. Той се замисли за евентуалните развлечения, които би могъл да ѝ предложи. Дали да не обиколят Източното крайбрежие на САЩ, след като Ню Йорк този път не се оказа на висота? Или да посетят нещо по-екзотично — Папуаските острови например? А защо не и Бали? Обзет от притесненията си за Джили, той почти не бе обърнал внимание на преждевременното завръщане на новобрачните от сватбеното им пътешествие с яхтата. Но сега си спомни, че за края на тази седмица те бяха организирали парти с игра на тенис — Джили щеше да се зарадва, защото обичаше да играе тенис, а после сигурно щяха да пийнат нещо и да побъбрят. Да, тенисът хич не беше лоша идея, мислеше си той. Джили положително щеше да се поразсее и ако проблемът ѝ наистина беше в това да свикне с промененото социално положение на Стефани и с новите ѝ перспективи, колкото по-рано се заемеше с тази работа, толкова по-добре. Поуспокоил се малко, че засега не може да направи нищо повече, Филип ускори крачка към мястото на своята делова среща.

А докато Филип Стюарт притеснено бродеше из Кралската ботаническа градина, от другата страна на Маккуори стрийт, в управлението на „Харпър Майнинг“, бе пристигнал Грег Марсдън, със самочувствието на извънредно доволен от себе си човек. Още преди сватбата той знаеше, че в брачния контракт Стефани му е осигурила доста щедра финансова независимост. А наскоро разбра, че му се предоставя и реална власт в управлението на компанията. „Включила съм те в управителния съвет, скъпи — беше му казала тя. — Крайно време е да влеем нова кръв в компанията.“ И сега Грег ликуваше. Вече нямаше нужда да се подмазва на онези дърти пръчове — той ядосано си спомни как, преди да се оженият трябваше да се срещне с финансовия директор на „Харпър Майнинг“, който тогава ясно му показва, че изобщо не му се нрави идеята да заделя средства за Грег от фондовете на компанията. Но от сега нататък щеше да им се наложи да се съобразяват с него, защото той вече не беше кой да е.

Ето защо Грег сега идваше на срещата с Бил Макмастър във великолепно настроение и с голяма доза самоувереност. Беше

пристигнал навреме и успя да паркира ролс-ройса без проблеми откъм Бент стрийт, след което с асансьора се изкачи до последния етаж на сградата, където се намираше мозъчният тръст на „Харпър Майнинг“. Седеше в приемната пред апартамента на главния директор и одобрително оглеждаше наоколо. Луксозната обстановка беше точно по вкуса на Грег. Той се наслаждаваше на дебелия сив килим, чийто цвят чудесно пасваше на розовите кресла и на бледорозовите копринени тапети. Харесваха му и махагоновите бюра и врати с внушителни позлатени орнаменти. Но през цялото време очите му внимателно отбягваха пищната секретарка, която охраняваше достъпа до кабинета на Бил. Рече си, че сега не е време за лекомислени авантюри, макар и да знаеше, че тя го наблюдава с интерес и е готова да подхване разговор и при най-малкия знак от негова страна. Но той се правеше, че чете „Файненшъл Таймс“, за да свиква с мисълта, че вече е голям бизнесмен.

— Здравей, Грег. Заповядай. — Бил Макмастър не беше от онези директори, които се обаждаха на секретарките си по интерфона, за да им кажат да въведат посетителя, а предпочиташе да го покани лично. — Как си?

— Благодаря, добре. А ти?

— Не мога да се оплача.

Бил въведе Грег в кабинета си и както винаги изчака малко, за да се наслади напълно на въздействието му върху новодошлия, което неминуемо ставаше, щом той прекрече прага.

От гнездото си на четирийсетия етаж на небостъргача, компанията „Харпър Майнинг“ разполагаше с един от най-хубавите изгледи в Австралия. Оттук се виждаше целият залив на Сидни, а в центъра на картината се намираха мостът над залива и операта. Вдясно, върху сградата на Асоциацията на селскостопанските производители от Нов Южен Уелс се вееха националното знаме и британският флаг. Под тях се виждаше оживеният булевард „Кахил“ и неспирният поток от подобните на бръмбари автомобили. И един самотен влекач, който бавно пресичаше залива.

Предобедното слънце хвърляше весели зайчета върху водната повърхност. Бил също беше в добро настроение.

— Харесва ли ти гледката? — усмихна се той на удивлението на Грег.

— Фантастична е!

— Това май е най-големият плюс на управляващия директор. Този кабинет. Като се пенсионирам, гледката много ще ми липсва.

— Ще трябва да ти дадем и моста заедно с първата пенсия — пошегува се Грег, за да влезе в тон с Бил като начало на деловите им отношения.

— Онази стара закачалка ли? Не ми трябва. Нека си стои, където е. Макар че ще ми липсва.

— Рано ти е още за пенсия, Бил. Мисля, че „Харпър Майнинг“ още дълго ще има нужда от ръководството ти.

— Дано да си прав. Заповядай, седни, Грег. — Бил отвори един махагонов шкаф, в който се оказа, че има вграден хладилник. — Нещо за пиене?

— Благодаря. Бира, ако има.

Известно време двамата мълчаливо отпиваха от бирите си, след което Бил започна:

— Искам да поговорим за теб, Грег. Да видим как точно да те впишем в дейността на компанията, нали вече си част от семейството. Занимавал ли си се някога с... — Бил за малко да каже „нещо прилично“, но се усети и добави: — ... с нещо друго, освен с тенис?

— От дванайсетгодишна възраст насам, не — отвърна Грег и се ухили по момчешки. — Но напоследък и тенисът стана бизнес. Само дето при него всички активи, акции и основни средства са съсредоточени в едно тяло, което лесно излиза от строя и бизнесът отива на кино.

— Все пак сигурно си припечелил нещо — полюбопитства Бил.

— Така е. Но от друга страна предполагам, че изобщо нямаш представа колко мизерен е наградният фонд на Уимбълдън, а само със слава трудно се живее. Същото важи и за френския шампионат. Най-добри са турнирите в САЩ, но и те не носят кой знае колко.

Бил мълчаливо слушаше, а Грег продължаваше да развива темата. Стана ясно, че спечелените от него суми, било от турнири, било от различни форми на спонсорство, съвсем не са чак толкова мизерни. Така че Грег беше водил доста луксозен живот, свързан с усвояването на скъпи привички. На Бил му стигна само да чуе дългата лекция за различните френски вина, макар че според него и австралийските никак не им отстъпваха, за да разбере къде са отишли

парите на Грег. Защото тях вече ги нямаше и дори не го бяха научили на нещо.

Все пак още не беше късно да понаучи това-онова, размишляваше Бил, стига да му намерят подходящо място. В момента дори името му само по себе си беше актив. От отдела на компанията за връзки с обществеността например, с огромно удоволствие биха издали информационен бюлетин със следното заглавие: „Шампион от Уимбълдън на работа в «Харпър Майнинг»“, и после биха мъкнали Грег на всякакви благотворителни и публични прояви, които представляваха съществена част от дейността на компанията. Той щеше доста да увеличи популярността им. Но това нямаше да трае дълго. Трябваше да се намери нещо по-трайно. Пък и от изненадващата му победа на Уимбълдън бяха минали години.

— Имаш ли някакви идеи с какво би желал да се занимаваш при нас? — попита най-сетне Бил. — Възможности дал господ, и то не само в областта на минното дело. Знаеш, че имаме и други филиали. Какво ще кажеш?

— Ти ще кажеш, Бил. На мен ми е трудно да преценя.

По-късно двамата отидоха да обядват и там подробно обсъдиха перспективите и развитието на многостранната дейност на компанията, която се простираше в много страни на света. Грег напусна управлението чак след четири часа следобед, претъпкан до насита с описания и данни за областите, които най-много го привличаха като място за изява на талантите му. В чудесно настроение той се качи в колата и подкара по Пит стрийт. Струваше му се, че няма бизнес, който да му се опре.

Същото се отнасяше и за домашните неприятности — и там нямаше от какво да се притеснява. Нищо сериозно. Той смутено се ухили като си спомни провала на първата брачна нощ, когато изнервената от своята неопитност Стефани, въпреки всичките си старания лиши и двамата от удоволствието на любовната игра. Веднага след това, като капак на всичко, дойде и месечното ѝ неразположение, според нея по-рано, отколкото трябваше, и тя съвсем се смути и обърка. Вече цяла седмица съм женен, а още не съм чукал собствената си жена, мрачно размишляваше Грег. Семейният живот май не е както си го представях. Макар че всичко ще се оправи — има време. Пък и нали за края на седмицата бяха поканили гости да поиграят тенис —

ето как щеше да се сближи с Джили. При мисълта за нея нещо приятно го жегна в слабините. Интересна беше тази мацка. Но трябваше да внимава и да играе ролята на примерен съпруг. Така че на път за къщи той купи пищен букет от бели и розови карамфили и посвети остатъка от вечерта на трогателно изненаданата Стефани, която не очакваше подобни прояви на внимание.

Под изгарящите лъчи на следобедното слънце тенисът бе в разгара си. Играеха по двойки — Грег и Джили срещу семейство Ръдърфорд, които бяха съседни на Стефани и живееха малко по-надолу на Дарлинг Пойнт. Стефани и Филип седяха на сянка и ги наблюдаваха, а Кайзер дремеше в краката им. Кортовете за тенис в имението Харпър Маншън бяха обградени от всички страни с кипариси, които образуваха естествен завет, така че никакви ветрове не можеха да променят посоката на топката. До тях се намираше и огромният плувен басейн, предлагащ разхлада на всеки, който решеше, че не може повече да издържа жегата на неподвижния въздух. В момента обаче и четиримата играчи преливаха от енергия, докато зрителите по-скоро бяха онези, които лениво се изтягаха в сянката на кипарисите. По едно време Стефани запита Филип:

— Фил, как се чувстваш след шестнайсетгодишен брачен живот с един и същ човек?

— Има си и добрите, и лошите страни — отвърна предпазливо Филип. — С Джили поне не е скучно. Разбира се, всичко щеше да е далеч по-различно, ако тя можеше да има деца, но няма как, какво да се прави. Как са твоите, между другото?

— Добре са. Върнаха се в пансиона, докато изкараме медения си месец с Грег. Щеше ми се да бъдем само двамата първите няколко седмици. Но Джили... сега си спомням колко трудно го понесе в началото... Макар че отдавна не го е споменавала.

— Така е. Но не го е забравила. Тази мисъл често я преследва и я прави мрачна. Всъщност съм доста загрижен за нея. Напоследък все изпада в някакви крайности.

Стефани внимателно погледна приятелката си. Джили жизнерадостно тичаше по корта и весело се смееше. Играта очевидно ѝ доставяше огромно удоволствие.

— Не виждам нищо особено в поведението ѝ — каза тя. — Дори ми се струва, че ѝ е приятно. Радвам се, че си допаднаха с Грег, защото отначало се притеснявах, че няма да го хареса.

— Излишни притеснения — сухо отбеляза Филип.

С характерната чувствителност на пренебрегнат съпруг, той беше забелязал старателните приготовления на Джили за предстоящото гостуване и внезапното ѝ оживление като пристигнаха. Нещо му казваше, че доброто ѝ настроение няма нищо общо нито с него, нито със Стефани. Но пък и от страна на Грег не бе забелязал нищо повече от обичайните любезности. Само че нито Филип, нито Стефани видяха как, когато геймът свърши и двамата Ръдърфорд се насочиха към тях и за момент закриха от погледа им Грег и Джили, той придърпа към себе си партньорката и я целуна. Допирът на устните им мигом се превърна в нещо повече и Джили уплашено се дръпна от страх, че ще ги видят.

— Поздравявам те — тихо ѝ каза Грег. — Беше направо фантастична.

— И аз те поздравявам — прошепна смутено тя. — Друго си е да играя с професионалист, макар че изобщо не съм на нивото ти.

— Ще те тренирам, Джили. Ще ти давам частни уроци.

Намекът беше съвсем очевиден и Джили се развълнува. Не смееше да го погледне, но усещаше силните му ръце до себе си, долавяше миризмата на великолепното му тяло и изведнъж неудържимо ѝ се прииска тези ръце да я прегърнат и да започнат да я милват. Отговорът сам дойде на устните ѝ.

— Идеално — привидно спокойно отвърна тя. — Скъпо ли вземаш?

— Доста — арогантно ѝ се ухили той. — Но съм много добър, както ще видиш.

Със собственически жест той постави ръка на раменете ѝ и я поведе към останалите.

— Ало, скъпа — извика той на Стефани. — Какво ще кажеш за динамичната двойка Марсдън и Стюарт?

Стефани погледна към приближаващите се Грег и Джили и сърцето ѝ радостно трепна. Чудесно бе, че Грег така добре се забавляваше. Когато отначало ѝ хрумна да покани гости за игра на тенис, тя не беше сигурна дали Грег ще хареса идеята, или ще каже, че е под достойнството му да играе с аматьори. Все пак реши да рискува,

защото се боеше, че иначе Грег може много бързо да се отегчи. Нямахте представа какви развлечения да му предлага, а пък не смяташе, че интересът му към нея би се запазил дълго време. Особено след първата брачна нощ...

Стефани усети, че се изчервява и се наведе да погали Кайзер, за да прикрие смущението си. Има нещо унижително в това, мислеше си тя, да гоня четирийсетте и в някои отношения да зная по-малко и от двайсет и пет годишните. А и как можа да се провали точно с Грег, когото толкова много обичаше? Дори твърде много. От яд тя се зачерви още повече, като си спомни несръчните си целувки и тромавите си жестове, които явно не донесоха никаква наслада на Грег. Стефани беше твърде почитана, за да лъже себе си и не желаше да отминава с лека ръка поведението си. „За нищо не ставаш!“ — от онази злополучна нощ насам тази мисъл не излизаше от главата ѝ, а сега отчаянието ѝ се усилваше от неразположението и знойния ден.

Настроението ѝ донякъде се оправяше единствено от хубавото отношение на Грег към нея. Търпението и грижите му по-скоро бяха като на човек с двайсетгодишен брачен стаж, а не като на младоженец. Той я успокояваше и утешаваше и с готовност се съгласи да прекъснат пътешествието с яхтата и да се приберат в Харпър Маншън по-рано от предвиденото. После веднага отиде в „Харпър Майнинг“ на делова среща с Бил, точно както правеше и баща ѝ, но за разлика от него се върна с цветя. Сега Стефани гледаше как Грег бърби приятелски с Джили и със семейство Ръдърфорд и сърцето ѝ преливаше от любов. Обещавам, че ще те направя щастлив, скъпи, закле се тя. Ще се науча да правя любов — ти ще ме научиш! Нали си най-важното нещо в живота ми. Всичко ще се оправи, повярвай ми.

Грег улови погледа ѝ и се усмихна топло. Тя се намери на седмото небе.

— Слушайте всички — весело се провикна Стефани. — Вземете по един душ и да влезем да пийнем по нещо разхладително. А после ни чака сериозно ядене и пиене.

Малко по-късно всички вече се бяха изтегнали в сянката на верандата и наблюдаваха красивия залез, окъпал целия залив в оранжево и алено. От стереоуредбата в къщата тихо се носеше „Малка

нощна музика“, а Стефани от време на време ѝ пригласяше. Беше великолепно парти. Джили се разтапяше от възторг, а Естел и Рег Ръдърфорд ги заливаха с вицове и забавни истории. Само Филип нищо не казваше, но той си беше мълчалив по природа. Сега всички се бяха умълчали, но по едно време Грег се обади:

— Някой да иска още нещо за пиене? — Той стана и тръгна към френските прозорци на всекидневната, където на една маса до вратата стояха напитките.

— Да, да! — извикаха едновременно Естел и Рег.

— А ти, Филип?

Грег наистина е страхотен домакин, помисли възторжено Стефани. Той сякаш прочете мислите ѝ и се извърна към нея със същата очарователна усмивка на лицето.

— Ти искаш ли нещо, скъпа?

— Само чаша минерална вода, благодаря.

Грег се обърна и хлътна във всекидневната, за да донесе напитките.

— Много съм доволна — каза Естел. — Никога не бях играла професионален тенис.

— Няма и да играеш — добродушно се обади мъжът ѝ.

— Стига си се занасял, Рег — разсмя се Стефани. — Естел игра чудесно и се бори докрай.

— Чувам, чувам. Всичко чувам — намеси се Грег отвътре.

— Поне се постарях. — Естел не се бе засегнала ни най-малко. — Исках да кажа, че човек не всеки ден играе срещу бивш шампион. — Внезапно настъпилата тишина накара Естел да се огледа смутено наоколо. — Нещо лошо ли казах? — запита несигурно тя. — О, извинявам се. Всъщност не исках да кажа „бивш“. Защо никой не ме цапна през бъривата уста?

От къщата се появи Грег с чашата на Естел в ръка. Усмиваше се любезно, както винаги, но очите му бяха сериозни.

— Заповядай, Естел. Искаш да кажеш, че от Уимбълдън са минали три години, така ли?

— Извинявай, Грег — измърмори Естел.

— Няма нищо — и той влезе обратно в къщата.

— Ще ти помогна, Грег — извика Джили и скочи от шезлонга си.

Каква глупава крава е тази Естел! Някак инстинктивно Джили застана на страната на Грег и се втурна да му помага.

— Грег не е бивш — високо каза Стефани. — Той още не възнамерява да се оттегля от спорта. Нали, скъпи?

— Няма начин — отвърна Грег отвътре. — Нали трябва да издържам семейството си.

Всички се разсмяха и с това неловката ситуация от забележката на Естел бе напълно преодоляна.

Джилли пристъпи в полумрака на всекидневната. Грег я видя и сподави самодоволната си усмивка. Макар и ужасен женкар, той спокойно можеше да се закълне, че никога не насилва жените. Те сами идваха при него. Така стана и сега — още от първия миг той знаеше, че и Джили ще дойде. Затова спокойно продължи да приготвя питието за Рег, като вътрешно се наслаждаваше на новото си завоевание и на чувството за надмощие, което му даде появата на Джили.

Тя застана пред него и насочи цялата сила на магнетизма си към това, да го накара да ѝ обърне внимание. Грег усещаше аромата на чистата ѝ коса и виждаше очертанията на тялото ѝ, които прозираха през ефирната лятна рокля. Той бавно се пресегна и с върховете на пръстите си леко докосна гърдите ѝ. Зърната ѝ мигновено се изправиха и той усети, че се възбужда. Нейното дишане също се учести и тя тихо простена.

Прекъсна ги гърленият глас на Естел. Джили и Грег замряха неподвижно, без да откъсват очи един от друг.

— Стеф — каза Естел, — не ревнуваш ли като гледаш всички онези мацки, които ходят на срещите на Грег, но не за да наблюдават тениса, а за да се мъкнат след него?

— Разбира се, че ревнувам.

— Честна жена си ти, Стефани — одобрително каза Рег. — Всичко си признаваш.

— Честна жена ли? Трудно се намират такива напоследък.

Саркастичната забележка на Филип се чу доста ясно във всекидневната и Джили разбра, че е предназначена за нея. Само че не ѝ беше възможно да се откопчи от силата на магията на Грег. Чувстваше се по-жива от всякога и цялата трепереше от възбуда. С едната си ръка Грег взе бутилка минерална вода, шумно я отвори и докато наливаше я чукна в чашата така, че да се чуе навън.

Едновременно с това с другата ръка плъзна презрамката на роклята на Джили от рамото ѝ и смъкна горнището, за да оголи гърдите. Нейното дишане съвсем се учести, а бледите ѝ очи потъмняха и тя вдигна ръце, за да се освободи изцяло от роклята.

Грег усещаше огромната си ерекция, а трябваше да се внимава. Дори от възбуда всички косми по тялото му бяха настръхнали. Той бързо върна презрамката на Джили обратно на мястото ѝ и се съсредоточи върху метода, който си бе изработил още в пубертета, за прогонване на плътски помисли и компрометиращите ги последици. След това, без да я поглежда повече, взе чашите за Рег и Стефани и излезе на терасата. Миг по-късно към групата се присъедини и Джили, а ако Филип забеляза някакъв блясък в очите ѝ, той деликатно не каза нищо.

— Значи така. Утре заминавате за Рая.

Наближаваше краят на партито. Семейство Ръдърфорд си бяха тръгнали още преди час, а от известно време и Филип полагаше безплодни усилия да убеди Джили да си ходят. Но Джили не му обръщаше никакво внимание и продължаваше разговора.

— И колко време ще стоите там?

— Един месец — сияеше Стефани. — Цял месец сами в пустошта. Разбира се, и Кейти ще е там, а и Крис и Сам, и всички останали също, но на практика ще сме сами. Само ние, пустошта и кучетата динго.

— Грег, сигурна съм, че Рая много ще ти хареса — каза Джили.

— Ще ми се да го обикне, както аз го обичам — продължаваше Стефани. — Там е единственото място, където винаги съм била щастлива.

— Имам страхотна идея, скъпа — на Грег току-що му бе хрумнало нещо безразсъдно. Той ясно съзнаваше опасността, но не можеше да направи нищо и продължи: — Защо не поканим и Филип и Джили с нас в Рая?

Сепната, Стефани обидено го погледна и Грег побърза да замаже положението.

— Е, поне за последните две седмици.

— Да, но Филип ще отсъства тогава — Джили се опитваше да звучи равнодушно. — Пак ще ходи в Ню Йорк.

— Тогава нека Джили дойде сама. Иначе само с мене бързо ще ти стане скучно.

Грег използваше цялата си убедителност. На Джили ѝ се струваше, че ще припадне от вълнение.

— О-о, я не се излагайте. Та това е меденият ви месец.

Стефани се усмихна мъчително. Грег взе ръката ѝ и я доближи до устните си.

— Целият ни живот ще бъде един безкраен меден месец — нежно каза той. — Не съм ли прав, скъпа?

— Често ще ти го напомням — малко нервно отвърна Стефани.

— Просто ми се искаше да вземем и най-добрата ти приятелка. Мислех, че ще се зарадваш.

Стефани изведнъж се почувства гузна с този неин глупав егоизъм. Та нали Грег искаше да ѝ достави удоволствие.

— Господи, като си помисля, че от цяла вечност не сме били в Рая заедно с Джили...

— Вярно, вече не помня откога — нерешително добави Джили.

— Какво ще кажеш, Филип?

— Както реши Джили. — На Филип вече му беше ясно, че нещата са излезли от контрола му. — Но сега се боя, че трябва да си ходя. Отдавна трябваше да съм в леглото. А ти ако искаш остани, Джили. После можеш да вземеш такси.

— О, разбира се. Джили ще остане да пийнем още по едно — любезно се намеси Грег. — Аз също ще оставя момичетата за малко сами. Ще изведа Кайзер на нощната му разходка, а после лично ще докарам Джили до вас. Не се притеснявай — и той излезе да изпрати Филип до външната врата.

— Наистина, Джили. Защо не дойдеш в Рая? — Стефани вече бе взела своето решение.

Щом Грег искаше така, за нея това беше достатъчно. Джили очевидно му допаднаше, пък и така щеше да има повече развлечения и нямаше да се отегчава. Можеше да играе тенис с нея, защото самата Стефани така и не се беше научила на тази игра.

— Ами... ъ-ъ-ъ... не зная дали е редно — колебаеше се Джили, макар че много ѝ се искаше.

В този момент в стаята влезе Грег, изправи се зад Стефани и погледна Джили със самонадеяната си усмивка. Въпросът беше решен.

— Добре. Ще дойда.

Джилли също взе своето решение.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Над изсъхналата пустош се носеше червеникав облак прах. Шофираше Грег, а до него бе седнала Стефани. Зад тях, права като свещ и впила поглед напред, седеше Кейти Басклейн — несменяемата от над четирийсет години насам икономка на Рая. Тази почти седемдесетгодишна селянка с несломим дух стискаше в ръце пушка калибър 22 и видът ѝ говореше, че знае как да си служи с нея. Което доказваше и връзката убити зайци в краката ѝ.

Обливаната от знойното слънце плоска пустош се простираше от хоризонт до хоризонт. Само един самотен евкалипт нарушаваше монотонността на пейзажа. Погледът на Грег лениво се плъзгаше по еднообразната ниска растителност. Той беше в добро настроение. Не допускаше, че Рая ще му допадне толкова много. През цялото време Стефани внимателно го наблюдаваше, но гледаше да не я забележи, защото не искаше да го ядоса. Вече бе посвикнала с резките смени на настроението му и се стараше да не провокира тъмната му страна, както я наричаше в мислите си. Предполагаше, че той просто нервничи поради новото си семейно положение, и че с времето всичко ще се оправи. Толкова много го обичаше, че съвсем искрено вярваше в силата на любовта си.

Внезапно двигателят изхърка и загасна, а ландроувърът спря по средата на прашния селски път.

— Да не свърши бензинът? — запита Стефани. — Кога си зареждала за последен път, Кейти?

— Не, не е бензинът. Разходомерът показва, че гориво има — каза Грег. — Сигурно въздушният филтър се е откачил. Или се е запушил карбураторът. По дяволите, сега ще трябва да го свалям и да го чистя — и той скочи от седалката като продължаваше тихо да ругае.

Кейти го изгледа презрително изпод опърпаната си широкопола шапка и постави диагнозата:

— Двигателят е прегрял.

— Така ли?

— Точно така. Прегрял е здравата.

— Няма нищо страшно. — Грег се надигна и заобиколи отворения преден капак. — Но мисля, че е от карбуратора.

Кейти погледна Стефани, вдигна очи към небето и с учудваща пъргавина скочи от колата, отиде отпред и избута Грег встрани.

— Двигателят е прегрял, ти казвам — рече му тя с нетърпящ възражение тон. — Защото го форсираше през цялото време. Дръпни се да го видя.

— Кейти много разбира от двигатели, скъпи — нервно каза Стефани.

Грег така я беше наплашил, че тя не можеше да допусне за възможно някой да се отнася към него без уважение. Само че Кейти не си поплюваше с никого, а и беше твърде стара, та тепърва да променя навичките си заради някакъв си мистър Марсдън.

Известно време Кейти човърка нещо по двигателя, после се изправи.

— Права бях — обяви тя. — Ще трябва да почакаме малко да изстине.

— Направо се чудя как още не си отворила сервиз — каза язвително Грег.

Той беше усетил антипатията на възрастната жена още от мига, в който пристигнаха, и въпреки всичките си усилия и чар, не успя да стане по-симпатичен на Кейти. Забележката му изобщо не я засегна.

— Ако поискам, ще отворя — спокойно отвърна тя. — Само че напоследък от тях не се печели много. А и персонал трудно се намира. В днешно време хората са станали много мързеливи. Всеки иска пари, но на никой не му се работи.

Стефани започна да става неспокойна. Грег беше много чувствителен към всякакви намеци за пари.

— Хайде, скъпи — весело подвижна тя. — Ела да се поразходим наоколо.

— Щом настояваш. Само сигурна ли си, че тя ще се оправи с двигателя? — високо запита Грег, докато се отдалечаваха, така че и Кейти да го чуе.

— Винаги можеш да разчиташ на Кейти, скъпи.

— Така е, така е. — Грег си върна доброто настроение, ухили се и щипна закачливо Стефани.

Тя се разсмя и побягна, а той я подгони.

— Ефи! — настигна ги бойният крясък на Кейти. — Докато чакаме, стой под онова дърво, иначе слънцето ще ти повреди кожата, чуваш ли?

Те се отправиха към дървото и продължиха да се заливат от смях като малки деца. Останала без дъх от тичането, Стефани се облегна на топлия ствол, а Грег обхвана главата ѝ в двете си ръце. Господи, колко е красив, мислеше си Стефани и го гледаше с обожание. Грег разбра мислите ѝ и се наведе да я целуне. В това време се чу сухият пукот на пушка и куршумът профуча покрай главата му.

— Мили боже! — От изненада и ужас Грег изглеждаше почти комично. — Тази жена... за малко да ме убие!

— По-добре да внимаваме как се държим на публични места, Грег — с престорена скромност каза Стефани. — Кейти хич не ги обича тези неща.

Стефани беше много доволна, че прекъснаха пътешествието с яхтата и отидоха в Рая. Имаше нещо в старата каменна сграда и сенчестата ѝ градина с потънали в рози беседки, което винаги ѝ действаше добре и ѝ носеше мир и покой. Така беше и сега. Грег също не скучаеше. Тренираше с часове на една стена, заобиколен от децата на местните аборигени, които възторжено гонеха топките. Приятно го изненада и това, че в имението имаше великолепен плувен басейн, макар за негово учудване Стефани да не умееше да плува, тъй като в резултат от неприятно преживяване в детските си години тя изпитваше неприязън към водата. Толкова много нови неща ще научаваме един за друг, доволно си мислеше Стефани. Сега поне имаме достатъчно време и никой не ни пречи.

Естествено, наложи ѝ се да приеме, че не всяко нещо в Рая, което означаваше много за нея, имаше същото значение и за Грег. Той например не обръщаше никакво внимание на местните жители. С аборигените говореше само когато им нареждаше да направят нещо, докато за Стефани те бяха част от детството ѝ. Тя бе отраснала с приказните им истории за великото съновидение, описващи сътворението на света — тогава, когато духовете на древните им предци бродели по земята и създавали хората, растенията и животните,

планините и реките. След смъртта на баща си, Стефани особено се привърза към двамата братя, Крис и Сам. Между нея и по-големия от тях, Крис, който сякаш концентрираше мистичните дарби на племето си, дори съществуваха някаква дълбока безсловесна връзка. Освен това Крис беше и единственият друг човек, който можеше да се доближава до коня ѝ Кинг. Вече над двайсетгодишен, могъщият жребец бе в разцвета на силите си — времето сякаш не му се отразяваше. Всъщност той беше едно от нещата, заради които Стефани се връщаше в Рая. Може би най-любимото ѝ занимание през годините на самотното детство беше да излиза с него на езда — и Крис винаги знаеше кога да пригответи коня, без да е необходимо да му се казва.

Всички тези мисли минаваха през главата на Стефани, докато преди лягане обикаляше къщата, за да се увери, че всичко е наред. Уморената от целодневното си тичане насам-натам Кейти бе прибягнала до старата си слабост — бутилката с шери за готвене — и се бе оттеглила в стаята си, оставяйки Стефани да направи сама вечерния си обход. Доволна, че всичко е както трябва, тя свърна по дългия коридор и влезе в спалнята. Грег се бе излегнал гол на леглото на Макс Харпър и я чакаше.

Стефани го погледна влюбено.

— Боя се, че тази вечер ще караме на фенер, скъпи — каза тя и вдигна ветроупорния фенер, който носеше. — Кейти не се чувства добре, а само тя разбира от електрогенератора.

— Обзалагам се, че е прегрял — лениво отвърна Грег. — Ако проклетият генератор караше само на шери като нея, сега нямаше да сме на тъмно.

— Имай милост, Грег — засмя се Стефани. — Та Кейти е почти на седемдесет години.

Тя извади нощницата си и тръгна към банята.

— Хей, Стеф. Ела тук.

Някак притеснено, тя се приближи и седна на леглото до него. Постава фенера на нощната масичка и се нареди да го загаси, но Грег положи ръка на рамото ѝ и прошепна:

— Искам да те виждам.

Той се надигна, свали ципа на роклята ѝ и я изхлузи надолу, а после започна нежно да целува врата и раменете ѝ. Отмести гъстата ѝ коса и вкара език в ухото ѝ, като леко хапеше долната му част. С двете

си ръце смъкна презрамките на сутиена и внимателно разголи гърдите ѝ.

— Страхотни са! — мърмореше той, а ръцете му галеха копринената им кожа.

Пръстите му напипаха зърната и ги освободиха от розовия им ореол. Той се наведе, захапа едното и прокара език по нежната грапава повърхност. За негово учудване Стефани, вместо да се отпусне под ласките му, сякаш се стегна и тялото ѝ се напрегна.

Вътре в себе си Грег побесня. Какво, по дяволите, ставаше с нея? Досега винаги, с която и жена да се беше любил, те неизменно стенеха под него и получаваша оргазъм само като си мислеха за тялото му, още преди първата целувка. Той беше усвоил до съвършенство уменията да удължава изживяванията им и да ги води до екстаз отново и отново, наслаждавайки се на властта си над тръпнещите им тела. Харесваше му да чува стоновете им, с които го умоляваха за още. Толкова по-голяма бе неприятната му изненада сега, когато усети как мускулите на жената до него се стягат и свиват.

Само че яростта му го амбицира още повече и като потисна нетърпението си, той помогна на Стефани да се освободи от дрехите, положи я на леглото и загаси фенера, за да я успокои. Викнал на помощ целия си опит и умения, започна да милва тялото ѝ. Самият той вече едва се сдържаше, но все пак успя да я повъзбуди дотолкова, че да може да приеме издутия му пенис и не след дълго се изпразни. Това му донесе известно облекчение, но в сърцето му имаше хлад.

Стефани вдървено лежеше до него и се чувстваше доста мизерно. Толкова се бе стегнала, че по време на половия акт не можа да се отпусне и сега тази мисъл я измъчваше. Мъката ѝ се подсилваше и от появата на познатите ѝ стари страхове. Господи, никаква жена не става от мен! С празен поглед тя гледаше тавана и се опитваше да се овладее. Накрая събра достатъчно сили да каже:

- Съжалявам. Извинявай.
- Моля ти се. Знаеш, че...
- Зная.
- Спи сега. Няма нищо страшно.
- Обичам те, Грег.
- И аз те обичам. Разбираш ли?

Това беше единствената утеха за Стефани през тази поредна безсънна нощ.

От въздуха не беше трудно да се пропусне имението Рая. На стотици мили наоколо то бе единственото населено място сред червеникавата пустош, която се губеше в безкрая, накъдето и да погледнеш човек. Само че пилотът на двумоторния „Бийчкрафт“ познаваше добре маршрута и малкият самолет уверено приближаваше целта си.

— Ето го!

Стефани отдавна бе готова и сега, щом Крис ѝ каза, че самолетът се е приземил, тя се втурна да посрещне Джили.

— Как си, Джили? Така се радвам, че дойде! Ще прекараме чудесно.

Джилли скочи от стъпалото и се хвърли в прегръдките на Стефани. През рамото ѝ видя, че към пистата лениво крачи и Грег.

— О, чудно ще бъде. Сигурна съм — усмихна се тя.

Няколко часа по-късно, когато жегата на деня премина във внушителен залез, Стефани и Джили вече седяха заедно в градината с розите. Стефани си играеше с една току-що откъсната алена роза, чийто ухаен аромат изпълваше въздуха наоколо.

— Знаеш ли, Джили — замислено рече по едно време тя. — Вече не изпитвам съмнения защо Грег се е оженил за мен.

Джилли изтръпна.

— Какво искаш да кажеш?

— Животът с него е чудесен, пък и той се държи много мило с мен. Наистина желае да съм щастлива. Никога няма да познаеш какво е намислил да правим тия дни.

— Какво?

— Ще отидем на лов за крокодили.

— Така ли? Великолепна идея. Ами ти нали...

— Дето съм против убиването ли? — прекъсна я Стефани с усмивка. — Вярно е. Само че Грег още не го знаеше, когато му хрумна идеята и така се запали, че сърце не ми даваше да го разубеждавам.

Крокодили. Джили потръпна от възбуда и ужас.

— Къде е той сега? — запита тя като се стараяше да звучи спокойно.

— Опитва да се свърже по радиото с Дарвин, за да наеме водач за лова. Добри водачи се намират трудно.

— По радиото ли? Значи още нямате телефон?

— Много сме отдалечени от всички пощи. Караме си със старото радио.

— Кога отиваме на лов?

— Веднага щом Грег уреди водача. Той направо не можеше да повярва, че съм живяла толкова близо до район, обитаван от крокодили, и никога не съм ходила там. Сега няма търпение по-скоро да тръгваме.

— А ти, Стеф?

— Ох, аз ли... — въздъхна Стефани. — Тези чудовища ме ужасяват, но... Човек като е влюбен прави всичко за любимия си.

— Да, така е. Всичко, наистина.

Аленият залез си отиде и над Рая се спусна мрак. Малко след това от верандата, опасваща от три страни къщата, по стаята си се прибраха и нейните обитатели. По френския прозорец в стаята на Джили пробягна сянка и изчезна в нощта. В задушния и неподвижен въздух вече нищо не помръдваше. Цялата къща спеше.

Малко по-нататък жребецът Кинг се размърда неспокойно в конюшната си. Беше подушил нещо, което го накара да наостри уши. Човешката фигура до него му заговори на напевния език на аборигените:

— Тихо, конче, тихо. И аз го чувам.

Отвън се чува почти безшумни стъпки, на вратата се появи някаква мъжка фигура и се шмугна в конюшната, като се устреми към купчината сено в дъното. След малко се чува други стъпки, този път на жена. Тя се поколеба на прага, но също хлътна вътре и тъмнината я обгърна. Мъжът се приближи към нея, с рязко движение я сграбчи и я притисна към себе си.

— А-а-а-х, Грег... — простена тихо Джили.

В конюшната цареше непрогледен мрак, но Крис добре виждаше как Грег и Джили се прегръщаха. Без да бърза, той заобиколи Кинг и

тръгна към изхода. Нямахме как да го чуят на фона на шума от конете. Нямахме и как да го забележат, защото той от опит знаеше колко несъвършено е зрението на белите през нощта. След миг вече го нямаше. Единствените свидетели на предстоящата житейска драма бяха конете.

Застанал зад Джили, Грег постави ръце на гърдите ѝ. Зърната им вече бяха набъбнали в очакване. Той плъзна ръце по-надолу и пръстите му проследиха окосмения триъгълник между краката ѝ. Тя цялата трепереше. С рязко движение се извъртя с лице към него и потърси устните му. Малкият ѝ език ловко се плъзна в устата му и Грег усети, че се възбужда. Пръстите ѝ напипаха ципа на дънките му и в пениса му нахлу кръв, докато тя го опипваше през плата на панталона и откопчаваше горното копче.

— Чакай малко — възбудено прошепна той.

Вдигна я и с уверена стъпка я понесе към дъното на конюшната, където ги очакваше уханното сено. Там тя го придърпа към себе си, обхвана с две ръце главата му и впи устни в неговите, а езикът ѝ опря в небцето му. Неговият език също не бездействаше и влезе толкова навътре в устата ѝ, че тя почти се задави от вълнение и леко го отблъсна, след което с трескави пръсти започна да разкопчава ризата му, търсейки контакт с голото му тяло. Грег лежеше по гръб и се смееше от удоволствие, а Джили игриво го хапеше и покриваше гърдите му със страстни целувки. Изобщо не може да се сравнява с онова дърво Стефани, която се чука като стара талпа, мислеше си той.

Възбудата му растеше и Грег посегна към копринената наметка и я смъкна от раменете ѝ. Усетила силните мъжки длани върху гърдите си, Джили сякаш полудя, освободи ръцете си от дрехата и се метна върху Грег. Твърдият му penis между краката ѝ направо я влудяваше. Той уверено я галеше, следвайки очертанията на тялото ѝ и я възбуди до такава степен, че тя повече не можеше да издържа, взе ръцете му и ги прилепи върху гърдите си, като същевременно триеше ханш в изправения му penis, който издуваше панталона му до пръсване. Темпото на движенията ѝ нарастваше с всеки изминал миг, докато по едно време тя усети, че той е готов да се изпразни.

— Ах ти, малка палавнице! — Грег беше изумен и от себе си, и от нея.

Пресегна се, сграбчи я отзад и я положи по гръб върху сеното. Дръпна колана от кръста ѝ и освободи цялата наметка, така че тя остана съвсем гола. После отново започна да се наслаждава на гърдите ѝ — притискаше ги, целуваше ги и ги милваше поред, докато ръката му не се плъзна по-надолу към триъгълника между краката ѝ. С огромно удоволствие установи, че мястото е съвсем мокро — дори и меките копринени косъмчета бяха влажни. Той бавно започна да милва клитора, но спря, когато усети приближаването на първия ѝ оргазъм и леко се засмя.

— Ах ти, копелдак такъв! — изпъшка Джили.

Слипана на границата на оргазма, тя се надигна и с тръпнеци пръсти свали ризата му и смъкна панталона. Хвана пениса му с две ръце и започна да го разтрива с възхищение. Господи, каква красота. Отдавна мечтаеше за този момент, но действителността сега надмина всичките ѝ очаквания. Бушуваща от страст, тя се наведе и първо целуна главата му, а после го зацелува по цялата дължина като се наслаждаваше на чудесния му аромат. Накрая го налапа, вече напълно полудяла от възбуда и от ръцете на Грег, които милваха устните ѝ. Той също не издържаше, изправи я с гръб към себе си, разтвори горната част на бедрата ѝ и напъха пениса си колкото можеше по-навътре в нея. Те свършиха едновременно, с един общ и незабравим оргазъм, който ги остави почти без дъх.

Мина доста време, докато се успокоят. Конете около тях нервно трополяха, смутени от присъствието на двамата непознати, но те не им обръщаха внимание и тихо си шепнеха.

— Знаеш ли, че си страхотна?

— О, Грег, не можех да издържам нито минута повече.

— И аз.

— Мислех, че ще умра. Не мога да си представя как докосваш и нея.

И аз, мрачно си помисли Грег, но вместо това каза:

— Няма да е за дълго, не се притеснявай.

— Обичам те, Грег. Какво ще правим?

— От теб искам само да ми вярваш. Нищо друго. Разбра ли?

Седнал край огъня на другия край на имението, Крис усещаше как в горещия и влажен нощен въздух се ражда нещо смъртоносно — плод на хилядолетното сатанинско зло, бродещо между хората.

— Боя се да не ти е скучно в Рая, Джили — обади се Стефани, за да разсее мълчанието на масата за закуска.

Срещу нея седеше Грег, намръщен и отдал се на мислите си, а Джили нервно се наливаше с кафе, без да вкухва нищо от великолепната закуска, поднесена им от Кейти. Още снощи на вечеря Стефани беше забелязала, че Грег и Джили почти не си говореха. Дори ѝ се струваше, че избягват да се поглеждат, но ако се случеше очите им да се срещнат, те някак прибързано извъръщаха лица встрани и подхващаха друг разговор. През цялото време Стефани се стараяше да разведри напрегнатата атмосфера, но накрая и тя започна да се притеснява. Май им е трудно да намерят общ език, мислеше си. Опитват се, горките, заради мен, но нищо не излиза. Страховете ѝ се потвърдиха и когато Джили се извини, че я боли глава и се прибра в стаята си, а малко след това Грег излезе да направи нощната си обиколка на имението и се забави толкова много, че тя разбра — и той не може да заспи. Да не би да го дразнеше присъствието на Джили, отчаяно се питаше Стефани. Та тя тъкмо бе пристигнала.

— Да ми е скучно ли? — някак рязко отвърна Джили. — Не се притеснявай за мен, Стеф. Толкова много неща могат да се правят в Рая, че няма как да ми стане скучно — засмя се без нужда тя, като гледаше право пред себе си.

— Вярно, имаме и басейн, и места за разходки, пък и библиотеката е пълна с книги — възторжено каза Стефани.

Вътрешно обаче се съмняваше, че всички тези неща щяха да бъдат достатъчни за изтънчения градски вкус на Джили. В този момент я осени блестяща идея и тя бързо добави:

— Да не забравяме и корта за тенис. Аз самата не съм много добра на тази игра, но нали някой трябва да поддържа формата на шампиона.

— Хайде стига, Стефани! — намеси се Грег, и без да обръща внимание на появилата се обида в искрящите ѝ от любов очи, продължи: — Разквакала си се като квачка. Джили не е малка, и сама ще се оправи. Престани да ѝ ходиш по петите.

Стефани забеляза как при тези думи устните му се стегнаха.

— Така е, Грег, зная. Просто си мислех, че... — Тя млъкна смутено.

Грег хладно я гледаше. Така, както беше седнала и впила поглед в ръцете си, тя по-скоро му приличаше на ученичка, а не на зряла жена. Тук, сред привичната ѝ обстановка на Рая, той я бе опознал по-добре и чак сега му стана ясно колко непресторена и тромава в отношенията си всъщност бе Стефани, което никак не му харесваше. Самият той цял живот се беше борил, за да успее да влезе в света на богатите, и сега го мъчеше някаква ярост, като гледаше как тази, на която всичко това бе поднесено на тепсия, го отхвърля с такава лекота. Отначало си мислеше, че ще съумее да я направи достойна съпруга на Грег Марсдън — елегантна, очарователна и изтънчена светска дама, подхождаща на външността му. Сега обаче трябваше да се откаже от тези мечти, а това му се струваше като лична обида, за която едва ли някога щеше да ѝ прости.

Измъчван от подобни мрачни мисли, той хвърли поглед към Джили. Ето я истинската жена. Спокойна, уверена и секси — господи, колко секси! Грег едва успя да запази изражението си непроменено и продължи да седи нацупен. Дори и сега, в домашна роба и без грим, Джили изглеждаше страхотно. Той внимателно я наблюдаваше, а тя ронеше франзелата пред себе си и едва-едва отхапваше от нея. Дори движенията на пръстите ѝ и проблясването на дребните бели зъби го възбуждаха. Усетила, че я наблюдават, Джили вдигна поглед и очите им се срещнаха. Все едно, че блесна светкавица, но Грег мигновено потисна изблика и с крайчеца на окото си погледна Стефани. Тя продължаваше да седи със сведен поглед и това още повече го ядоса. Яд го беше на себе си, че трябва да се крие като ученик, а и присъствието на Стефани го дразнеше. Направо му ходеше по нервите. По дяволите! Ако не ми се налагаше, никога не бих те чукал, помисли си той, докато я гледаше. Междувременно Стефани преодоля болката от наранените си чувства и реши, че е недостойно да се сърди точно на онези, които обичаше толкова много.

— Съжалявам, ако съм ви засегнала — каза тя и ги дари с щедрата си усмивка. — Но ми се струва, че двамата ще направите подобър тенис, отколкото ако играете с мен. Защо не изиграете един-два гейма, докато слънцето още не е напекло?

Дните си течаха и за радост на Стефани, Грег и Джили сякаш започваха да намират общ език, макар че не всичко ѝ се виждаше наред. Между тях все още се усещаше някаква неловкост винаги, когато се събираха и тримата заедно, и в разговорите им често настъпваха внезапни и напрегнати паузи. За всичко това тя обвиняваше най-вече себе си, че все не успява да ги сближи, и затова реши да ги оставя да прекарват колкото се може повече време само двамата, та дано някак си сами се сприятелят, след като се опознаят по-добре. В един момент забеляза, че планът ѝ действа и ѝ стана много приятно. Грег и Джили играеха тенис, разхождаха се наоколо или излизаха с ландроувъра и очевидно започваха да се наслаждават на компанията си. От време на време дори ѝ се струваше, че те се стягат само в нейно присъствие. Но с присъщата си скромност Стефани реши, че в това няма нищо чудно. Съвсем естествено беше двама души, които бяха толкова привлекателни и очарователни като Грег и Джили, да се чувстват не на място в присъствието на непохватната Стефани и да я оставят на заден план. Тя бе свикнала да е така от малка.

Но имаше и неща, които я озадачаваха и не я оставяха на мира, особено нощно време. Беше забелязала, че незнайно защо Грег не понася местните аборигени. Макар и трудно, трябваше да се примири с факта, че той не им обръща никакво внимание и не прави опити да се сближи с тях и да почерпи от хилядолетния им опит и мъдрост. Полошото бе, че той дори съвсем открито ги мразеше. Един ден, след като Джили обяви, че е редно младоженците да прекарват повече време заедно, иначе щяла да се чувства като натрапница, Стефани и Грег бяха решили да излязат на езда и Стефани помоли Крис да приготви конете. В уреченото време отидоха в двора на конюшната, където Крис вече ги очакваше заедно с Кинг. Огромният черен жребец търпеливо се бе оставил в грижовните ръце на Крис, а наблизо Сам държеше поводите на дорестия кон, който Грег бе избрал за себе си. Беше чудно утро и безкрайните простори на пустошта отвъд ги подканяха да побързат. Стефани умираше от радост, че ще прекара няколко часа само с Грег, без никой друг наоколо. Но тъкмо когато се качваше на коня си, чу ядосания глас на Грег:

— Какво си ме зяпнал, по дяволите?

Стефани сепнато се извърна. Зад нея кротко стоеше Крис, вперил безизразен поглед в Грег.

— И ти! Защо ме гледаш така, копеле мръсно! — Сам също си навлече гнева на Грег, макар че и той като брат си не правеше нищо, а просто си стоеше до коня. — Изчезвайте и се хващайте на работа! Лентяи проклети, по цял ден се мотаете и нищо не правите, ще ви науча аз!

— Грег!

Стефани никога не би се намесила, ако ставаше въпрос за нея самата, защото всяко намръщване на Грег я хвърляше в ужас, но сега не можеше да гледа бездушно как някой обижда двамата братя. Тя се приведе над врата на коня и тихо заговори на Крис на родния му език, като искаше да го успокои и да го увери, че подобни неща няма да се повторят. Очите му както винаги я гледаха със симпатия и разбиране, но в тях сега имаше и нещо друго, което Стефани не разбираше докрай — струваше ѝ се, че долавя и някакво неясно съжаление и съчувствие. Мълчеше и Сам, а той бе по-разговорливият от двамата.

— Готова ли си, Стеф?

Гласът на Грег долетя като команда от другия край на двора, където той бе отишъл, за да не би разговорът ѝ с аборигените да омърси слуха му. Тя набързо им каза довиждане и двамата с Грег препуснаха навън. Грег бе неспокоен. Измъчваха го неприятни мисли. Тъкмо се качваше на коня, когато забеляза погледа на Крис и очите им се срещнаха. И в този миг Грег разбра, че Крис знае всичко. „Проклетото копеле някак си е узнало за мен и Джили!“ Сега тази мисъл не му даваше покой. Нямаше представа как точно е станало, но и не го интересуваше особено. Макар да бе прекарал по-голямата част от живота си в големия град, Грег, подобно на всички австралийци, беше наясно, че аборигените притежават някакви необясними метафизични способности и неподозирана интуиция. По-скоро се питаше дали Крис ще каже на Стефани.

Защото бе сигурен, че още не ѝ е казал. Спокойно, не бързай, Стефани нищо не знае засега, мърмореше си Грег беззвучно. Вече я познаваше достатъчно добре и бе уверен, че ако знаеше нещо, щеше веднага да му каже, а нямаше да го прикрива с тайната надежда да върне обратно любовта на съпруга си. Не, не, Стефани не прикриваше нищо и продължаваше да бъде лудо влюбена в него, то се виждаше.

Само че сега на Грег му се струваше, че това няма да продължава дълго. В отношенията си с жените той бе опортюнист и не отдаваше голямо значение на връзката си с Джили, независимо че в сексуално отношение тя му се струваше страхотна. До този момент не се бе замислял за последствията, но сега изведнъж разбра, че това, което за него бе безобидна закачка, може да се окаже обратното за Стефани и тя едва ли някога щеше да му го прости. Според него тя би понесла всичко друго — толкова много го обичаше, че дори Грег да доведеше „Харпър Майнинг“ и до фалит, тя пак щеше да го обича. Нямахше да го изостави и ако ѝ изневереше с някоя друга, но не и с Джили. Не стига, че беше нарушил почти веднага брачния обет, но и го бе извършил с най-добрата ѝ приятелка. Такова нещо дори Стефани трудно би понесла, а и коя ли жена би го простила?

Грег вече целият бе плувнал в пот. Допреди малко смяташе, че е в пълна безопасност, но сега изведнъж видя разрухата, която го очакваше, ако Стефани разбере. Целият риск, който преди придаваше пикантност на тайната му връзка с Джили, започна да му изглежда като безумна авантюра. Тъкмо беше постигнал нещо в живота, и всичко отиваше по дяволите... Макар че Грег познаваше Стефани съвсем отскоро и живееше с нея едва от няколко седмици, той вече бе свикнал с целия лукс на богатството ѝ и никак не му се разделяше с него. Трябваше да се измисли нещо... Трябваше да се измъкне от капана, в който сам се бе напъхал. Докато яздеха, Стефани често го поглеждаше загрижено с преливащите си от любов очи, като се надяваше да прекъсне мрачната му вглъбеност. Само че Грег бе така погълнат от новите си грижи, че почти не ѝ проговори през цялото време на ездата. Какво ли му става, питаше се отчаяната Стефани. Господи, как ми се иска да разбере какво има!

Може би защото усещаше, че нещо бе нарушило душевното му спокойствие и то точно тук, в Рая, Стефани започна да му угажда все повече и повече. Тя и досега не смееше да му противоречи, за да не го ядосва, но вече не се обаждаше, дори и когато знаеше, че Грег не е прав.

Един ден, малко след злополучната им езда, старинното радио в кухнята неочаквано изпука и се съживи. От Сидни се обаждаше Бил Макмастър и искаше да говори със Стефани, която тъкмо беше седнала до басейна да погледа как Грег и Джили се забавляват във водата.

— Здравсти, Стеф. Обажда се Бил. Извинявай, че така ти прекъсвам почивката, но...

— Няма нищо, Бил. Какво има?

— Струва ми се, че става нещо и искам да се консултирам с тебе и да чуя мнението ти. Един познат брокер ми намекна, че скоро на пазара ще се появят доста акции на „Харпър Майнинг“.

— Наши акции на пазара ли? Как така? — С крайчеца на окото си Стефани видя, че в стаята влиза и мокрият Грег, който приближи радиото и постави на главата си свободния чифт слушалки, за да чува разговора.

— Всъщност количеството не е чак толкова голямо, че да повлияе върху акционерния капитал — успокои я Бил. — Но не е и малко, пък и не смятам, че моментът е подходящ да предлагаме акциите си по международните пазари.

— Разбира се, че не е — замислено каза Стефани, докато подреждаше ситуацията в главата си. — Всичките ни нови проекти са на съвсем начален етап и точно сега е важно да укрепваме доверието в компанията.

— Правилно. Мисля, че някой просто опипва почвата — пукаше гласът на Бил по радиото.

— Значи смяташ да ги откупим ние, така ли?

— Да, така смятам. Скъпичко ще ни излезе, защото в момента акциите се котират високо — разполагам с последните данни от борсата, ако искаш да ги чуеш — но си струва и можем да си го позволим.

— А по-късно, ако се наложи, отново ще ги пуснем на пазара, за да наберем средства, без при това да губим доверието в компанията. Точно така, Бил. Да ги изкупим.

— Стеф!

За изумление на Стефани, Грег се наведе и бързо превключи радиото от „предаване“ на „приемане“. Очите му блестяха и за първи път от дълго време насам се бе оживил.

— Хей, Стеф! Нека аз да се заема с това. Става ли?

— Какво искаш да кажеш, Грег?

— Нали ми обеща да имам реално участие в управлението на „Харпър Майнинг“? — отвърна весело Грег. — И да ти бъда партньор

не само на хартия. Нека сега бъде първият ми шанс. Позволи ми, скъпа, аз да взема решението.

Стефани примря от удоволствие. Обля я приятна топлина при мисълта, че това е израз на любовта и вярата му в общото им бъдеще. Но от друга страна, ставаше въпрос за важно решение, а на него му липсваше опит в бизнеса. Докато се чудеше как да постъпи, гласът на Бил наруши мълчанието:

— Хей, Стеф?... Стеф? Какво става, чуваш ли ме?

Грег превключи обратно на „предаване“ и спокойно каза в микрофона:

— Здравей, Бил. Тук е Грег. Аз се заемам с този въпрос и решението ми е, че няма да купуваме, защото това ще обвърже голяма част от средствата ни, които са необходими за разработката на новите проекти, а аз имам нещо друго предвид. То няма да доведе до сътресения на пазара и няма да се отрази неблагоприятно върху „Харпър Майнинг“. В момента позициите ни са доста силни. Пък и така има шанс цените на акциите ни да се покачат още повече.

От другата страна на линията настъпи гръмотевично мълчание. Най-сетне Бил се обади:

— Дай ми пак Стефани за момент, ако обичаш.

— Искан да говори с тебе — информира Грег разтрепераната Стефани, усмихна ѝ се влюбено и тихо добави: — Да разчитам на подкрепата ти, нали, скъпа?

— Грег, знаеш ли... — Стефани беше сигурна, че той не е прав, но просто иска да им се наложи, за да покаже, че не е кой да е. — Не е точно така, както го обясняваш. Ако акциите ни...

— Искан подкрепата ти, Стеф — прекъсна я той. Гласът му продължаваше да звучи все така любезно, но лицето му бе смръщено, а погледът му мятеше заплашителни мълнии. — Защото, ако не ме подкрепиш...

— Ох, Грег — простена тя и той разбра, че е спечелил.

Мигновено превключи на „предаване“ и изуменият Бил чу обърканите инструкции на Стефани, че трябва да се следват разпорежданията на Грег. Тя отказа да изслуша яростните му възражения, а на всичкото отгоре Грег с цялото си нахалство му прочете лекция за скритите механизми на фондовата борса и за това, че в бизнеса човек не бива да си изпуска нервите. В крайна сметка Бил

трябваше да отстъпи. Все пак собственикът на компанията бе Стефани. Щом тя желаше така, на него не му оставаше нищо друго, освен да се подчини.

Така и направи, но това бе едно от най-трудните решения, които бе вземал в качеството си на директор. На теория Грег можеше и да е прав, но дълбоко в себе си, също като Стефани, Бил знаеше, че в случая трябваше да се действа по-предпазливо. Опасенията му се оправдаха още през следващите двайсет и четири часа. Голямото количество напуснатите на пазара акции в съчетание с присъщата чувствителност на фондовите борси, веднага доведе до стремителен спад на доверието в компанията. Сред инвеститорите настъпи паника и в един момент курсът на акциите на „Харпър Майнинг“ започна да пада, но слава богу не за дълго. Бил по собствена инициатива направи няколко мъдри хода, като откупи акциите от името на трета страна, а и традиционната стабилност на компанията си каза думата. Но за Бил това си остана едно от най-неприятните изживявания в цялата му кариера на бизнесмен. Все пак част от доверието в компанията беше загубено и пълното му възстановяване щеше да отнеме много време и средства. В този момент Бил би се радвал, ако първоначалните му лоши предчувствия се бяха оказали неоправдани.

Той отново се свърза с Рая и на Стефани не ѝ отне много време, за да разбере какво се бе случило. Всичко веднага ѝ стана ясно. Ударът върху „Харпър Майнинг“ силно я наскърби, защото с течение на годините компанията ѝ бе станала много скъпа. Но още повече я наскърби прибързаното решение на Грег — желанието му по-скоро да се наложи, отколкото да вземе обмислено и разумно решение. Но дори и сега тя не успя да му се разсърди, а само се натъжи от необмислената му постъпка, защото сметна, че това е лош знак за бъдещото му развитие на бизнесмен. Грег обаче не изпитваше никакви угризения и здравата се ядоса, и на нея, и на Бил, но не и на себе си.

— Защото ме държите настрана и нищо не ми казвате — нахвърли ѝ се той, когато лошите вести станаха известни в Рая. — Ти си траеше през цялото време, докато Макмастър е оплитал конците в Сидни. По дяволите, Стефани! Не мога да продължавам така! Трябва ми свобода на действието, имам нужда от простор. Сега все едно, че се боксирам с една ръка. Щом се върнем, онези там трябва да разберат, че няма да допускам никакви волности. *И ти ще им го покажеш!*

И без да погледне повече поразената Стефани, Грег шумно излезе и отиде да търси Джили, защото знаеше, че тя винаги го посреща ентузиазирано и за разлика от Стефани, не го гледа с кравешки поглед. Те се качиха на ландроувъра и излязоха уж да се поразходят из пущинака, а всъщност да се скрият от чужди очи и да почнат да кроят планове какво да правят, тъй като това беше единственото нещо, което ги занимаваше напоследък. Грег привличаше Джили все повече и повече — подобно нещо никога не ѝ се бе случвало. Ако не беше толкова заслепена от страстта си, тя сигурно би забелязала, че Грег съвсем не възнамерява да я включва в плановете си за бъдещето. Много неща не биха се случили, ако Джили знаеше, че единственият въпрос, който в момента измъчваше Грег, беше какво ще стане с него. Той бе загрижен само за себе си и обмисляше опасни ходове.

— Ето го!

Лъчът на прожектора прониза мрака на тропическата нощ и замря върху огромен крокодил, който за миг застина неподвижно на брега, а после бързо се хлъзна във водата. Тежкото копие само одраска гърба му, без да го засегне сериозно.

— Избяга, мръсникът!

Ловът на крокодили бе в разгара си. В голямото кану, натоварено с ловни принадлежности, се намираха водачът Рийдър, синът му Молк и приятелят им, аборигенът Дени. Стефани се отказа в последния момент, но зад тримата ловци седяха Грег и Джили.

— Внимавай! Ей там! Хайде, Молк!

Прожекторът беше попаднал на друг крокодил, който пореше блатистата вода. Молк запрати копието и го заби в огромното туловище на звяра. Смъртно ранен, крокодилът започна да се мята насам-натам с широко отворени челюсти.

Грег видя острите като трион бели зъби и това някак си му напомни как се любеха с Джили. Той вече бе достатъчно възбуден от лова и сега гледката на огромния и безмилостен хищник започна да пробужда у него някакви неясни първични инстинкти. Действията на Рийдър и помощниците му погълнаха изцяло вниманието му и той се приведе напред, за да вижда по-добре. Те тъкмо бяха успели да метнат

въжена примка около челюстите на крокодила, но дори и сега борбата тепърва започваше. Чудовището се подпря на опашката си и се хвърли към Молк. Ако не се бе намесил Дени, който го отблъсна с един дълъг прът, с Молк беше свършено.

— Господи! — възкликна ужасено Грег.

Рийдър само изсумтя одобрително и каза:

— Тези са соленоводни крокодили, а те ядат всичко. Биха изяли дори и него — и той кимна с обич към сина си, който помагаше при издърпването на крокодила и привързването му към една здрава дъска. — Основната им храна е рибата, но не се отказват и от раци. Нападат кенгура, добитък, дори и биволи. За хора да не говорим. Ако са гладни, се нахвърлят върху всичко, което се движи. А като гледам, този сезон са побеснели от глад. От една година насам случаите на нападения срещу хора са толкова чести, че може да се каже, че ние сме застрашени от изчезване, а не крокодилите.

Грег мълчаливо го слушаше.

— Готово, татко. Вързахме го. Ще търсим ли още?

— Продължаваме ли? — запита Рийдър.

Грег не отвърна нищо и погледна Джели с въпросителен поглед.

— Защо не? — каза тя с блеснали очи. — Защо не?

Стефани ги чакаше във временния бивак и неспокойно се мятеше в походното легло. Нямаше ли най-после да се върнат? Тя не съжаляваше за внезапното си решение да изостави Рая и да тръгне на това сафари към района на крокодилите. Грег и Джели бяха толкова запалени от идеята, че ентусиазмът им някак си зарази и нея. Пък и се надяваше, че по този начин Грег по-бързо ще забрави първия си сблъсък с „Харпър Майнинг“ и ще започне отново да ѝ се усмихва. Толкова много ѝ се искаше той да е доволен. Независимо от всичките притеснения, пътуването ѝ допадна и тя с голямо удоволствие помагаше при изграждането на бивака на брега на соленоводното блато. Стефани поначало обичаше суровия живот на открито. Харесваше ѝ сутрешното миене в реката, палатките и грубо направените простори за прането. След еднообразния пущинак, заобикалящ от всички страни Рая, тук мястото ѝ се струваше доста разнообразно със соленоводните си блата, евкалиптовите гори и

стръмните пясъчници, издигащи се над огледални лагуни, чиято повърхност се набраздяваше единствено от крокодилите, които живееха тук от незапомнени времена.

Само дето мразеше да се убива. Срещу това въставаше цялото й същество на жена, която винаги би прибрала каквото и да е изоставено от майка си създание, за да се погрижи за него в името на живота. В увлечението на Грег от лова и убиването на огромните влечуги на нея й се струваше, че вижда тъмната страна на душата му и тя потръпваше от ужас като се замислеше за това. Господи, кажи ми какво да правя, питаше се Стефани.

Най-после ги чу, че се връщат и се втурна да ги посрещне. От храстите безшумно се появи Крис и тръгна към брега, за да помогне при връзването на лодката и разтоварването на улова. Рийдър забеляза Стефани и я поздрави възторжено:

— Мисис Марсдън! Елате да видите какво парче от лодката отхапа една от тези твари. За малко да отнесе и сина ми.

През това време от кануто се появяваха крокодил след крокодил. Огромните им туловища накараха Стефани да потръпне от отвращение.

— Тия тук са нищо в сравнение с един стар гигант, на който му викат Гинди Бару. Дълъг е поне шест метра и е над седемдесетгодишен. От години се опитвам да го пипна, защото е убил най-малко седем души.

— Престани, Джо, че настръхвам — слабо протестира Стефани.

— Не се бой, скъпа — приближи се Грег, все още възбуден от нощния лов. — Аз ще те пазя от тях.

— С крокодилите човек трябва да внимава — предупреди ги Рийдър. — Малко ако се отпусне, и току-виж го изяли.

— Грег, скъпи — пое си дъх Стефани. — Хайде да не убиваме повече крокодили. Моля те.

— Успокой се, Стеф. Ще измисля друго развлечение — усмихна й се Грег.

Същия ден привечер, с фотоапарат в ръце, Стефани беше седнала на кърмата на кануто и те обикаляха застоялите води на блатата. Тя цялата сияеше от щастие. Струваше ѝ се, че Грег наистина я обича, защото сега отиваха не на лов за крокодили, а да правят снимки на разкошния залез. Грег твърдо бе решил да излязат заедно, въпреки протестите на Рийдър, който не искаше да ги пуска сами, тъй като скоро щеше съвсем да се мръкне. Беше наругал и Крис, че лодката още не е готова. Неизвестно защо аборигенът беше пренебрегнал разпорежданията на Грег да подготви лодката и бе отлагал почти до последния момент. Но Грег упорито държеше на своето и в крайна сметка излязоха.

Слънцето залязваше, окъпано в златистожълти и алени багри. На този ярък фон силуетите на дърветата се очертаваха с някаква заплашителна и дори зловеща неподвижност. Джили седеше зад Стефани и по тялото ѝ пробягваха неприятни тръпки. Вече толкова силно желаше Грег, че направо се чудеше как Стефани още не го е забелязала. Не можем да продължаваме така, мислеше си тя отчаяно. После хвърли поглед към Грег, който управляваше лодката, но беше потънал в собствените си мисли и не ѝ обърна никакво внимание.

Тясната ивица вода се разшири и те навлязоха в нещо като лагуна. Тъмната блатна вода изглеждаше плътна като машинно масло и почти не се раздвижваше при минаването на лодката. Тук-там, замрели като дънери, се виждаха муцуните на страховитите обитатели на блатата. Само мързеливото потрепване на клепачите им издаваше живота в тях. Но заетата с фотоапарата си Стефани изобщо не ги забелязваше. През една пролука в дърветата се очертаваше великолепна картина на залеза. Калейдоскопичността на цветовете направо зашеметяваше.

— Вижте, вижте! Да спрем за малко, Грег! — Стефани трескаво започна да наглася фотоапарата.

Грег спря лодката и тя се изправи, за да композира по-добре кадъра.

— Колко е красиво, скъпи. Чак ми се завива свят — възхитено продължаваше да бърбори тя.

През това време Грег безшумно я доближи и застана зад нея. Изведнъж тя забеляза някакво движение във водата до лодката.

— Грег! Божичко, крокодил! Виж колко е огромен. Сигурно е самият Гинди Бару, за когото говореше Рийдър.

Гигантското влечуго се бе устремило право към кануто им. Лъскавите му черни очи бяха вторачени в нея.

— Грег... — Стефани понечи да се извърне, но нещо тежко я блъсна в гърба, тя залитна и падна във водата.

Обзета от паника, нагълта вода и нещо преряза дробовете ѝ. Размаха ръце и крака, успя да излезе на повърхността и закрещя:

— Грег! Грег!

Освен собствения ѝ глас, в ушите ѝ кълтеше и гласът на друга жена, подобно на някакво зловещо ехо.

— Стеф! Стеф! Стеф!

Обезумяла от ужас, Стефани отчаяно се опитваше да се добере до лодката. Виждаше неподвижната фигура на Грег, от която се излъчваше някаква екзалтация, а в очите му гореше особен огън, като никога досега. Едва в този момент на нея ѝ станаха ясни намеренията му и тя прочете участта си в изражението му.

— Джили! Джили! Помогни ми! — закрещя отчаяно тя към Джили, която седеше като парализирана.

В това време крокодилът захвапа рамото ѝ в огромните си челюсти и я помъкна надолу. Зъбите му разкъсаха едната страна на лицето ѝ и се забиха във врата, а от раните шурна кръв.

С широко отворени от ужас очи, Стефани изчезна под водата.

Едва сега Джили се освободи от вцепенението, скочи и хвана ръката на Грег.

— За бога, Грег! Та тя дори не може да плува!

Грег не помръдваше. Джили сграбчи лодкарския прът и, изпаднала в истерия, започна отчаяно да удря влечугото, където можеше да го достигне. Плачеше, ругаеше несвързано и удряше, докато не усети ръката на Грег върху рамото си. Той грубо я дръпна назад, изтръгна пръта от ръцете ѝ и го запрати във водата. После спокойно се наведе, взе пушката и се обърна към водата.

Здраво стиснал своята жертва в челюстите си, крокодилът мятеше насам-натам тялото ѝ, а голите ѝ крака проблясваха като странни водни растения. Лицето ѝ беше цялото в кръв. Писъците ѝ ставаха все по-редки, защото водата я задавяше и се виждаше, че силите ѝ отслабват. Най-сетне крокодилът удари за последен път с

опашка и се гмурна към дъното заедно с плячката си. С последните кървавочервени отблясъци на залеза сред окървавената пяна на водата изчезна и Стефани. Край. Мрак обгърна всичко наоколо. Грег бавно вдигна пушката и я изпразни във въздуха.

— Ах, ти мръсно копеле! — плачеше от ярост Рийдър. — Проклети, жалки аматьори! Нали ви предупреждавах...

— Рийдър, за мен загубата е по-голяма — каза Грег. Вече бяха в бивака и той бе вдигнал тревога. — Да не губим време, защото все още има надежда да е жива. Кажете какво да правим?

— Свържи се по радиото с Дарвин. Макар че помощ можем да очакваме най-рано сутринта — и той въздъхна тежко. — Не знам дали е жива, но ако наистина обичаш жена си, моли се да не е.

Цяла нощ нищо не смущаваше неподвижността на задушния въздух, с изключение на свещения огън, запален от Крис на едно самотно място в храсталаците, ограждащи бивака. По този начин той искаше да умилостиви духа на Стефани, да го стопли и да му каже, че където и да се намира, той не е сам.

ПЕТА ГЛАВА

На следващото утро слънцето не бързаше да се показва, къпеше се в кръвта на изгрева и бавно разпръскваше тежките талази на блатните изпарения. Рийдър и хората му бяха на крак още преди съмване и се подготвяха за едно съвсем друго излизане, което нямаше нищо общо с развлеченията от предишния ден. Отиваха да търсят Стефани. Всички обитатели на бивака се стягаха с някаква мрачна решимост, с изключение на двама. Джили очевидно нямаше сили да се присъедини към групата. Цяла нощ тя плака и се мята в палатката си, а сега лежеше изтощена и тихо си говореше сама. Другият беше Крис. Не помогнаха нито увещанията на Рийдър, нито заплахите на Грег — той просто не искаше да се отдели от огъня, който бе запалил предишната нощ. Клечеше до него и не обръщаше внимание на никого. Единствената му мисъл беше да се грижи за тази искрица топлина и да поддържа живота ѝ.

Заедно с още няколко души, Грег бе потеглил веднага, щом първите проблясъци на зората прорязаха мастиленочерното небе. Не го свърташе на едно място и тръгна въпреки възраженията на Рийдър.

— Трябва да си тук, като дойде полицията — настояваше Рийдър. — За да им кажеш къде точно е станала злополуката и да се определи районът на издирването.

— Рийдър, не разбираш ли, че искам пръв да откроя жена си — каза Грег с такъв тон, че Рийдър нито за миг не се усъмни в думите му. — А мястото можеш и ти да им го покажеш. На определени интервали от време ще стрелям с пушката във въздуха, така че да знаеш накъде се движа. Не мога повече да седя със скръстени ръце.

Всъщност Рийдър донякъде съчувстваше на Грег, независимо от убеждението си, че той е причината за сполетялата го беда. Пък и на него самият му се струваше, че няма смисъл да се губи време. От околността бяха пристигнали първите доброволци, очакваха само полицията от Дарвин. Още повече, че онази, другата жена, цяла нощ не престана да стене, да не говорим за мълчаливото бдение на

чернокожото момче — човек направо можеше да полудее. Така че Рийдър добре разбираше нетърпението на Грег, но никак не му завиждаше.

Помощта от Дарвин пристигна малко преди обяд, защото мястото на инцидента бе много отдалечено. Към обяд се завърна и Грег. Бяха претърсили целия район заедно с лагуната, където бе станала злополуката със Стефани. На нетърпеливия въпрос на Рийдър, потъналият в кал и нечистотии Грег отговори с мълчаливо свиване на рамене. Водачът на спасителния екип от Дарвин едва се сдържаше да не наругае Грег, защото Рийдър подробно му бе разказал как е станало всичко, но все пак успя да уточни с него точните координати на мястото, където Стефани бе паднала във водата. След това, изнервен докрай от този разговор, Грег отиде да проведе по радиото друг разговор, който от дълго време отлагаше.

— Бил? Бил? Какво става?

В семейство Макмастър неделните дни се ценяха особено високо. Иначе „Харпър Майнинг“ отнемаше почти цялото време на Бил, дори и вечерите, а понякога му се налагаше да работи и в събота. Но неделите бяха свещеното му право, и той ги посвещаваше изцяло на семейството си, каквото и да ставаше, още повече, че семейството му не беше голямо. Освен Бил и жена му Рина, единственият останал член на семейството беше любимият им син Том.

Рина разбра, че нещо става, защото в кухнята влетя Том. Вярно, че обядът бе почти готов и синът ѝ като всяко друго момче на неговите години се радваше на чудесен апетит, но обикновено в неделя нищо не можеше да го откъсне от баща му. Том направо боготвореше Бил и никога не се насищаше на компанията му. Така че всяка неделя, той непрекъснато се навърташе около него, тъй като знаеше, че после няма да го вижда цяла седмица. Рина изостави готвенето и отиде да проучи какво става.

Вперил невиждащ поглед пред себе си, Бил седеше на дивана във всекидневната. В отпуснатата му ръка висеше слушалката на телефона, от която се чуваше сигнал „свободно“. Рина се втурна и я постави обратно на телефона, преди Бил да я е изпуснал. Лицето му бе сменило цвета си и сега беше сиво, а в очите му се събираха сълзи на

ужас. Рина за пръв път го виждаше толкова отчаян и дори опустошен. Макар и да знаеше, че никой от семейството им не е пострадал, някакво неприятно предчувствие прободеше сърцето ѝ.

— Какво... какво се е случило? — изрече тя на пресекулки и взе ръката му в своята.

Бил бавно се съвзе и я погледна като че ли я виждаше за пръв път.

— Няма да повярваш — замаяно отвърна той и разтри лицето си, за да прогони сълзите. — Няма да пов...

— Ох, Бил! Хайде, казвай по-бързо! Какво има?

Но Бил продължаваше да се взира пред себе си и клатеше глава, като непрекъснато повтаряше едно и също:

— Няма да повярваш... няма да повярваш... няма да повярваш...

Едва на втория ден успяха да докарат специални катери на въздушни възглавници за подпомагане на спасителната операция. Като се изключат бавните и тромави плоскодънни лодки, това беше единственият друг начин за придвижване по застоялата плитка вода на блатата. Рийдър малко се пообнадежди като гледаше тези модерни водни птици и техните водачи, които ги управляваха със защитни слушалки, заглушаващи рева на мощните им двигатели. Сега вече няма начин да не я намерят, успокояваше се той. Освен това днес пристигаше и някаква важна клечка от „Харпър Майнинг“, за да поеме нещата в свои ръце, пък и през цялото време идваха все нови и нови доброволци. Още има надежда, мислеше си той. Не бива да се отчайваме.

А и Грег се погрижи за „онази жена“, както Рийдър наричаше Джили в себе си. Той така и не разбра какво точно стана, но снощи, след като с настъпването на мрака търсенето бе преустановено, Грег влезе с бутилка в палатката ѝ, и когато отново излезе, стонове и воят бяха престанали за пръв път от двайсет и четири часа насам. „Браво, приятелю“, беше му казал той, но Грег мълчаливо го бе отстранил от пътя си, без да каже дума. Естествено, философски реши Рийдър и не се засегна. Малко след това Грег омекна и обясни, че се опитва да уреди да откарат Джили оттук, веднага щом съпругът ѝ се прибере в Сидни, и че дори е възможно той да дойде първо в Дарвин и сам да си

я вземе. „Тя е толкова зле, че не може да се държи на краката си — под секрет пошушна Рийдър на сина си Молк. — Колкото по-скоро си я прибере, толкова по-добре.“

Така че денят си течеше, в търсенето се включваха все повече хора, но без никакъв резултат. На Рийдър му омръзна да стои в лагера и да изпълнява ролята на координатор на различните екипи, предаде поста на сина си и се присъедини към една от групите, която тъкмо тръгваше. Часове наред те изследваха всички ръкави и разклонения, завираха се под коренища на дървета, проверяваха плитчините и внимателно оглеждаха всеки подгизнал пън. Нищо. Надеждите на Рийдър намаляваха със скриването на слънцето. Оптимизмът му се изчерпа съвсем, когато изчезнаха и последните лъчи на залеза — залез досущ като онзи, който Стефани бе тръгнала да снима, за да не се върне повече. На обратния път той срещна Грег, който също се прибираще с друга група търсачи. Всички бяха угрижени и навъсени и дори не се поздравиха. Очевидно у никого не бе останала и капчица надежда.

— Това ли е всичко, а, татко? — запита Молк, след като Рийдър му разказа за безплодните усилия на спасителните екипи.

— Това е всичко, що се отнася до нещастната жена — отвърна мрачно Рийдър. — Иначе търсенето продължава. Само че вече ще се търсят останките ѝ.

Утринната мъгла висеше ниско над реката и пълзеше между дърветата. Обади се някаква птица и крясъкът ѝ прониза тишината на ранното утро. По блатистите води безшумно се плъзгаше плоскодънна лодка, направлявана от неясна фигура с прът в ръце. Дейв Уелс, златотърсач и отшелник, обитаваше тези места от много години. Случайните посетители изобщо не го безпокояха, защото той се спотайваше и търпеливо ги изчакваше да си отидат. Сега бе излязъл да търси храна. По дъното на лодката се търкаляха ловните му принадлежности и въдиците.

Изведнъж той видя сред кафеникавата тиня на отсрещния бряг да проблясва нещо яркочервено и свърна нагам, за да го проучи поотблизо. Едновременно с това във водата пред него изпляска нещо тежко и той забеляза опашката на огромен крокодил, чието

любопитство явно бе привлечено от същия предмет. Дейв се приближи и видя, че там лежи някаква купчина, обагрена с алени ивици и покрита с наноси от реката, а наблизко за негов ужас се подаваше и нещо като човешка ръка. Към нея се бе устремил и крокодилът. Старецът загреба по-чевръсто и съвсем се доближи до неподвижната форма. С лице обърнато към крайбрежната тиня, лежеше тялото на жена, с протегната напред ръка. Очевидно бе припаднала, преди да успее да се измъкне на брега. Цялото тяло беше покрито с кал и наноси и почти не приличаше на човек.

Дейв започна с всички сили да го дърпа, за да го откъсне от прегръдките на тинята и да го натовари в лодката. Трябваше да бърза, защото крокодилът вече газеше крайбрежната плитчина и тичаше с учудваща скорост към тях.

— Няма да закушваш тази сутрин, гадино мръсна! — кресна му той, прехвърли с последни сили жената в лодката и се отблъсна от брега. — Не се притеснявай, моето момиче — обърна се към безжизнената фигура. — Старият Дейв ще те оправи. Няма страшно.

Той продължи да бърбори през целия път до колибата си, която се намиреше насред пущинака, макар че още не знаеше дали находката му е жива или не. Едва след като я пренесе вътре и срязва останките от дрехи, за да я измие и загърне в топли одеяла, реши, че все още има някаква надежда.

Малко по-късно слънцето напече колибата, тялото на жената се стопли и той усети как пулсът ѝ става все по-стабилен и по-отчетлив. Дейв бутна одърпаната си шапка назад към темето. Жива беше. Щеше да живее. Добре тогава.

Взе от другия край на колибата ветроупорния фенер, запали го и го окачи точно над леглото, където лежеше жената. Намери една стара консервена кутия и от нея извади голяма игла и кетгут. Надвеси се над проснатото тяло и дълго го наблюдава мълчаливо, а от сините му очи струеше съчувствие. После се залови за работа, защото реши, че е най-добре да свърши сега, докато тя все още е в безсъзнание. Бавно и внимателно започна да пришива разкъсаната ѝ плът.

— О-ох! — простена жената и впи ръка в рамото му, но Дейв продължи делото си, без да трепне.

— Спокойно, моето момиче. Спокойно — мърмореше той. — Старият Дейв всичко ще оправи. Само не мърдай.

Най-сетне свърши, изправи се и разтри уморените си очи. После бръкна в някакъв буркан до леглото и внимателно покри раните с жълтеникав мехлем. Тя отново беше в безсъзнание. Той търпеливо изчака мехлемът да засъхне и с грижовни майчински ръце я загърна в одеялата, след което приседна до нея. Дълго седя така, а после отиде и си легна.

Стефани така и не разбра колко време се бе люшкала между живота и смъртта, между съзнанието и безсъзнанието. Като в мъгла тя усещаше как от време на време някаква ръка ѝ повдига главата и ѝ дава вода. Пред размътения ѝ поглед изплуваха неясни очертания на загрижено лице, а около себе си долавяше нечие присъствие. В един момент вече беше достатъчно добре и видя, че се намира в някаква примитивна и паянтова колиба с нисък покрив, а до нея на леглото седи възрастен мъж и я гледа със съчувствие.

— Как си, момичето ми? — тихо запита той. — Най-после се свести. Не бях сигурен, дали ще се справиш. Казвам се Дейв Уелс. Понататък ще говорим пак. Пийни сега от това тук и се опитай да заспиш.

С течение на времето той ѝ разказа това-онова, но то не бе много, а в нейната памет имаше огромни черни дупки и тя не помнеше нищо от предишния си живот — нито коя е, нито как се казва.

— Преди седем-осем дни те извадих от реката. Истинско чудо е, че си още жива. Крокодилите имат навик да скриват плячката си, ако в момента не са гладни, и аз успях да те измъкна преди старият хищник да се е сетил за тебе... Челюстта ти е счупена, така че не се опитвай да говориш. Не си движи устата и тя сама ще се оправи. Това го научих навремето, когато работех в опаловите рудници в Кубър Педи... Хайде сега, пийни малко от това... заради стария Дейв...

Лека-полека тялото ѝ възвръщаше силите си, но умът ѝ още не го биваше. Един ден тя се почувства достатъчно силна, огледа се и установи, че е облечена в мъжка риза и мъжки панталони.

— Дрехите са мои — обясни Дейв. — Твоите бяха станали на парцали. Запазих ги, та евентуално да ти припомнят коя си. — Само че

калните и окървавени парчета плат не ѝ говореха нищо. — Искаш ли да се пораздвижиш малко?

Откакто беше дошла в съзнание я болеше всичко. С помощта на жилавата загоряла десница на Дейв, тя отново се учеше да ходи. Нощно време лежеше в леглото и опипваше раните си — белезите по лицето, врата и гърлото. Освен тях имаше дълбоки наранявания и по рамото, по едната гърда и по ханша. Но Дейв непрекъснато я окуражаваше и успокояваше.

— Възстановяването ти върви чудесно, момиче — възкликваше той от време на време. — Здравото тяло имаш. Пък и аз разполагам с този мехлем, дето ми го даде един приятел абориген. Специална работа. Те ги правят от цветя и глина. Щипе малко, но иначе няма грешка. Не допуска никакви инфекции и възпаления.

Един ден Дейв се изправи до леглото ѝ, по-оживен от обикновено:

— Днес ще ида до града — осведоми я той. — Викат му град, ама всъщност е само купчина бараки. Ще ти купя някои дрехи, защото скоро вече ще можеш да ходиш. После ще потърсим семейството и приятелите ти. Лежи си спокойно и не се притеснявай. Връщам се след няколко часа.

Дейв тръгна, а тя остана да лежи и да се опитва да си припомни коя е. Семейство? Приятели? Тези мисли я накараха да потръпне. Имаше странното чувство, че тук е единственото място, където е в безопасност. А какво ли е правила преди? Коя е? Дори не зная как изглеждам, отчаяно си мислеше тя. В колибата на Дейв нямаше огледало и още не бе виждала лицето си. „Коя съм? Коя съм?“ — непрекъснато се питаше и не намираше отговор на въпроса си.

Тези мрачни мисли не ѝ даваха покой и тя реши да стане и да се поразтъпче. Дейв скоро щеше да се върне и ѝ се прииска да напълни чайника от варела за вода, който се намираше отвън до колибата, за да си направят чай. Пристъпвайки едва-едва, тя взе чайника и тръгна към изхода. Изправи се на прага и видя, че навън бе великолепен ден, което оживи изранената ѝ душа и ѝ вдъхна нови сили. Малката колиба на Дейв сякаш се намираше в рая — наоколо пееха птички, слънцето весело грееше, а на небето не се забелязваше нито един облак. В сърцето ѝ се появиха първите плахи кълнове на надеждата и Стефани бавно тръгна към ъгъла на колибата, където под един грубо направен

улук, бе поставен варелът за дъждовна вода. Тя се надвеси над него и потоци чайника, който набръчка огледалната повърхност на водата.

Изведнъж забеляза, че измежду затихващите концентрични кръгове я гледа някакво отражение. Лицето бе безобразно изкривено и тя изстина от ужас. Нима е възможно това да е истинският ѝ образ? Опита се да запази самообладание и толкова силно стисна ръба на варела, че кокалчетата на ръцете ѝ побеляха. Повърхността на водата се успокои. Нямаше никаква грешка. Оттам я гледаше собственото ѝ лице, деформирано и обезобразено. Острите като бръснач зъби на крокодила направо бяха смъкнали едната страна на лицето ѝ, оставяйки груби бразди, които сега зарастаха, но белезите вероятно нямаше да изчезнат. По някаква жестока ирония на съдбата останалата половина на лицето ѝ бе непокътната, така че единият профил се присмиваше на другия като в някаква гротескна карикатура. Клепачът и ъгълът на устата ѝ откъм ранената страна бяха разкривени като след мозъчен удар. Това бе лице на възрастна жена... на вещица... на непозната...

— Не! — писъкът на Стефани проряза околната тишина и птиците уплашено замлъкнаха. — Не! Не! Не!

Над нея сякаш се спусна мрак и тя се отдаде на отчаянието си.

Няколко часа по-късно се върна Дейв и я намери да си мърмори несвързано, свита зад варела за вода. Той внимателно я изправи на крака, заведе я обратно в колибата и я сложи в леглото. После приседна до нея.

— Страшно е, моето момиче. Зная. Но трябва да го приемеш — започна той. — Щом го погледнеш в очите, и то вече няма да е толкова страшно. Проклетият крокодил добре те е подредил. Но пък ти го лиши от закуска. Жива си, а можеше отдавна да те е изял. А това иска нещо да ти подсказе. *Запазена си за нещо*. Или за някого. И трябва да разбереш за какво.

Думите на Дейв едва достигаха дъното на отчаянието ѝ. Нещо? Някого? Гласът ѝ почти не се чуваше.

— Та аз дори не зная собственото си име.

— Да, но имаш сватбен пръстен. Сигурно си омъжена. Градът беше пълен с полицаи. Търсят някого и предполагам, че става въпрос за тебе.

— О, Дейв, страх ме е да се махна оттук. Не зная къде да отида и откъде да започна.

Дейв мълча известно време, а после каза някак дрезгаво:

— Не бързай, момичето ми. Не бързай. Ако искаш, ще ти дам име. Преди много години, когато още живеех сред хората, се влюбих в едно момиче от Маунт Айза. Баща ѝ беше кръчмар, а тя се казваше Тара. Майка ѝ бе гледала един-единствен филм в живота си — „Отнесени от вихъра“ — и беше взела името от него. Името отиваше на момичето и аз много го харесвах. Само че един ден тази хубостница избяга в Таунсвил и се омъжи за местния касапин! — и Дейв избухна в смях, за да прикрие смущението си. — Така че, ако ти харесва, ще те наричам Тара.

Тя му се усмихна с благодарност и леко стисна ръката му. Дейв продължаваше да говори:

— А след това, Тара, ще трябва да те върнем към действителността. При мен можеш да живееш колкото искаш, но твоят свят е там някъде навън — и той кимна към вратата. — Там са отговорите на всичките ти въпроси. Между другото, взех ти някои дрехи, за да не носиш старите ми парцали.

Той отиде до един вързоп на масата и го развърза. Извади някаква розова рокля, сутиен, гащи, сламена шапка, шалче и дори обувки.

— О, Дейв! Откъде ги намери?

— Оттук-оттам — отвърна той и ѝ намигна. — Висяха по разни простори, прозорци и така нататък. Размерите им май са различни, но ще станат колкото сама да идеш до града.

Седмица по-късно тя стоеше заедно с Дейв край едно прашно шосе, по което се движеха предимно тежкотоварни камиони за превози на далечни разстояния. След дълги разговори с Дейв, в главата ѝ се бе оформил план.

Някакъв странен и необясним страх не ѝ позволяваше да отиде в полицията на най-близкия град. Не знаеше защо. Знаеше само, че трябва да отиде някъде далеч. А после? Също не знаеше. Всъщност знаеше само каква трябва да е първата ѝ стъпка. По-нататък щеше да види.

Обедното слънце яростно напичаше и тя беше много благодарна на Дейв за сламената шапка, която заедно с косата успешно закриваше белезите по лицето ѝ. Тя непохватно приглади зле стоящата ѝ розова рокля и нервно потръпна в чуждото бельо.

— Камион! — обади се Дейв, чийто остър поглед бе различил дребно облаче прах на хоризонта. — С него можеш да стигнеш до Дарвин, а после всичко зависи от теб.

Той бръкна в джоба си, извади някаква стара метална кутия за чай и малко несръчно ѝ я подаде.

— Заповядай. Подарък за довиждане. Тук са старите ми мечти, от които вече нямам нужда. Хвърли им един поглед.

В кутията, върху памучна подложка, бяха подредени шепя великолепни опали. Най-големият беше с големината на бебешко юмруче. Личеше си, че качеството им е първокласно.

— Погледни цвета им — гордо каза Дейв. — Като нощен пламък е. Използвай ги, за да започнеш с нещо.

— Но, Дейв... Не мога да ги взема.

— Разбира се, че можеш. На мен вече не ми трябва. Едно време мислех да подсигуриявам старините си с тях. Но сега нямам нужда от нищо — и той доволно се усмихна. — Наистина, момичето ми. Всичко си имам. Направи ми тази услуга и ги вземи. На теб ще ти свършат по-добра работа.

Сълзи забулиха погледа ѝ и тя само кимна мълчаливо.

— Продай ги като отидеш в Дарвин и гледай да не те измамят.

Камионът вече ги бе приближил, но почти не се виждаше от вдигнатия прахоляк. Дейв тронаво свали шапка, за да си вземе довиждане.

— Това е, Тара. Ако се случи да срещнеш някой, който се интересува от мен, не му казвай къде съм. И не води никого тук. Няма смисъл и ти да се връщаш, така ли е?

— Така е — погледна го полуразплакана тя.

Камионът ги подмина и спря.

— Довиждане, Дейв. Благодаря ти за всичко.

— И помни, Тара — догони я викът му. — За нещо или за някого. Ще видиш.

Шофьорът се зарадва, че най-сетне има компаньон, и то жена. По-голямата част от времето му бе заета с управлението на огромния камион, но все пак той успя да хвърли един-два погледа на своята пътничка и онова, което видя, му хареса. Широкополата шапка добре прикриваше обезобразената половина на лицето ѝ, пък и тя не беше откъм страната на шофьора, затова той не можеше да разбере защо изражението ѝ е толкова тъжно.

— Какво правите сама в тази пустош? — запита я той. — Колата ви ли се повреди?

Тя кимна утвърдително.

— Няма страшно тогава — продължаваше шофьорът. — Ще ви откарам чак до Дарвин. Дори се радвам на компанията ви.

Тя мълчаливо го слушаше. Шофьорът вярваше в директния подход и прие това като насърчение.

— Чудесно ще си поговорим. До Дарвин има доста път и не бива да ни е скучно. — Той млъкна и постави ръка върху бедрото ѝ. — Гарантирам ви, че ще се забавляваме добре.

За свое учудване, усети как мускулите под ръката му се свиват и стават твърди като желязо. Бавно, много бавно, тя се извърна и го погледна. Усмивката му изведнъж замръзна, защото видя белезите по лицето ѝ. Обзеха го смесени чувства на срам, разочарование и яд и той дълго време шофира мълчаливо. Накрая не издържа и каза:

— Отиваме в Дарвин, значи.

Точно в този момент, на другия край на Австралия — в Сидни — Бил Макмастър си вземаше сбогом със Стефани Харпър. Още щом разбра за нещастния случай, той се свърза с всички филиали на компанията, които се намираха в рамките на хиляда мили до мястото на инцидента и нареди целият им личен състав незабавно да се включи в спасителните операции, а той самият отлетя към мястото, за да ръководи издирването. Бяха претърсили всички водни басейни, блата и лагуни и дори джунглата, докдето според тях можеше да допълзи ранена жена, но нищо. Нищо.

Въпреки всичко спасителните екипи продължаваха, но вече нямаше какво да се претърсва. Макар че Бил настояваше местата, докдето стигаше приливът, да се огледат отново. Той не се предаваше

лесно, но накрая трябваше да се върне в Сидни, защото компанията не можеше повече да се справя без прякото му ръководство. Дори и там поддържаше непрекъснатата връзка с търсачите, но резултат нямаше. Последният доклад тъкмо бе пристигнал и лежеше на бюрото пред него. Нямаше какво повече да се направи, освен да нареди преустановяване на издирването.

Той се замисли за Грег Марсдън и му стана неприятно, като си спомни как го посрещнаха в района на произшествието. Не можеше да обвинява Джили — все пак тя бе жена и той оправдаваше нощните й стонове и истеричните крясъци, които разбуждаха целия бивак. Но Марсдън, ах, Марсдън! Него мразеше с цялото си сърце. Държеше се ту арогантно и агресивно, ту сантиментално и съзливо, и Бил се радваше, че успя да се сдържи и не го удари пред всички. Какъв мръсник. Господи, какъв мръсник, мърмореше си той и юмруците му конвулсивно се свиваха. О, Стеф, защо се омъжи точно за него?

После трябваше да съобщи лошите вести на Денис и Сара — нещо, което Грег бе сметнал, че е по-добре да стане от устата на Бил, отколкото от неговата. Сърцето на Бил отново трепна като си спомни болезнената сцена — и двете деца усещаха, че нещо става, защото иначе нямаше да ги извикат от пансиона, но не подозираха, че трагедията ще е толкова голяма. Е, всичко вече отмина, мислеше си Бил, но дано повече никога не ми се налага да върша нещо подобно отново. В себе си той пак се зарече да се грижи за децата, защото знаеше, че Грег не би го правил както трябва, и си напомни да устройва рождените им дни, коледите и останалите празници по същия начин, по който го правеше Стефани.

Стефани... Бил въздъхна тежко. От няколко седмици вече я нямаше, а Бил скърбеше повече, отколкото при смъртта на Макс. От него той се бе възхищавал и го уважаваше, но никога не го бе обичал. Бил с изненада установи, че му липсва присъствието на високата и малко непохватна жена с големите и тъжни очи и откритата ѝ усмивка. Липсваше му и професионалистът Стефани — бизнесдамата с интуитивния усет за пазара и за дейността на „Харпър Майнинг“. Но най-вече му липсваше личността ѝ — спокойна, уверена, предана и доверлива. Но какво да се прави, не можеше да я върне и трябваше да се примири със загубата ѝ като със зъбобол. „Сбогом, скъпа“, мислеше си с обич той. „Няма да те забравя. Никога.“

На летището в Дарвин продавачът на билети се загледа в елегантно облечената жена, която тъкмо влизаше в чакалнята и се оглеждаше, сякаш не знаеше къде точно отива.

За разлика от повечето австралийки, тя носеше шапка и воал, който напълно закриваше лицето ѝ. Докато приближаваше гишетото, той забеляза, че походката ѝ е леко вдървена и несигурна, като на болен. Сигурно затова е с воал, помисли си той. Но въпреки всичко, в дамата имаше нещо привлекателно.

Тя погледна таблото с излитащите самолети и се изправи пред гишетото.

— Един билет до Таунсвил, моля.

Гласът ѝ беше нисък и леко дрезгав.

— Единичен или и в двете посоки?

Жената се поколеба.

— Единичен.

Служителят провери на компютъра си какви свободни места има и ѝ каза цената.

— Името ви, моля?

Настъпи пауза. Жената отвори чантата си, за да плати и той видя, че е претъпкана с банкноти. Без да обръща внимание на изумлението му, тя вдигна глава и гордо каза:

— Тара Уелс.

ШЕСТА ГЛАВА

Вече в самолета, Тара Уелс въздъхна с облекчение, изу си обувките и се отпусна назад в седалката със затворени очи. Хич не ѝ харесваше да се прави на мистериозната дама с воала. Но още по-трудно ѝ бе да усеща върху себе си хорските погледи, в които се четеше било съжаление, било ужас. Още малко... още малко... Тя решително стисна устни, също като някогашната Стефани Харпър, и се замисли за бъдещето.

След като напусна Дейв, Тара трябваше да се пребори с обърканите си чувства, но за нейна изненада това ѝ даде нови сили. Докато пътуваше в камиона към Дарвин, в главата ѝ, без никакво предупреждение, започнаха да нахлуват мъчителни и неясни спомени за преживения ужас. Първият от тях я блъсна малко след качването, когато камионът прекосяваше някакъв брод, пресичащ пътя им. Разплисканата от гумите вода обля предното стъкло и Тара неволно вдигна ръка пред лицето си и изпищя. Струваше ѝ се, че водата ще я залее и задуши. Тя отчаяно се опита да се овладее и да оправи дишането си, защото усещаше, че шофьорът я гледа изумено.

Последваха и други спомени, промъкващи се в съзнанието ѝ като крадци в нощта. Тя отново видя залеза над блатото и усети лодката под краката си. Панически изплува на повърхността и забеляза студената светлина в очите на своя убиец — Грег! — господи, собственият ми съпруг! — а зад него фигурата на жена, която стоеше като хипнотизирана, докато я молеше за помощ. Джили! После я срязва болката от впитите в ръката ѝ зъби, по лицето ѝ шурна горещата кръв и нещо я понесе към дълбините. Към дълбините и забравата... Камионът се носеше с грохот по шосето, а тя бавно и мъчително подреждаше късчетата мозайка на живота си. Когато пристигнаха в Дарвин, тя вече знаеше, че е била Стефани Харпър.

Само че вече не беше Стефани Харпър. Мъжът ѝ желаше смъртта ѝ и я бе убил. Сега тя се видя като жена без лице, без име и без собствен живот зад себе си. Всичко ѝ бе отнето от него. Тя беше нищо.

С някаква горчива ирония тези спомени ѝ припомниха и последните думи на Дейв. „Запазена си за нещо. Или за някого.“ Запазена ли? За кого? За съпруг, който ѝ причини всичко това ли? Тя диво се усмихна на себе си. Втори път нямаше да му се даде. Запазена, значи. За какво? Защо ѝ беше на съдбата да се намесва и да я спасява от смърт, която щеше да е за предпочитане пред сегашните ѝ мъки? Изпълнена с безсилна омраза, тя импулсивно свали брачната халка и я изхвърли през прозореца.

Защо... защо... защо... Този въпрос я измъчваше през цялото време, докато се друсаше в кабината на камиона, разкъсвана от мъка и яд. Защо го направи, Грег? Обичах те повече от всяка друга жена. Защо трябваше да загубя любовта си? Защо ти бе необходима смъртта ми? Кое те караше да ме мразиш толкова? Тя се движеше все по-надолу и по-надолу по спиралата на въпросите и най-сетне се добра до дъното на отчаянието си, където откри спасителната нишка, която щеше да я изведе обратно. Дейв ми каза, че съм запазена за нещо — тази мисъл не ѝ даваше покой. Ето това е — *да разбере защо*. А после? Отговорът беше ясен — *отмъщение!* Трябва да си отмъстя. През ума ѝ минаваха хиляди налудничави идеи за начините, по които можеше да го направи, но решението бе взето напълно хладнокръвно. Отначало ѝ хрумна, че може да го предаде на полицията, но веднага отхвърли тази идея. Нямаше да е достатъчно. Не зная защо, но ще му е малко. С това трябва да започна, реши тя. Да разбере мотивите му.

Жената, която слезе от камиона в Дарвин, на вид изглеждаше слаба и болнава, но отвътре я изпълваше стоманена решимост. Вече имаше цел и нищо не можеше да я спре, а целта ѝ даваше сили. Първото ѝ изпитание беше да продаде опалите на Дейв, за да се сдобие с пари. Тя се насили и изреди всички бараки, помещаващи местните бижутери, като навсякъде трябваше да изтърпи любопитните им погледи и въпроси, както и опитите им да я ударят в цената. Към края на деня вече не можеше да издържа и ѝ се струваше, че ще припадне. Беше в магазинчето на търговеца, избран от нея, и изведнъж я обзе такава паника, че трябваше да се втурне навън за глътка чист въздух. Изненаданият търговец изскочи след нея, защото не знаеше какво да прави.

— Почакайте, госпожо — повика я той. — Опалите са много хубави. Забравихте парите. Добре ли сте?

Тя отклони поканата му да ѝ помогне, взе парите и забърза по улицата, почти на края на силите си. Получената сума надмина всичките ѝ очаквания. Беше влязла в магазинчето без една стотинка, а излизаше с цяла купчина пари, достатъчни за всяко начинание. Ето ме пак в бизнеса, помисли си тя. Така да се каже еднолична фирма, представяна от мен, Тара Уелс.

Без да губи повече време, тя се отправи към най-добрия хотел в града. Първоначалното неприятно впечатление от чудатата жена в избеляла и не по мярката ѝ рокля бързо се разсея още щом тя предплати за най-скъпия апартамент в хотела и започна да раздава щедри бакшиши наляво и надясно. Веднага след като се настани, Тара изпрати няколко души от персонала до луксозните магазини за дамско облекло, за да ѝ донесат дрехи за проба. На всички им стана ясно, че в града е пристигнала ексцентрична богаташка и отвсякъде се надпреварваха да ѝ угаждат. Само че новите дрехи и суетнята около тях вече не ѝ носеха никакво удоволствие. Тук тя най-сетне разполагаше с огромно огледало и за първи път огледа внимателно белезите по тялото си. Шокът беше голям, но трябваше някак си да се примири с ужасната гледка. Не бе плакала от деня, когато се огледа във варела за дъждовна вода на Дейв, но сега пак се разплака. Хвърли се на леглото и рида в продължение на няколко часа, без да може да спре. Измъчваше я не само опустошеното ѝ тяло и лице, но и мисълта, че е загубила безвъзвратно и себе си.

Един ден обаче, тя си спомни решимостта да отмъсти и това ѝ върна целеустремеността и ѝ даде нови и неподозирани сили. От апартамента си в хотела започна да звъни по всички краища на Австралия и да търси клиници, лекари и консултанти по пластична хирургия, защото тази щеше да е първата стъпка от новия ѝ живот. В отговорите най-често се споменаваха едно име и затова тя се отправи към Таунсвил, откъдето щеше да отиде на остров Орфей. Там живееше човекът, който можеше да ѝ помогне.

Друго нещо си е ергенският живот, размишляваше Грег Марсдън, докато се изтягаше върху огромното легло на Макс Харпър в Харпър Маншън в Сидни. Нямаше защо да бърза да става, отново беше

единственият господар на себе си. После щеше да вземе мързелив душ и да позвъни на Мейти за закуската. Не е зле, мислеше си той.

Но от друга страна, не беше и чак толкова добре. Все пак не можеше да се каже, че е ерген в истинския смисъл на думата. По-скоро се водеше още в траур и не можеше да реши докога да се прави на скърбящия вдовец. Беше станало точно както той предполагаше — нещастният случай със Стефани бе отразен от информационните агенции по цял свят и откакто се бяха завърнали от безуспешното издирване, непрекъснато ги обсаждаха всевъзможни журналисти, репортери и телевизионни екипи. Под предлог, че все още скръбта му е голяма, той отказваше да дава интервюта. Дори бе успял да убеди Филип, че Джили има нужда от спокойствие и сега беше сигурен, че никой не ѝ досажда в жилището ѝ на Хънтърс Хил. Но понеже знаеше от опит, че все пак на пресата трябва да ѝ се подхвърли нещо, беше предоставил албума на Стефани със снимките от сватбата на една агенция, която му заплати прилична сума за всяка снимка. Иначе казано, дотук добре.

Само че Грег трябваше да продължава да внимава, а той не беше свикнал с ограничения от подобен род. Никой не знаеше за връзката му с Джили, в това той бе сигурен, пък и нямаше защо да се разчува. Веднага след инцидента тя бе изпаднала в нервна криза, но Грег успя да я успокои. Всъщност кризата направи страстта ѝ към него по-интензивна и той посещаваше палатката ѝ всяка нощ, дори и след пристигането на Бил Макмастър, защото рисковете при тези посещения добавяха ново измерение към насладата му. От една страна безразсъдството му я вбесяваше, но от друга — ѝ действаше като магия. Тя беше негова, телом и духом.

Мисълта за нея го възбуди. Нямаше да е зле сега да е при него. Той започна да си представя тялото ѝ, ръцете ѝ, езика ѝ... Сега обаче не беше време за това. Не биваше да проваля всичко заради едното чукане, та било то и с Джили, без съмнение най-добрата от всички мацки, с които бе спал. Грег отново се замисли за пристигането си в Харпър Маншън и за истинската битка, която бе водил, докато се наложи при Мейти и останалата прислуга, тъй като те бяха толкова предани на Стефани, че немите им упреци го преследваха навсякъде из къщата. Все пак успя да се справи с тях и те вече знаеха кой е новият господар. Дори и децата ѝ внимаваха с него.

После идваше въпросът за онова, което адвокатите тактично наричаха „имотите Харпър“. Нищо не можеше да се реши, докато не се намереше тялото на Стефани — при тази мисъл Грег се намръщи. За него нямаше съмнение, че тя е мъртва. Като сега виждаше как крокодилът я отмъкна под водата. Виждаше и бялото на очите ѝ и последните мехурчета въздух, изпуснати от окървавената ѝ уста. Беше стоял дълго време на същото място и нито крокодилът, нито Стефани се бяха показали отново на повърхността. Сигурно тялото ѝ се беше заплело в коренищата на дърветата, с които лагуната бе пълна. Щеше да е много удобно, ако в един момент изплуваше, защото щяха да направят грандиозно погребение. Макар че нямаше кой знае какво значение. Той вече се ползваше от средствата на Стефани, защото тя го бе включила във всичките си банкови сметки. А и нали се водеше директор в „Харпър Майнинг“. Разполагаше с къщата, яхтата и прислугата. И най-важното — разполагаше със свободата си. Сега първо щеше да направи една царска закуска. Сексът можеше и да почака. Щеше да го измисли някак си. Има ли желаещи за тенис, помисли си той с доволна усмивка. Първият сервис е мой.

Малкото корабче внимателно си пробиваше път на излизане от оживеното пристанище на Таунсвил. На палубата му стоеше Тара, но тя бе така потънала в собствените си мисли, че изобщо не забелязваше красотата на гледката наоколо. През цялото време на полета от Дарвин към Куинсланд тя крои планове и не погледна нито веднъж през прозореца на самолета. Всички австралийски щати бяха красиви сами по себе си, но измежду тях Куинсланд безспорно предлагаше една от най-прекрасните природни забележителности в света. Целогодишно отвсякъде се стичаха хора, за да видят Големия бариерен риф. Само че в момента на Тара Уелс хич не ѝ беше до тези неща.

Въпреки това, като приближиха остров Орфей, тя сякаш малко се оживи. Право пред нея се виждаха покритите с палми ниски хълмове, белоснежните ивици на плажовете и веселите бунгала, окъпани от яркото тропическо слънце. От голямата сграда в центъра на комплекса излезе някаква едра жена и тръгна към малкия пристан. Облечена бе в ярка рокля и носеше слънчев чадър, за да предпази новодошлата от

слънцето. Веднага щом корабчето акостира, тя се спусна да помага на Тара да слезе на брега.

— Добре дошла в клиниката „Маршал“.

Жената беше към петдесетте, дружелюбна и майчински усмихната. Мълчанието на Тара никак не я смути и тя продължи да говори:

— Разкошен ден, нали? Временцето тук си го бива. Казвам се Елизабет Мейсън, но всички ми викат Лизи. А ти си Тара, нали така?

— Да.

— Това ли е целият ти багаж? Дай го насам. — Лизи пое с лекота малкия куфар на Тара и двете поеха към централната сграда.

— Доктор Маршал в момента е в операционната, иначе той лично би те посрещнал. Аз съм тук нещо като момче за всичко. Как разбра за клиниката?

— О, прочетох за нея в някакво списание — отвърна неопределено Тара и пое дъх. — Дойдох, защото разбрах, че специализирате в... в нещо като възстановителна хирургия.

— Точно така — каза бодро Лизи. — Доктор Маршал е най-добрият специалист по пластична хирургия в цялата страна. Завършил е медицина, както си му е редът, и дълго е работил в някаква болница. После една от лелите му умира и му завещава куп пари. Могъл е веднага да се оттегли и да си гледа живота, но вместо това той отваря ей тази клиника. Грижи се за аборигените безплатно. Той самият никога няма да ти го каже, защото не е такъв човек, но това е факт и всички го знаят.

Приветливата жизнерадост на Лизи и очевидното удоволствие, с което тя си гледаше работата, никак си се предадоха и на Тара и тя малко се поотпусна.

— А ето го и твоето бунгало — каза Лизи и отвори вратата.

Спретната малка всекидневна, цялата в светлосиньо, с бамбукови мебели, подхождащи на палмите отвън, плюс баня и спалня. Идеално жилище за сам човек. Тара внезапно почувства някакво необяснимо облекчение.

— Ще ти хареса — добави уверено Лизи. — Леглата са много удобни, наоколо е тихо и спокойно, и можеш да се занимаваш с каквото поискаш.

Тя отново изведе Тара навън и ѝ посочи открития басейн, заобиколен от високи и сенчести палми. Около него, върху удобни шезлонги, се излежаваха пациенти и се наслаждаваха на слънцето, а имаше и такива, които се разхождаха, пристъпвайки бавно и внимателно. Други просто бърбеха или плуваха в басейна, който по-уверено, който не чак дотам. Някои още носеха превръзки, а наскоро оперираните бяха със слънчеви шапки и гледаха да стоят на сянка. Но нямаше човек без белези по тялото си. Няколко души дори бяха загубили по някой крайник. Като на конгрес на инвалидите, отчаяно си помисли Тара. Господи, как ли ще се измъкна аз оттук...

— Не се притеснявай, миличка — намеси се Лизи, която бе забелязала помръкването ѝ. — И не ги съжалявай, защото и те самите не се съжаляват. Всички ни напускат с усмивка. За това се грижи доктор Маршал.

Не след дълго я повикаха при лекаря. Когато Лизи дойде, за да я заведе на първия ѝ преглед, Тара почувства, че я обзема някаква необичайна нервност. Страховете ѝ обаче се разсеяха отчасти при вида на високия и спокоен мъж, който я очакваше в стаята за консултации. Той изглежда усети притесненията ѝ, защото не направи никакъв опит да я заговори, а внимателно огледа белезите по лицето и тялото ѝ и един по един ги вписа в болничната книга.

След това седна зад бюрото и я изгледа с топлите си кафяви очи.

— Бихте ли ми казали от какво са тези белези?

Тара мълчеше и се колебаеше.

— Зная, че сигурно ви боли като говорите, мис Уелс, защото виждам, че са засегнати и гласните струни... Но трябва да ви задам няколко въпроса.

— Автомобилна злополука. Челен удар.

— Преди колко време?

— Шест седмици.

Докторът знаеше, че и двете неща не са верни. Той отново се надвеси над легналата на медицинската кушетка фигура и запитал:

— Можете ли да ми разкажете нещо повече за... Ъ-Ъ-Ъ... катастрофата?

— Един приятел... възрастен човек... Той поназнайва нещо за аборигенското билколечение... и ме лекува с някакъв мехлем от цветя и глина...

— Разбирам. Ние тук също използваме подобни неща. Като гледам, приятелят ви си е знаел работата. Челюстта ви е била счупена, но е зараснала идеално.

Тара започваше да губи търпение.

— Доктор Маршал, искам отново да приличам на човек. Можете ли да ми помогнете, или не?

Маршал не бързаше да отговаря.

— Нараняванията ви са многобройни, сериозни и... доста необичайни, мис Уелс. Нуждаете се от няколко операции — възстановителни и козметични. Предупреждавам, че ще боли, а после още дълго време ще бъдете подложена на големи неудобства.

— Болката не ме плаши! — бързо изрече Тара.

Докторът невъзмутимо продължаваше да говори:

— Плюс това не можем да започнем да оперираме веднага, защото тъканта около белезите още не е омекнала. Сигурно ще отнеме няколко седмици.

— Няма значение — отвърна Тара. — Имам и пари, и време.

— Всъщност при нас парите не са най-важното. — Тара не обърна внимание на деликатната забележка и мекият глас на доктора продължи по-нататък: — По-важно е да си починете и да се възстановите след преживения от организма ви шок. Но да не се отклоняваме. Имате ли някоя скорошна ваша снимка? Направена по възможност малко преди злополуката?

Тя си спомни сватбата и усети, че ще се разплаче, но прехапа зъби и се овладя.

— Не, нямам. — Цялата се разтрепери, но трябваше да доведе докрай решението, което бе взела на онова хотелско легло в Таунсвил. — Вижте, аз искам нещо повече от това да премахнете белезите ми. Искам друга външност. Друго лице и всичко останало. *Искам да напусна клиниката като съвсем друга жена!*

Дните на остров Орфей минаваха, но решимостта на Тара не намаляваше. Раненото ѝ тяло и преумореният ѝ мозък бавно се

възстановяваха. За това допринасяше и уникалната тропическа природа на острова, която беше почти недокосната от човешка ръка. Великолепието на дните можеше да се сравнява единствено с прекрасните залези и нощи, когато небесният свод се изпъстряше от хилядите ярки звезди и приличаше на вълшебен защитен плащ. От целия остров ухаеше на чистота и някакво първично съвършенство. Тя се чувстваше като Ева в рая, която започва живота си отново, този път с ясното съзнание, че има и змия.

Една голяма част от уникалното лечебно въздействие на острова се дължеше на личността на доктор Маршал. С течение на времето Тара го опознаваше все по-добре и виждаше, че внимателното му отношение към хората не е проява на лицемерна загриженост, а е съвсем искрено съчувствие към всички страдащи, които идваха при него за помощ. Той не само лекуваше, но и бе успял да създаде цялостна среда, която допринасяше за възстановяването на болните повече от всякакви лекарства. На пациентите си предлагаше не само професионален, но и чисто човешки контакт и разбиране. Един ден Тара се разхождаше по плажа и попадна на него, когато той тъкмо се връщаше от риболов и издърпваше лодката си от плитчините.

— Бихте ли поели това въже? — помоли я той. — Вържете го за ей онзи дънер. Благодаря.

Тара го направи, без да отвърне нищо и вече се гласеше да продължи пътя си, когато доктор Маршал я спря.

— Почакайте малко. Елате да видите нещо.

Тя неохотно отиде при него. От дъното на лодката той извади две едри риби и гордо ѝ ги показа.

— Какво ще кажете, а? Отне ми само два часа. Вие ходите ли на лов за риба?

— Не.

— Тук обаче това си има и практичната страна. Облекчава сметката за храна — продължи весело той и направи широк жест с ръка. — Какви са впечатленията ви от остров Орфей?

Тара смутено се огледа наоколо. Вече почти бе забравила как се води нормален разговор.

— Ами... харесва ми.

— Островът притежава някаква естествена лечителна сила. Много се гордея с моя малък рай. Струва ми се, че тук е идеалното

място за практикуване на медицина, и особено на пластична хирургия.

Тара мълчаливо го слушаше.

— От крайбрежието ли сте? Къде сте родена?

— Във вътрешността на страната.

— Завиждам ви. Аз самият съм градско чедо. Имате ли семейство?

— Не.

Той се засмя:

— Май не обичате да говорите за себе си.

Ядът и възмущението я принудиха да му отвърне, макар че гласните струни още я боляха.

— Доктор Маршал, доколкото разбирам, клиниката ви гарантира на пациентите дискретност.

Той се усмихна:

— Добре, обещавам да не ви задавам неудобни въпроси, но и вие няма да ми викате доктор Маршал. Името ми е Дан. Съгласна ли сте?

Дан. Тя мислено повтори името му. То чудесно подхождаше на добронамерената усмивка на стройния и загорял от слънцето мъж, облечен в износени къси панталони и фланелка, от когото приятно лъхаше на море. Присъствието му някак си я успокояваше.

— Добре, Дан — отвърна Тара.

Същата нощ Дан си спомни начина, по който тя бе изрекла тези думи и вътрешната ѝ борба дали да го допусне по-близо до себе си. Какво ли я правеше толкова недоверчива, чудеше се той. Чуждата болка не му бе непозната, но у Тара той усещаше, че тя е много по-силна и по-дълбока от всяка друга, с която се бе сблъсквал досега. Интересно каква беше историята ѝ. Макар че засега най-важното бе да укрепи тялото ѝ с подходяща храна, упражнения и плуване, а после да оправи лицето ѝ. Наближаваше времето за първата операция и той искаше тя да излезе успешна, защото разбираше, че освен всичко останало, от нея зависеше и възстановяването на душевното ѝ равновесие. Дан въздъхна и отново се зае с рентгеновите снимки на черепа на Тара. Беше направил и няколко различни схематични рисунки за това как би изглеждало новото лице на мистериозната пациентка, както и гипсова отливка на сегашния му вид. В крайна сметка, каквото и да се получи, щеше да е по-добро от настоящото положение, реши той.

В своето бунгало на другия край на комплекса Тара също не спеше. До нея имаше купчина списания и вестници, от които тя изрязваше разни статии и съобщения и с каменно изражение ги лепеше в малък албум.

Всички те бяха на една и съща тема. „Трагедия, сполетяла богата наследница“, беше озаглавена една от статиите с подзаглавие: „Жена, изчезнала в резултат на нападение от крокодил“. „Малко след сватбата на годината — пишеше в друга статия — най-богатата жена в Австралия, Стефани Харпър...“ Във всички статии се предлагаха снимки от сватбата, отделни снимки на Грег, както и снимки от операцията по претърсването на блатата. Имаше и нейни снимки като дете или яхнала Кинг в Рая, и дори няколко, където тя беше неугледно закръглена девойка. Грег сигурно бе продал семейния ѝ албум. Мислено записа и това в сметката му.

Беше започнала да събира тези изрезки, когато в Таунсвил случайно си купи някакво списание и за пръв път попадна на статия за злополуката. Така тя си изясняваше някои подробности и по-късни развития, за които нямаше откъде иначе да разбере. Пък и изрезките ѝ служеха и един вид като спасителен пояс, защото там имаше снимки и на Денис и Сара. Дали децата ѝ щяха да разберат, че майка им е била болна и се е наложило да прекара известно време отделена от тях? Дори нещо повече — че ще се върне при тях едва след като престане да бъде безхарактерната и наивна жена, допуснала да се стигне до това положение? В отчаянието си тя им изпращаше безмълвни послания и си представяше, че разговаря с тях: любими мои дечица, трябва да се науча да бъда себе си — не дъщерята на Макс, не нечия съпруга и дори не вашата майка, а просто себе си. Сега за пръв път в живота си не разчитам на никого. Уча се да се справям сама. На вас ви трябва истинска майка, а не слабохарактерното създание, което бях. И преди да се науча да се справям сама, няма да се върна в къщи. Разбирате ли?

Очите ѝ бяха пълни със сълзи, но тя ги остави да си текат, за да разтовари измъченото си сърце. Децата ѝ липсваха най-много от всичко. С наведена глава, тя ридаше неудържимо, но този плач някак си я пречисти и поуспокои. След малко стана, прибра изрезките и си легна. Отдавна не бе спала толкова дълбоко и спокойно. Това беше първата нощ след инцидента, когато не ѝ се присъни Грег. Вместо него в съня ѝ се появи красивото загоряло лице на Дан и топлите му кафяви

очи. Той ѝ се усмихна и я запита желае ли да отиде с него на лов за риба.

Хънтърс Хил е един от най-красивите и аристократични квартали на Сидни. Открай време старинните му каменни къщи, опасвани от изкусно изработени декоративни огради, и сенчестите му улици, тенискортовете и частните басейни в дворовете са обект на възхищение и завист от страна на не чак дотам сполучилите жители на града. Само че сега той се струваше на Джили Стюарт като затвор. Не че някой я задържаше насила в просторната къща. Точно обратното, тя беше напълно свободна да прави каквото си иска. Вечно заетият Филип, след нейното завръщане от „Рая“ бе станал още по-зает, сякаш искаше изцяло да я освободи от присъствието си. Те не бяха разменили нито дума за смъртта на Стефани, но Джили усещаше, че той знае. И не можеше да го обвинява, задето страни от нея. Тя би дала всичко, стига да можеше самата тя да се отдръпне от себе си.

От онази нощ в блатото на крокодилите Джили непрекъснато живееше в някакъв безумен свят, където тръпките на ужаса се сменяха от изживявания на върховна наслада и радост. Тя не бе желала убийството на Стефани. Знаеше, че никога няма да забрави последния ѝ поглед, преди крокодилът да я дръпне под водата, и отчаяните ѝ писъци за помощ: „Джали! Помогни ми!“. Знаеше го, защото кошмарът я преследваше всяка нощ, когато изобщо успееше да заспи.

Не бе желала убийството ѝ, но искаше смъртта ѝ. Затова седя като парализирана в лодката, без да може да се намеси, докато не стана твърде късно. Всъщност на нея подсъзнателно отдавна ѝ се щеше Стефани Харпър да е мъртва, да я няма. На едно по-непосредствено ниво това, разбира се, беше заради Грег — страстта ѝ към него и зависимостта от неговия начин на правене на любов вече бяха станали нещо като наркотик за Джили. Ужасно е, когато някой мъж ти влезе под кожата, стенеше тя. Преди Грег тя гледеше на браковете на Стефани с известно превъзходство, защото независимо от всичките ѝ пари, все попадеше на разни безполови същества, докато Джили си имаше Филип, който беше не само привлекателен и с добро обществено положение, но и се грижеше за нея и не поглеждаше други жени. „Бедната Стеф — често отбелязваше тя пред общите им

приятели, — просто не знае как да си избере подходящ съпруг.“ Само че с появата на Грег всичко внезапно се измени. Тя попадна на мъжа, за когото Джили реши, че трябва обезателно да стане неин, а не на Стефани. Не е честно, обаждаше се капризното дете в нея, *не е честно!*

Но пък така ѝ вървеше открай време. Фамилията Харпър винаги беше постигала своето. Озлоблението на Джили си имаше своите дълбоки корени. Навремето бащата на Джили се самоуби, понеже сделката му с Макс Харпър се провали, и всъщност това положи началото на дружбата ѝ с по-възрастната Стефани. За разлика от студения си баща, Стефани бе добросърдечна и взе под своя закрила сирачето Джили, към което силно се привърза. Джили също я обичаше, но отношението ѝ към Стефани не бе толкова еднозначно — в сърцето ѝ винаги се таеше малко късче лед, а на едно по-повърхностно ниво — и ревност. Завиждаше ѝ за парите, за свободата, а сега — и за съпруга ѝ.

Грег. Джили потръпна и като дете отново си повтори старателно всичко онова, което Грег я бе насилил да наизусти, докато беше в палатката ѝ през онази безкрайна нощ след злополуката.

— Беше нещастен случай. Нали така? *Нали така?*

— Да.

— Браво. Гледай да не го забравиш.

— Беше нещастен случай.

— Това трябва да кажеш на следствието. И още нещо.

— Да?

— Вече сме само аз и ти. Точно както си говорехме. Помниш ли?

— Ох, Грег...

— Тихо, скъпа. Само гледай да не го забравяш. Нищо друго. Пийни сега.

И Джили пи. Плачеше, стенеше от ужас и едновременно го желаше, а се чувстваше сама, съвсем сама.

СЕДМА ГЛАВА

— Операцията ти приближава. Готова ли си?

Тара беше на седмичния си масаж при Лизи. Лежеше под силните ръце на възрастната жена и усещаше как възлите по тялото ѝ се стопяват и напрежението я отпуска. С течение на времето високата и мълчалива Тара бе станала любимка на Лизи, тъй като, независимо от тежко обезобразеното си лице, никой не я беше чул да се оплаква.

— Не съвсем — отвърна искрено Тара.

— Защо така, нямаш вяра в Дан ли? — засмя се Лизи.

— Напротив, струва ми се, че е отличен специалист.

— Дори нещо повече. Върши същински чудеса. Когато попаднах на него, бях алкохолик и почти не излизах от изправителните заведения. А той ми предложи работа. Чудесен човек. Веднъж го попитах защо не се е оженил — говореше Лизи и масажираше рамото на Тара. — Той отвърна, че имал няколко кандидатки, пък и нищо чудно — толкова е мил и любезен — но всички са се отказвали, защото не им харесвал начинът му на живот. Това място наистина прилича на луксозен курорт, само че измежду летовниците няма един, дето да е без сериозни проблеми и те отнемат цялото му време. А и Дан не може да стои без работа. Така че, ако някога се задоми, жена му ще трябва да си нагажда живота по неговия.

Като всяка добра съпруга, помисли си Тара. Точно както сторих аз, и тя се размърда неспокойно под яките ръце на Лизи.

— Боли ли те? — сепна се Лизи и я отпуска.

— И да боли, няма да кажа — изсумтя Тара. — Всичко е наред, продължавай.

Ако да си подготвен за операция означава да приемеш всичко, каквото и да става, то Тара наистина не беше готова за нея. Но не беше и съвсем неподготвена. Дан бе разработил специална рехабилитационна програма за пострадалите ѝ крак и ръка и тя

внимателно я следваше, а освен това старателно спазваше и обичайната диета на острова, състояща се от риба и пресни плодове и зеленчуци. Дори бе започнала да преодолява и страха си от басейна. Тази фобия също озадачаваше Дан, който напоследък все повече и повече мислеше за странната пациентка. За нея той разбра случайно. Веднъж Лизи успя да убеди Тара да напусне бунгалото, където прекарваше почти цялото си време, и да отиде до басейна, за да види как едно момче преплува първата си дължина. То се казваше Бен и бе загубило баща си при автомобилна катастрофа, след която трябвало да му ампутират едната ръка и единия крак под коляното. Така че успешният му опит да преплува басейна бе приветстван от всички пациенти. На Дан му направи впечатление, че след като Бен гордо излезе от басейна, той мина покрай Тара и без да иска я опръска с вода, а тя инстинктивно отскочи назад с изписан върху лицето ѝ ужас.

— Добре ли сте? — запита я Дан.

Но Тара мигновено се овладя и спокойно отвърна:

— Да. Но водата ме прави малко... нервна.

— Ще трябва да направим нещо по този въпрос — усмихна ѝ се той. — Плуването е съществена част от рехабилитационната процедура. Ще ви помогнем.

И наистина ѝ помогнаха. Отначало тя само потапяше краката си откъм плитката част на басейна, но сега вече влизаше цялата във водата, без да я обзема паника. Дан ѝ обеща, че след операциите ще я научи да плува.

Междувременно Тара се занимаваше и с други неща. Чрез специализираните каталози на клиниката тя си поръча перуки и различни козметични средства, а с помощта на козметичката, която посещаваше клиниката веднъж седмично, реши как иска да изглежда лицето ѝ и уведоми Дан. Основната ѝ идея бе да прилича колкото е възможно по-малко на Стефани Харпър. Макар че Стефани я преследваше навсякъде. В една от перуките тя до такава степен приличаше на нея, че се принуди веднага да я изхвърли. Но после се замисли и я прибра обратно. За да не забравям, рече си тя.

Преди да настъпи нощта, предшестваща първата серия операции, Тара се измъкна от бунгалото си и предприе самотна разходка до другия край на острова, за да обмисли още веднъж всичко. Стигна до другия бряг, седна на една скала и се загледа в Коралово море.

Слънцето тъкмо се скриваше и хвърляше приказни отблясъци върху сапфирената вода. Зад нея по околните скали пасяха диви кози, несмуцавани нито от присъствието ѝ, нито от лекия бриз, който разклащаше тревата. Някаква малка яркожълта птичка храбро изпърха върху пясъка до краката ѝ и отлетя. Всичко внушаваше мир и спокойствие.

— Може ли да седна при теб? — Беше гласът на Дан. — Лизи ми каза, че ще те намеря тук.

Той седна и я погледна с обичайните си внимателни и сериозни очи. В тях сега се четеше и някаква тревога. Лекият вятър рошеше косата му.

— Утре е денят и за двама ни — започна той. — Просто исках да ти го кажа още веднъж. Винаги съм бил пряк с пациентите си, а с теб това дори ми се вижда още по-важно. Трябва да ти е ясно, че почнем ли веднъж, връщане назад няма. Няма и никакви гаранции, че операциите ще са сполучливи. Каквото и да казва Лизи, не съм чудотворец.

Той свърши и замълча.

— Зная, Дан. Не се притеснявай.

Известно време никой не казваше нищо, после той внимателно взе ръката ѝ и я задържа в своята. Тара усети успокояващата сила, излъчвана от мускулестата му ръка, и притесненията ѝ намаляха.

— Не се тревожи, Дан. Готова съм.

На следващия ден в операционната хората от екипа на Дан, които бяха свикнали да работят с тежки случаи, забелязаха, че той е необичайно напрегнат. Напрежението му се състоеше в това да повтаря едни и същи инструкции и да тормози по-младия си помощник с непрекъснати въпроси.

— Обръсната ли е главата ѝ? Добре. Дай сега да видим нараняването на устата. Ако е само скъсан мускул, можем да го оправим. Но ако е засегнат и нервът, какво става тогава, докторе?

— Край, сър. Нищо не може да се направи — незабавно отвърна помощникът му, радостен, че се е отървал с толкова лесен въпрос.

— Същото важи и за говорния апарат — продължаваше Дан. — Ако гласните струни са пряко засегнати...

— Край, сър. Пак не може да се направи нищо.

— Стига си повтарял „край, сър“! — ядосано му каза Дан.

— Добре, сър.

— Хайде да почваме, че ми омръзна да се разправям с тебе.

Тъкмо ще видим дали става въпрос за най-лошото.

Но песимизмът на Дан се оказа съвсем неоснователен. За голямо свое облекчение той установи, че по-голямата част от деформациите на Тара всъщност се дължат на белезите от дълбоките рани. С всяко движение на скалпела оптимизмът му растеше, а това се предаваше и на помощниците му, които се суетяха около него в зелените си хирургически екипи. Особено много време му отне увреденият клепач и дръпнатите надолу устни. Операцията приключи едва в късния следобед, и когато най-сетне смъкна гумените ръкавици, забеляза, че ръцете му треперят от умора.

Подобно нещо не му се бе случвало през цялата му кариера на хирург. Няколко часа по-късно, изкъпан и освежен, Дан отново се върна в мислите си на операцията. Тази жена бе нещо повече за него от обикновена пациентка. А не знаеше нищичко за нея! Той скочи и грабна телефона.

— Здравейте, обажда се доктор Маршал от клиниката на остров Орфей. Може ли да говоря със сержант Джонсън?

В паузата, докато чакаше да го свържат, той чуваше как биенето на сърцето му пронизва вечерната тишина.

— Здравей, Сам. Дан Маршал се обажда. Искам да те помоля да идентифицираш по описание едно изчезнало лице. Не, не ми е приятел. Пациентка в клиниката е. Страда от временна загуба на паметта. Ръст около метър и седемдесет, към седемдесет килограма, кестенява коса и сини очи...

По-късно, при последната си визитация за деня, той отново огледа омотаната в бинтове фигура и пак зададе същия въпрос. Коя си ти? Коя си ти? Всъщност ти самата знаеш ли коя си, Тара?

Грег Марсдън не страдаше от подобни съмнения, докато караше по магистралата към Хънтърс Хил. Сигурен беше, че действа хитро и внимателно. След толкова време спокойно можеше да отиде, за да види как е здравословното състояние на най-добрата приятелка на жена му,

без това да събуди подозрения. Жалко, че Филип бе отново в Ню Йорк — щеше да му липсва. Грег цинично се ухили. Покрайнините на Сидни го потискаха и той увеличи скоростта на ролс-ройса, докато не прекоси моста Глейдсвил над река Парамата, откъдето пътят и околността ставаха много приятни. След моста свърна вдясно и се озова пред къщата.

— Грег! Божичко, ти ли си?

Джили изскочи от къщата и се втурна към него, още щом чу шума на колата по алеята.

— Здравей, скъпа. Чакай поне да изключа двигателя.

— Ох, Грег! Толкова ми липсваше. Направо щях да полудея сама...

Грег я погледна и видя, че от нея наистина се излъчваше нещо маниакално. Котешкото ѝ лице бе поруменяло от възбуда, а зениците на жълтеникавите ѝ очи бяха разширени. Цялата ѝ трескавост силно възбуждаше Грег. Той се огледа наоколо. Масивната старинна къща бе заобиколена от всички страни от дървета и от никъде не се виждаше нищо. Ръката му сама се пресегна и някак небрежно помилва гърдите ѝ, а после той изведнъж я сграбчи за кръста и заби палци в меката плът над ханша ѝ, като силно я притисна към себе си. Тя усети твърдостта на пениса му и почти се разплака от нетърпение.

— Добре дошла, скъпа — рече ѝ Грег. — Хайде да влизаме вътре.

Първата серия операции на Тара Уелс приключи повече от успешно. Дан си позволи известна доза професионална гордост, макар че тези първи операции по-скоро бяха нещо като проучване на терена. Истинската работа по създаването на новото лице тепърва предстоеше. От опит той знаеше, че това е най-лошият период за пациента — всичко го боли от операциите, но видим резултат все още няма никакъв. От вълшебния климат на острова раните заздравяваха много бързо, но горещината без съмнение измъчваше превързаните глави и тела на пациентите. Макар професията му да го бе сблъсквала с много хора, които понасяха болките, без да трепнат, Дан бе силно впечатлен от стоицизма на Тара.

— Как си? Боли ли? — запита я веднъж той, докато я преглеждаше.

Тя още не можеше да говори и затова направи само някакъв уклончив жест с ръка.

— Зная, зная, не отричай. Болката сигурно е жестока. — Тя не помръдваше. — Трябва да измислим нещо, защото е важно да спиш добре. Ще кажа на Лизи да ти донесе болкоуспокояващи хапчета.

Обгърнатата от белотата на превръзките си, Тара чуваше само загрижеността в гласа му. Май наистина се интересува от мен, помисли си тя, и сърцето ѝ леко трепна. За нея тази мисъл имаше много по-голямо значение от всичките хапчета на света. Не след дълго Лизи наистина ѝ донесе нещо за болките, но тя не го вземаше.

Настъпи вторият етап на операциите. Денонощията на Тара се превърнаха в редуваща се поредица от силна болка и мъглата на забравата. Понякога ѝ се присънваше колибата на Дейв и тя се мяташе и плачеше насън. В такива моменти се будеше и откриваше, че Дан е седнал до леглото ѝ и е поставил ръка на пулса ѝ. Присъствието му винаги ѝ действаше успокояващо. Дан имаше навик да наобикаля през нощта всичките си следоперативни пациенти и го правеше с малко фенерче, за да не смущава съня им. В един момент той установи, че някак си винаги оставя Тара последна, за да не бърза и да стои при нея колкото може повече. В тези случаи тя разбираше, че болката ѝ всъщност е цената на промяната. Иначе никога не би изпъзляла от пашкула на Стефани Харпър. „Ставам това, което искам да бъда“, повтаряше си непрекъснато тя. И всеки път в сърцето ѝ нахлуваше някаква гордост от решимостта ѝ. Каквато искам да бъда. Ново лице за нова жена с нов живот. Дръж се. Трябва да издържиш.

Когато приближи времето за сваляне на превръзките, Дан бе почти толкова нервен, колкото и самата Тара. Не че го притесняваше резултатът от операциите. Те бяха успешни. Тревожеше го каква ще е реакцията на Тара. Той изведнъж установи, че отчаяно се моли тя да е доволна от новия си вид. От самото начало на операциите досега, тя не се беше виждала, защото бе непрекъснато в бинтове. Вечерта преди свалянето на превръзките, той я изведе на разходка по плажа. Пред тях

се разгръщаше индиговото море, а започващият прилив мокреше босите им крака. Дан дълго време не казваше нищо.

— Утре ще сваляме бинтовете, Тара — обади се най-сетне той.
— Очаква те голям шок. Наистина.

Тара задържа дъха си, а той продължи по-нататък.

— Ще се погледнеш в огледалото и ще си познаеш само очите, които ще те гледат от чуждо лице.

Чуждо лице... тази фраза цяла нощ не й даваше мира.

Призори на другия ден тя отново крачеше по плажа, а малко по-късно към нея се присъедини и Дан.

— Как спа? — запита той.

— Не много добре.

— И аз. — Тонът му бе рязък и изнервен. — Хайде тогава да не удължаваме излишно напрежението.

Те се върнаха в бунгалото и Тара се отпусна в бамбуковото кресло. Седеше напрегнато и се държеше и с двете ръце за облегалките му. Дан придърпа една малка масичка, извади ножиците и се залови за работа. Първо внимателно сръза външните бинтове, а после започна да отстранява слоевете памук и марля. Тара седеше със затворени очи, но в един момент усети дъха му върху лицето си и разбра, че превръзките са махнати. Гласът на Дан се чуваше някак отдалече.

— Не зная как си изглеждала преди злополуката. Нито какъв ти е бил гласът. Постарал съм се да направя най-доброто, съобразно твоята идея за новия ти външен вид. — Той млъкна и Тара го чу да се отпуска на стола и да въздъхва. — Вече можеш да се видиш.

Тя отвори очи. Пред нея Дан държеше изправено огледало. Гледката отначало я потресе и тя не повярва на очите си. От огледалото я гледаше едно чудно красиво лице. Нямаше и следа от изкривената надолу уста и увредения клепач. Не се виждаха и никакви белези. И най-важното — от предишната Стефани нямаше и помен. Тя добре си спомняше вечното леко тъжно и загрижено изражение, но сега и то бе изчезнало. Не бе останал нито един белег на напрежение и умора. От огледалото я гледаше една много по-млада и по-самоуверена жена.

Тя бавно вдигна ръце и ги прекара по нежната кожа на лицето си. От малките бръчици под очите, които предателски издаваха възрастта й, не бе останало нищо. Изчезнали бяха и това я правеше поне с десет години по-млада.

— Какво ще кажеш?... — Гласът на Дан звучеше несигурно. — Ако ти харесва това, което виждаш, просто кимни.

Тара го погледна с блеснали очи и яростно закима. Дан се засмя от облекчение и чак подскочи от радост. Със сърце, обзето от възторг, тя го дари с първата си усмивка, а после избухна в щастлив плач и се хвърли в прегръдките му. И двамата бяха твърде развълнувани, за да могат да говорят.

От този момент започна истинското възстановяване на Тара. С все по-нарастваща през следващите седмици увереност тя спортуваше, танцуваше и дори плуваше. От едната страна на бунгалото ѝ беше басейнът, а от другата — морето, и тя лека-полека се научи първо да се отпуска във водата, а после и да ѝ се наслаждава напълно. Не след дълго установи, че физическата свобода, която ѝ даваше плуването, можеше да се сравнява единствено с усещането ѝ при ездата. Дори откриваше нещо чувствено в начина, по който топлите вълни обгръщаха и милваха тялото ѝ. От плуването и танците, които бяха част от рехабилитационната процедура, движенията ѝ ставаха все по-грациозни и уверени, а от здравословната диета тя свали всички излишни килограми и в крайна сметка загуби всякаква прилика с предишната тромава и несръчна Стефани.

Освен това Тара продължаваше да поддържа и тайния си албум с изрезките от вестниците и списанията. Нейната „злополука“ все още занимаваше журналистите и заглавия от типа на: „Смъртта на богатата наследница — загадката си остава“, никак не бяха редки. Оставаше си и решимостта ѝ да търси отмъщение. Дори с възстановяването на силите ѝ, целта сякаш придоби твърдостта на диамант. Сега обаче, тя използваше вестниците и списанията, които пощенското корабче ѝ носеше всеки ден, и за това да проучва последните тенденции в женската мода. Новата жена има нужда от нови дрехи, каза веднъж тя на Лизи с щастлива усмивка. Така че прекарваше доста време, надвесена над снимки от модни ревюта, и отбелязваше какво трябва да си купи като му дойде времето. Едва сега разбра, че за пръв път в живота си е свободна да се занимава само със себе си и има нужната увереност за това. Най-после щеше да навакса за всичките пропуснати досега години.

Заседанието на управителния съвет на „Харпър Майнинг“ не вървеше добре. Годишните печалби не бяха спаднали кой знае колко. Усещаше се липсата на интуицията на Стефани и усета ѝ за пазарите, но все пак загубите от отсъствието ѝ, след разпределянето им сред многочислените филиали и поделения на огромния конгломерат, създаден от Макс Харпър, не отслабваха могъществото на компанията и тя ги поемаше без особени затруднения.

Неприятностите идваха от другаде.

Седнал начело на огромната заседателна маса, Бил Макмастър изгледа източника на неприятностите, потисна гнева си и реши да опита отново.

— Добре, Грег. Може наистина да не сме разгледали внимателно идеята ти. Предлагам да я чуем пак.

Грег изсумтя и презрителният му поглед обходи масата. Дърти глупаци! Нещастници! Беше побеснял. Още когато Стефани го направи един от директорите на „Харпър Майнинг“, той реши да се хване здравата за работа, а не да използва поста като удобна синекюра. Животът му предлагаше да стане нещо повече от застаряваща звезда на тениса и Грег не мислеше да пропуска този златен шанс. Беше се опитал да се запознае с огромната сфера на дейност на „Харпър Майнинг“ и макар че не разбираше нищо от финанси, това не го притесняваше ни най-малко. За тази работа си имаше счетоводители. А той щеше да бъде човек на идеите. И наистина ги засипваше с идеи. Всяка от тях се приемаше вежливо и внимателно от колегите му директори и след кратко обсъждане, също толкова внимателно и вежливо бе отхвърляна. Сега току-що се бе случило същото и с последното му хрумване.

— Вече ви казах всичко, което трябва да се каже! — сопна се Грег. — Парите ни очакват, само някой трябва да ги вземе. А вие си седите на задниците и не правите нищо!

— А не си ли си задавал въпроса, защо конкурентите ни също се ослушват и не предприемат нищо? — запита някакъв язвителен глас откъм долния край на масата, който добре изразяваше общото настроение срещу Грег.

— За техническата осъществимост ли намекваш?

— Няма нищо общо с никаква техническа осъществимост, дървена главо такава! — намеси се друг глас, на когото явно Грег също

започваше да досажда. — Бил, обясни му, ако обичаш!

— Виж какво, Грег — започна меко Бил, макар че вътрешно кипеше. — Разбира се, че разгледахме внимателно предложението ти. Проблемите обаче не са технически, нито имат нещо общо с транспорт, разходи, работна сила и така нататък. В онази държава, която ти имаш предвид, цари политически хаос. Обстановката там е толкова нестабилна, че може да експлодира всеки момент. И ако случайно комунистите докопат властта, все едно че сме им изградили цялото минно дело безплатно. Искаш от нас да рискуваме капитали, оборудване, че и живота на хората си, за нещо свършено несигурно...

— Стига толкова! — кресна Грег и скочи, извън себе си от ярост. — Нищо не разбирате, защото до един сте изкуфели и не струвате и канче камилска пикоч! — и без повече да ги погледне, той напусна залата.

— Заличи последното изречение от протокола, Мери — невъзмутимо се обърна Бил към стенографката. — Да минем по-нататък, господа.

На някои не им стига и цял живот да опознаят всички прелести на Големия бариерен риф и Коралово море. А на Тара ѝ се струваше, че е напъхала целия си живот в няколкото седмици, прекарани там, докато се възстановяваше след операциите и събираше сили за предстоящата ѝ среща с външния свят. За пръв път от пристигането си на острова, тя истински се наслаждаваше на зашеметяващите природни красоти, на високите палми и на ослепително белите плажове. И на безкрайното животворно слънце. Тя приемаше всеки нов ден като божи дар и го прекарваше, без да трябва да се съобразява с нищо друго, освен със себе си.

Не мина много време и Тара разбра, че голяма част от новооткритата радост от живота се дължи на Дан Маршал. Някак неусетно тя вече с нетърпение очакваше ежедневната му обиколка на бунгалата, слушваше се за стъпките му и търсеше ласкавата му усмивка. Откритието не я притесни особено, защото приятелството ѝ с Дан беше същото като него — непринудено, топло и ненатрапчиво. Той се оказа идеалният компаньон, а след работа се превръщаше и в идеалния гид из тропическия рай на остров Орфей.

Унесени в разговори, двамата редовно обикаляха острова — първо го прекосяваха по диагонал, а после се връщаха по друг път и обикновено спираха за малко сред живописните ясени и акации, разпръснати между скалите в централната част. Въздухът ухаеше на цветя и навсякъде наоколо шумоляха животинки и жужаха насекоми — сякаш цялата природа бе решила да доставя удоволствие само на тях двамата.

Заедно, те се чувстваха като Адам и Ева преди грехопадението. Сред този девствен покой Тара преоткри загубената си невинност и си върна вярата в хората. Това беше някакъв абсолютно непоковарен и чист свят. Открит и спонтанен в отношенията си и с дълбоко чувство за отговорност, с нея Дан сякаш временно забравяше професионалните си задължения към поверените му чужди съдби и напълно се отпуснаше и наслаждаваше на компанията ѝ. Правеше го по много деликатен начин и никога не ѝ натрапваше нищо. Тара някак си усещаше, че той е от онези редки личности, успели да унищожат змията в себе си, и не се боеше, че би я наранил. Доверяваше му се напълно и в присъствието му се чувстваше спокойна до такава степен, че съвсем се прехласваше по околните райски красоти и възторгът ѝ нямаше граници.

Едно друго любимо тяхно занимание беше подводното плуване, на което Дан старателно я учеше, откакто тя преодоля страха си от водата. Досегът с напоеното от слънчеви лъчи тропическо море ѝ харесваше все повече и повече. За Тара плуването с Дан не бе само физическо удоволствие, а цяло пътешествие в света на чувствената наслада. Под повърхността на водата пред възхитения ѝ поглед се разкриваха чудните обитатели на тази странна и непозната вселена. Пробягваха цветове и сенки и кипеше бурен живот — Дан едва смогваше да ѝ покаже някое причудливо създание и него вече го нямаше, но пък се появяваше нещо друго, също толкова интересно. В този безмълвен свят всеки бе зает с нещо и никой не обръщаше внимание на двете човешки фигури, увиснали в прозрачната вода над тях. Един такъв ден обикновено биваше последван от импровизирана вечеря на плажа, с рибата, уловена от Дан.

— Хайде да вечеряме заедно довечера — предлагаше той весело, току-що изскочил от водата с набодена на харпуна му риба.

— С удоволствие — отвръщаше Тара и никога не му отказваше.

Докато той се занимаваше с огъня и печеше рибата, Тара събираше плодове от близките дървета, охлаждаше бирата и подреждаше приборите за храна. Дан обичаше да готви на открито и го правеше с голямо умение и вкус. След една подобна великолепна вечеря, Тара го запитва:

— Интересно, дали всички хирурзи са добри готвачи?

— Едва ли. Великите готвачи като мен се раждат, а не се създават — засмя се Дан.

— Някой ден и аз трябва да се науча да готвя.

— Мислех, че всички жени готвят. Как така не си се научила още?

Тара се стегна. Как да обясни на Дан в какъв разкош е живяла, и че никога не ѝ се бе налагало да се занимава с битови проблеми, защото винаги някой друг се справяше вместо нея? Дан усети смущението ѝ и бързо смени темата.

— Добре тогава — усмихна се той. — Ако решиш да опиташ и ти трябва морско свинче за опитите, повикай ме. Предполагам, че първото ти ястие ще е бекон с яйца.

Това беше първият по-личен разговор, в който Дан ѝ показваше, че чувствата му към нея са по-дълбоки от обикновеното приятелство. В Тара бушуваха смесени чувства на яд, объркване и радост. Никога досега не ѝ се бе случвало да флиртува или да флиртуват с нея. Смутена, тя мълчаливо се ядосваше на себе си.

— Не знаех, че и четирийсетгодишните дами се изчервяват — каза Дан, който очевидно се забавляваше от смущението ѝ. — Или това е от огъня?

Тара не издържа и се разсмя.

Дан се порови между риболовните си принадлежности, извади някаква раковина и ѝ я подаде — великолепен образец от блестящ седеф.

— Подарък — свенливо каза той. — Подарък за довиждане.

За миг настъпи болезнена тишина, тъй като това ѝ напомни за предстоящата раздяла, но след малко тя каза:

— Винаги ще ме подсеца за Орфей. И за теб, Дан.

— Ти си толкова красива — промълви тихо той.

— Но заслугата за това е твоя — отвърна бързо тя. — Ти го направи.

— Глупости — отвърна Дан. — Лицето отразява характера, така че ти си си същата дама, която срещнах преди няколко месеца. Не го забравяй.

— Благодаря ти, Дан. Няма да го забравя. Прав си, че скоро ще си ходя.

— Така ми се ще да ми вярваш достатъчно и да ми кажеш от какво бягаш.

— Ох, Дан.

— Добре, добре. Поне ми кажи, че има къде да отидеш и че разполагаш с достатъчно пари. В Сидни ли отиваш?

Личеше му, че е нервен. Нервна беше и тя.

— Ще се оправя, не се безпокой. Не съм малка. Нямам нужда от настойник.

Дан долови предупреждението в гласа ѝ и заговори за друго.

— Ще ми липсваш — тежко каза той. — Сигурно се досещаш, че си станала нещо повече от пациент за мен.

Тара въздъхна и усети как болка жегна сърцето ѝ.

— Дан, трябва да свърша някои неща, и то сама. Съжалявам, но не мога да говоря за тях. Дори и с теб. Моля те, не ме питай нищо повече.

Повече никой не заговори по този въпрос. Дан спазваше обещанието си, макар и душата му да се измъчваше от това, че не знаеше почти нищо за жената, в която се влюбваше все повече и повече. Със смиреността на истински влюбен, за когото щастието на любимата е много по-важно от собственото му състояние, той се стараше да направи последните ѝ дни на острова възможно най-приятни и да я подготви за външния свят с напълно възстановено тяло и душевно равновесие.

В същото време Тара полагаше умишлени усилия да го забрави. Свенливото му обяснение в любов някак си разколебаваше първоначалната ѝ решимост за отмъщение и тя все по-често се замисляше за простите радости, които животът на острова ѝ предлагаше. Залови се отново за албума с изрезките, защото не ѝ се искаше да се отказва от решението си. Резултатът не закъсня. Жестокият образ на Грег потисна сърдечните ѝ пориви към Дан. Скоро тя бе не само готова да напусне Орфей, но и гореше от желание да се заеме с планове си, които щяха да ѝ дадат жадуваното отмъщение.

Дан забеляза тази промяна и се натъжи. Дойде моментът, в който те застанаха на кея до корабчето, което щеше да откара Тара до Таунсвил и до външния свят. Преди това тя със сълзи на очи се бе сбогувала с Лизи, макар и да полагаше усилия да се усмивва.

— Не ти ли казах, че отгук всички си тръгват с усмивка? — дрезгаво промълви Лизи, в чиито очи също напиреха сълзи.

Сега обаче тя бе само с Дан и очите и на двамата бяха сухи.

— Значи така, Тара — каза той. — Това е всичко. Страх ли те е?

— Малко.

— Можеш да останеш тук. Не е нужно да си тръгваш. — Това беше единствената му молба и тя остана без отговор. Дан изчака малко и продължи: — Обещай ми нещо...

Тара мълчаливо вдигна поглед към лицето му.

— Ако някога имаш нужда от нещо... от каквото и да е... нали ще ми се обадиш?

— Не се притеснявай, всичко ще бъде наред.

И няма да ти се обадя, помисли си тя. Ще докажа, че мога и сама да се оправям. Сама, Дан — нима не разбираш? Цял живот съм разчитала на други, но сега най-сетне пораснах.

На Дан, обаче, тя каза с привидно безгрижен тон:

— Довиждане, тогава.

— Успех, Тара.

Той нежно повдигна лицето ѝ за първата им и последна целувка. Устните ѝ бяха хладни. Без да каже нищо повече, Тара се обърна и тръгна към корабчето. Дори не му махна за сбогом. Но очите ѝ не се откъснаха от високата самотна фигура на кея още дълго време, след като тя изчезна в далечината.

ОСМА ГЛАВА

Заливът на Сидни е една от най-красивите гледки в света. Само че от двеста години насам хората го задръстват и замърсяват с какви ли не отпадъци, мрачно размишляваше Бил Макмастър. Изправен до прозореца на кабинета си на последния етаж в сградата на „Харпър Майнинг“, той гледаше към моста над залива и към ширналия се под него град. Днес бе дошъл рано на работа и сега стоеше и наблюдаваше как екипите по поддържане на чистотата на залива събират тоновете отпадъци, които жителите на града ежедневно изхвърляха в него. Някое от тези момчета би свършило добра работа и на мен, ядосано си мислеше Бил. Да ме отърве от един голям боклук.

Интеркомът на бюрото иззвъня и прекъсна мислите му.

— Да? — обади се Бил.

— Извинете, сър, но Грег Марсдън е още тук. Вече половин час...

— Зная, зная. Покани го да влезе.

Безупречно облеченият Грег — в елегантен костюм, бяла риза и светложълта вратовръзка — този път си спести любезностите.

— На какво дължим тази изненада, Грег? — спокойно се обърна към него Бил. — С какво можем да ти бъдем полезни?

Но Грег го прекъсна с нетърпелив жест.

— Цяла седмица се опитвам да се свържа с теб по телефона.

— Зная, но напоследък почти не се задържам в кабинета. По това време винаги имаме много работа. Заповядай, седни.

Грег седна, но не смекчи агресивното си изражение и впери упорит поглед в Бил.

— Виж какво, Бил. Стефани е мъртва вече от няколко месеца. Пресата си направи проучванията, но и тя не откри нищо. Сега всичко заглъхна, все едно, че Стефани Харпър изобщо не е съществувала.

Какво ли е намислил, чудеше се Бил, но гласно каза:

— Тя не е забравена.

— Разбира се, и аз не съм я забравил — бързо се намеси Грег.

Бил не беше много убеден в това, но го остави да продължи.

— Работата е там, Бил, че не мога да разбера как след три отделни издирвания, две от които бяха под прякото ръководство на компанията, тялото ѝ все още не е открито.

Това било, значи, помисли Бил и гневът му отново започна да расте.

— Нищо — продължаваше Грег. — Нито скелет, нито никакви останки — нищо.

— Уверявам те, че е направено всичко в границите на възможното — привидно спокойно отвърна Бил.

— Да, но аз не съм доволен.

— Нима?

— А нима ти искаш да ми кажеш, че тази огромна организация, която открива уран, злато, желязна руда, нефт и какво ли не, не е в състояние да намери шепа проклети кокали? — разпали се Грег.

Бил не можеше повече да издържа и избухна.

— Жалък лицемер! — кресна му той. — Искаш смъртта на Стефани да бъде юридически установена не заради самата нея, а заради богатството ѝ. Но аз ще ти кажа, че обичах Стефани Харпър като своя дъщеря. — Той пое дъх и продължи по-спокойно: — Жалко, че ти така и не си даде труд да я опознаеш истински, преди да умре. Имаше какво да научиш от нея. Тя обичаше хората и беше готова да дава, да дава и пак да дава, а в замяна искаше да я приемат такава, каквата е, защото никой не е съвършен. Стараеше се, а това е добра епитафия за всеки.

— Никога не съм казвал, че...

— Млъкни и ме изслушай! Така е, нямаше да е зле да я погребем като хората. Но се радвам, че тялото ѝ не е открито. — Грег вече бе загубил част от самоувереността си. — И знаеш ли защо? Защото искам здравата да се потиш през следващите седем години, тъй като едва после ще имаш право на част от най-голямото богатство в историята на Австралия. А има и нещо друго, момчето ми, което също не знаеш.

Грег се сепна. Някакъв внезапен страх го преряза през стомаха. Нали уж бе обмислил всичко? А Бил вече започваше да се наслаждава.

— Трябва да ти кажа, че преди да се омъжи за теб, лично аз убедих Стефани Харпър да добави в завещанието си една клауза. В

случай, че тя умре преди теб и ти се ожениш повторно — *губиш всичко!*

Настъпи напрегната тишина. Грег не можеше да повярва и седеше като занемял. Забравил гнева си, Бил се облегна назад, като след добре свършена работа.

— Това е. А междувременно можеш да си търсиш работа. Не мисля, че още дълго ще бъдеш директор в „Харпър Майнинг“. Пък и не е зле човек сам да си изкарва прехраната.

Грег вдигна поглед към Бил. В очите му светеше такава омраза, че да можеше, сигурно би го убил на място. После внезапно скочи от стола и Бил за пръв път в живота си усети пристъп на страх. Но Грег само го изглежда мълчаливо и напусна кабинета.

Неочакваното приключване на разговора смути Бил, но въпреки всичко, от плещите му падна голям товар. Още не съм свършил с теб, мистър Марсдън, рече си той, но скоро и това ще стане.

На сиднейската аерогара „Маскът“ животът кипи денонощно. Особено голяма е навалицата през делничните дни, и то преди обяд. В движението на тълпите хора имаше някаква първична енергия, но на Тара, свикнала със спокойствието на остров Орфей, то се стори някак угнетително. С известна неловкост тя си пробиваше път сред пътници и посрещачи и най-сетне се измъкна през главния изход.

— Такси, мис?

Почти без да мисли, Тара с благодарност се отпусна върху задната седалка на очукания стар седан.

— Накъде?

Те вече се движеха към града, а тя още не бе казала на шофьора къде отиват. Не беше правила никакви планове и предпочиташе да остави нещата да следват своя собствен ход.

— О... трябва да отседна някъде, където не е особено скъпо. Не познавам добре тази част на Сидни, така че ако вие ме упътите, ще ви бъда благодарна.

Таксито я остави в един район, наречен Рокс, и Тара за пръв път видя как живеят хората, които не разполагат с много пари. Мястото бе мръсно и потискащо и се намираще буквално в сянката на моста над залива, но пък предлагаше евтини квартири и всичко останало, което

се подразбираше от това понятие. Но въпреки всичко, Тара някак си усещаше, че е попаднала точно, където трябва. Продължителното лечение на остров Орфей я бе оставило почти без средства. Но дори да имаше цял чувал с пари, тя пак не би отседнала в луксозен хотел. Така би постъпила Стефани Харпър. А Тара Уелс щеше да се оправя по друг начин.

Изтощена от лепкавата следобедна жега и тежкия куфар, Стефани най-сетне се добра до някакво малко частно хотелче, на ъгъла на една пресечка. През зацапаните прозорци на бара му се виждаха само мъже, повечето с бирени коремчета, които веднага извърнаха погледи към нея. Тя не знаеше къде да се дене от смущение, но кръчмарят също я забеляза и ѝ посочи една странична врата.

— Стая ли търсиш, момиче? — започна направо той.

— Да.

— Петдесет долара на седмица.

— Добре.

— ... с предплата за един месец плюс сто долара гаранционна вноска.

— Вноска ли? — Тара за пръв път чуваше подобно нещо.

— Ами да. Ние наемодателите също трябва да вземаме предпазни мерки и да се защитаваме. — Дребничкият мъж на средна възраст с изтъняваща русолява коса наистина приличаше на човек, който има нужда от защита. — Едно време вярвах на хората и ги оставях да закъсняват с плащанията, но те се измъкваха посред нощ и изчезваха, без да ми дадат и долар.

— Лошото е, че не мога да ви предплатя, а и за гаранционната вноска не съм сигурна.

— Както искате. Вече знаете условията ми.

— Съжалявам, но ще се откажа. Току-що пристигнах в Сидни и имам само четиристотин долара, с които трябва да живея, докато си намеря работа. Извинете, че ви загубих времето — и тя се обърна и понечи да си тръгне.

— Почакайте малко. Няма да ви искам гаранционна вноска.

— А може ли да ви дам предплата само за две седмици?

Хазаинът се поколеба.

— Добре, от мен да мине. Предплата за две седмици.

Тара се усмихна. Я гледай ти каква красавица, помисли си собственикът на хотела. Като нищо ще ми увеличи клиентелата.

— Искате ли да видите стаята? Отгук, моля. — Той взе куфара ѝ и я поведе, като не млъкваше през цялото време: — Всъщност това заведение си е част от австралийската история. Построено е през 1915 година, можете ли да си представите? Долу в бара е пълно със стари снимки, някой път ще ви ги покажа.

Те изкачиха някакво тъмно стълбище, излязоха на тясна площадка и той отвори една врата. Виждаше се прозорец, гледащ към моста над залива. Самата стая беше мръсна, потискаща и мизерно обзаведена. Имаше и нещо като кухненски бокс, отчасти прикритан от скъсана завеса. Тара едва успя да сподави неприятната си изненада.

Хазаинът усети реакцията ѝ и побърза да каже:

— Всъщност стаята не се обитава от няколко месеца и малко съм я позанемарил. Все се надявах да я дам на някой приличен наемател, че от тези наркомани и алкохолици нищо чудно да си имам работа с полицията... — и той я изгледа внимателно. — Ти ми се струваш порядъчно момиче и ще ти помогна да я оправим. Казвам се Санди. Стаята ми е точно над твоята, на последния етаж. Живея сам и имам достатъчно време, откакто миналата година приятелят ми почина от рак. С него бяхме заедно цели двацет и седем години...

Той смутено млъкна. Разчувствана, Тара стисна ръката му и отиде до прозореца.

— Е, поне е с изглед към пристанището — каза му тя.

Филип Стюарт стоеше в преддверието на дома си в Хънтърс Хил и си проверяваше паспорта, самолетния билет и валутата. До външната врата го очакваше пътният му багаж, а до него, върху един стол, бе праметнат шлиферът му. Той си погледна часовника и влезе във всекидневната.

Джили, с вече обичайното си отчаяно изражение, седеше и гледаше телевизия, отпивайки от чашата с уиски, което напоследък бе единственото ѝ занимание. Но бе придърпала и телефона към себе си, затова Филип се досети, че вероятно очаква някой да ѝ се обади, и то след като той тръгне за аерогарата. Джили изобщо не проявяваше интерес към предстоящото му заминаване. Беше ясно, че и

телевизионната програма ни най-малко не я интересуваше. Господи, Джили, помисли си той, какво става с нас?

Външно обаче Филип полагаше усилия да се държи нормално.

— Нали няма да забравиш за вторник, Джили?

— Какво за вторник?

— Ще идва механик да оправи помпата на басейна. А и трябва да се проверят онези работи по застраховките. Нали няма да забравиш?

— Няма.

Вече не можеха да си говорят дори и за обичайните за едно семейство домакински работи. Друг път, преди да замине в командировка, Филип винаги имаше навика да пита: „А ти какво ще правиш, докато ме няма?“, но сега просто нямаше смисъл, защото отговорът му бе известен. От хиляди най-различни дребни белези на него отдавна му бе станало ясно, че Джили има любовна връзка. Напрежението и внезапните ѝ пристъпи на отчаяние също не го учудваха, защото той знаеше с кого е връзката, а това обясняваше и нейното поведение. Само че той се чувстваше неспособен да ѝ помогне.

Филип обичаше жена си и в миналото се отнасяше търпеливо и с разбиране към изневерите ѝ. Толкова я обичаше, че дори се стараеше да я подкрепя, докато траеха историите ѝ, а и след това, когато тя най-много имаше нужда от опора. Връзките ѝ не бяха кой знае колко много, така че Филип не усещаше позициите си застрашени, а и винаги му оставаше тъжната утеха, че в крайна сметка Джили все пак се връщаше при него. Само че всичко изведнъж се промени, след като Джили си дойде от Рая с вестта за смъртта на Стефани. Той не знаеше какво точно се е случило там и не искаше да знае. Но някак си инстинктивно усещаше, че този път тя бе преминала границите на приличието. Това беше краят.

Сега Филип се намираше в странното положение на човек, който скърби за загубата на жена си и едновременно продължава да живее с нея в едно и също жилище. Напоследък това доста го измъчваше, а присъствието ѝ наоколо му напомняше непрекъснато за загубата. Само че всяко нещо си имаше край. Така беше и със скръбта му. Той вече умишлено увеличаваше физическото разстояние помежду им. Пътуваше все по-често до Ню Йорк, а когато беше в Сидни, нерядко вечеряше и преспиваше в клуба си, като гледаше да не се задържа

много в къщата. В емоционално отношение пропастта между тях се бе разраснала до такава степен, че каквото и да е сближаване беше немислимо. Когато настъпеше времето за официалната раздяла, щеше да се види, че бракът им отдавна е загинал от липса на хранителна среда.

Въпреки всичко обаче, Филип бе достатъчно благороден и не желаше да прави първия ход за прекъсване на отношенията им. Като емоционална реалност с брака им бе свършено, но социалната му функция си оставаше, поне за Джили. Тя нямаше къде да отиде след развода и един господ знаеше как щеше да изкарва препитанието си, защото никога не бе работила. Да я изостави така изведнъж, беше все едно да накара някой инвалид да стане от количката си и да проходи без чужда помощ. Джили беше точно такъв инвалид по отношение на живота. Може би затова тя до такава степен зависи от Марсдън, мислеше си той. Какво пък, в случая аз не мога да направя нищо.

Размишленията му бяха прекъснати от клаксона на таксито, което щеше да го откара до аерогарата.

— Довиждане, Джили — викна ѝ той от преддверието, взе си багажа и излезе, без да изчака отговора ѝ.

Джили дори не го чу, макар че слухът ѝ мигновено би доловил стъпките на другия мъж с прецизността на прилеп. Само че никой не я търсеше и телефонът упорито мълчеше.

Същата нощ, в мизерната хотелска стая, Тара седеше на тясното легло и едва сдържаше сълзите си. Завръщането в Сидни се оказа цяло изпитание за нея, тъй като това бе нейният град, но сега тя бе дошла в него с променена самоличност и несигурно бъдеще. Спомените я притискаха отвсякъде, а до болка познатите отпреди места я канеха да ги посети отново, но тя успя да преодолее изкушенията — нали затова бе избрала именно този непознат район. Все пак вътрешната борба доста я изтощи.

Като връх на всичко ѝ се налагаше сама да се грижи за себе си. Досега с това винаги се бяха справяли други хора и тя дори не бе стъпвала в супермаркет. Така че покупката на някои най-обикновени неща за нея се оказа същинско неприятно преживяване, още повече че и жената на касата не беше от най-любезните.

Но лошото тепърва предстоеше. Като влезе в кухнята, за да остави продуктите, видя, че на масата нещо мърда, и с ужас установи наличието на цяло семейство хлебарки. Тя отскочи назад с погнуса, но скоро се съвзе и ги прогони, като си каза, че следващия път трябва непременно да си купи и отрова против хлебарки. После събори токущо отворената опаковка мляко и то се разля навсякъде. Отчаяна, Тара се хвърли на леглото и дълго се бори с желанието да си поплаче добре.

В един момент обаче забеляза, че някой е оставил в стаята препарати за почистване, метла, домакинска лопата и парцали. Санди бе удържал на обещанието си да ѝ помогне и тя нетърпеливо се залови за работа. Миенето на подове беше още едно от нещата, които Стефани Харпър никога не бе вършила преди. Но Тара Уелс се потруди здравата и когато си легна, спа дълбоко, като след добре свършена работа.

С течение на времето положението на Тара в хотела непрекъснато се подобряваше. След почистването, стаята ѝ стана много по-привлекателна. Санди ѝ даде нови завеси за прозореца и кухненския бокс, а и куп други неща, с които тя дообзаведе стаята и я направи напълно обитаема. Но най-важното бе, че успя да си намери съквартирант, който истински се нуждаеше от нея и от грижите ѝ.

Това стана още на първата сутрин след пристигането ѝ, когато отиде да изхвърли боклука в кофите зад хотела. На връщане тя чу някакво слабо мяукане и видя малко коте, което страхливо надзърташе иззад една боклукчийска кофа. Тара го вдигна и усети, че то цялото трепери — било от страх, било от студ.

— Бедно мое създание — трогна се тя. — Загубило си се, така ли? И май си гладно, а никой не те иска.

Котенцето доверчиво се притисна към нея и измърка.

— Искаш ли да похапнеш? Хайде, ела с мен.

Тара го отнесе в стаята си и го нахрани, а след това му каза:

— Оставаш при мен и ще се казваш Макс.

Абсурдността на името, което му даде, я накара да се разсмее, защото ѝ бе трудно да свърже това малко треперещо създание с могъщия индустриалец, което пък я накара да осъзнае, че никога досега не си бе позволявала да се присмива на баща си. Това е знак, че се оправям, рече си тя, направи на Макс легло от стари вестници и му даде да яде, колкото иска, а после той заспа на коленете ѝ, като продължи да мърка дори и насън. За нея той бе нещо повече от

обикновена котка — беше й поверил живота си, а това бе добър знак — знак, че нямаше връщане назад.

— Макси, Макси — въздъхна тя. — Толкова се радвам, че се намерихме. Така копнея да имам с кого да си говоря.

По принцип Грег не проявяваше голям интерес към билиярда. За тенисист от неговата класа, свикнал с динамиката на корта, тази игра изглеждаше прекалено мудна. Но в Харпър Маншън имаше специална билиярдна зала с професионална махагонова маса и всичко останало, необходимо за играта, така че Грег нямаше нищо против от време на време да изиграе една-две партии, стига да имаше подходящ партньор.

Пък и без това искаше да се поразсее малко. Нищо не се бе оказало толкова лесно, колкото той си го представяше. От няколко месеца насам все се опитваше да заживее нормално, но не излизаше нищо. Както и да го погледнеш човек, той нито беше женен, нито ерген. Нито се водеше партньор на Стефани, нито неин наследник. И макар че получаваше добри доходи, тъй като Стефани се бе погрижила за това още когато се бяха оженили, той нямаше никакви права върху имотите и не можеше да докосне нито долар повече от предвидените. А това го караше да се чувства съвсем безсилен.

Не му се нравеха и ограниченията на ергенския живот, но пък и не му се щеше да се ангажира с Джили Стюарт. Не си струваше да се измъкваш от една брачна примка, за да се напъхваш в друга. Като жена Джили много му харесваше — чукаше се фантастично и той получаваше ерекция само при мисълта за това. С удоволствие би ходил с нея, но нищо повече. Докато Джили, откакто се бе върнала от Рая, непрекъснато го притискаше все повече и повече — „Кога ще те видя пак?“, „Защо не се обаждаш?“, „Ох, Грег, не ми стига само това!“ — и тем подобни. Май не разбираше, че той командва парада, а не тя. Затова и той умишлено се поотдръпна от нея, държеше се хладно и не й се обаждаше. От друга страна обаче, гледаше да не я отчужди съвсем, за да не издаде тайната им. Така че от време на време я виждаше, колкото да поддържа емоционалната й обвързаност с него, но не повече.

Залъгваше я с най-различни неща — било, че е твърде зает в „Харпър Майнинг“, било, че се оправя със завещанието на Стефани

или че има работа в Харпър Маншън — казваше каквото му падне. А на практика Грег по цял ден се чудеше какво да прави. Не можеше да се върне към ергенския живот, защото разгулността му нямаше никак да подхожда на ролята на скърбящия вдовец, която той понастоящем играеше. Не поддържаше и никакви връзки с компанията „Харпър Майнинг“, понеже оттам съвсем недвусмислено му бяха дали да разбере, че присъствието му в управителния съвет е нежелателно. А що се отнася до къщата, където живееше — там старият иконом Мейти здравата би се засегнал, ако почнеш да му се меси в работите и да му дава нареждания какво да прави. Открай време това си бе негово задължение и той така го бе усъвършенствал, че в къщата всичко сякаш се вършеше от само себе си.

Този следобед скуката налегна Грег до такава степен, че той се отби в стария си клуб по тенис и изигра няколко гейма. Не беше тренирал отдавна и формата му хич я нямаше, но за щастие винаги се намираха хора, които смятаха за чест да ударят няколко топки с бившия шампион. Там беше и Лу Джаксън, шаферът от сватбата му, и Грег с нескрита завист проследи блестящата му игра по време на един тренировъчен мач. Това момче беше станало много добро и той тайно се зарадва, че се е отказал от активна спортна дейност. След мача го покани да изпият по бира.

— Как я караш, Грег? — Лу очевидно се опитваше да му съчувства за преживяната трагедия.

— Горещ-долу.

— Радвам се да те видя отново на корта.

— Да бе. Дълго време не излизах никъде и без малко да се побъркам — отпи от бирата си Грег.

— Значи пак се залавяш за тениса, така ли?

— Глупости. Стар съм вече да се меря с такива младоци като тебе.

На Лу веднага му хрумна да се пошегува и да каже, че специално за Грег ще създадат купа за геронтофили, но реши да не рискува и дипломатично промени разговора.

— С какво смяташ да се занимаваш тогава?

— Ще трябва да си търся други развлечения — отвърна Грег, като се опитваше да звучи безгрижно и уверено.

— Разбирам. — Дипломатичността на Лу се изчерпа, той намигна и кимна към вратата.

Грег проследи погледа му и видя, че там стои онази същата францужойка, която бе подсладила последната му ергенска нощ. Тя поначало се мъкнеше след водещите тенисисти, защото това, което я възбуждаше, беше успехът. Натискаше се на Грег, но по същия начин се натискаше и на всеки друг победител. Грег видя ухилената физиономия на Лу и разбра, че и той беше спал с нея. За негово учудване обаче, тази мисъл някак си го възбуди и той вътрешно се оживи. Пък и от няколко дни не беше посещавал Джили.

Но външно се направи, че това изобщо не го интересува и се обърна пак към бара. Не искаше Лу да прочете мислите му. Сигурен беше, че няма начин мацката да не дойде при него и вече обмисляше планове за вечерта — как ще си тръгне сам, но ще ѝ каже да вземе такси и да дойде по-късно, когато прислугата вече ще си е легнала. Нямаше никакви проблеми. Грег Марсдън щеше всичко да уреди.

Ето как по-късно същата вечер се стигна до билиярда между Грег и францужойката. Когато тя пристигна, във всекидневната вече имаше бутилка охладено френско вино, подходящо слабо осветление и тиха музика от стереоуредбата. Грег чудесно се справяше с ролята на романтичен тип, когато това му се налагаше. Само че гостенката му имаше други идеи и предложението ѝ за приятно прекарване на вечерта доста изненада Грег.

— Гол билиард ли? Никога не съм чувал за такова нещо.

Тя оголи дребните си бели зъби в усмивка:

— Ще ти покажа.

— Не зная правилата.

— Ще те науча, не се безпокой.

На Грег почна да му става интересно от наставническия ѝ тон. Той я отведе в билиардната зала и тя му обясни как да подреди топките.

— Всичко е много просто. Всеки път, когато пропуснеш удар, свалям нещо от тебе. И обратното.

Обясненията ѝ бяха излишни, защото Грег вече се бе досетил. Нещо му казваше, че играта ще му хареса. За пръв път, откакто мацката бе дошла, той я огледа внимателно. Тя носеше бяла риза, червено шалче, тесни панталони, обици и бели обувки с високи токове. Личеше си, че е без сутиен. Грег се ухили и бавно постави бялата

топка на мястото ѝ, избра две щеки, натри ги с тебешир и ѝ подаде едната.

— Добре тогава. Ще започваме ли?

Отначало умението ѝ, или късметът, силно го изненадаха. Още преди той да успее да ѝ свали шалчето и обиците, тя вече му беше смъкнала обувките, часовника и ризата. Грег обаче твърдо бе решил да ѝ смъкне панталона, преди тя да е смъкнала неговия, и ловко вкара една червена топка в отвора на масата.

— Готово. Ризата! — заповяда той.

Тя бавно започна да я разкопчава под внимателния му поглед. Прав беше за сутриена. Ризата ѝ падна на пода и тя се изправи пред него. Гърдите ѝ бяха с хубава форма, твърди и не много големи — той добре ги помнеше. Имаха големи и тъмни зърна, леко извити нагоре, които сега бяха предизвикателно изпъкнали. Той посегна да ги погали, но тя бързо се дръпна и каза:

— Никакви докосвания! Не е в правилата.

После се наведе, защото беше неин ред, и гърдите ѝ увиснаха като узрели плодове. Светлината над масата си играеше по белоснежната ѝ кожа. Цялата останала част от стаята беше потънала в мрак. Възбудата на Грег растеше. Той нетърпеливо я наблюдаваше как не улучи, след това взе щеката и с няколко ловки удара вкара всички останали топки в отворите. Изправи се и я изгледа като дишаше тежко, а тя му отвърна с присмехулна усмивка.

— Мошеник такъв!

Без да каже нито дума, той я вдигна и я положи върху масата, след което ѝ смъкна панталона. После нетърпеливо се метна върху нея и почти веднага се изпразни, но след известно време, на втория опит, успя да измие срама от пубертетското си поведение. Дори я накара да изкупи предишното си нахално държане и липсата ѝ на уважение към него. Тези занимания им отнеха доста време, а и не можеше да се каже, че имаха нещо общо с правилата на билиярда.

Веднага щом Тара се устрои в хотела, тя сметна, че е готова за идеята, заради която бе дошла не само в Сидни, но и се бе върнала към живота. Не знаеше как точно ще действа, но целите ѝ бяха съвсем ясни и еднозначни — точно както ги бе замислила още в самото начало —

да открие истината и после да си отмъсти. Вече се чувстваше достатъчно силна и решителна и можеше да започва. Само че първо трябваше да свърши нещо друго, също толкова важно за нея.

Родителите обикновено не се интересуват кой знае колко от училищните футболни мачове. Особено когато училището е пансион и момчетата живеят в него отделно от родителите. Беше събота и в едно от най-престижните училища за момчета в Сидни се играеше мач. Много от момчетата забелязаха високата стройна жена, която стоеше до оградата и правеше снимки, но най-добре я огледа Денис Харпър, когато гонеше топката, която се изтърколи почти в краката на жената. Тя го гледаше като хипнотизирана, а после внезапно се извърна и се отдалечи, като че ли бе смутена. Денис забеляза миловидните черти на лицето ѝ, но нищо повече. Все пак играта бе в разгара си. Така че той догони топката и бързо се върна на игрището, без повече да мисли за странната жена.

Все пак, когато по-късно видя Сара, той ѝ спомена за жената, но тя не прояви особен интерес и момчето също забрави за случката. За разлика от Денис, Сара не бе забелязала седналата на третия ред жена по време на училищния ѝ концерт, която непрекъснато я снимаше, докато свиреше солото си на пианото. Изпълнението бе трудно и тя нямаше време да гледа към залата. Така бе погълната от него, че не чу дори и гордото ръкопляскане от третия ред, когато свърши и чакаше падането на завесата.

Същата нощ щастливата Тара стоеше до прозореца си, галеше Макси и му говореше:

— Макси, Макси. Не съм ги виждала едва от няколко месеца, а толкова са пораснали. Трябваше да видиш колко висок е станал Денис. Да не говорим за малката ми принцеса. Станала е истинска красавица. Солото ѝ беше много трудно, но тя пропусна само три ноти.

ДЕВЕТА ГЛАВА

— Добро утро. Тук е „Харпър Майнинг“.

— Бих искал да говоря с мистър Макмастър, моля.

— Един момент.

Мейти стискаше слушалката в сбръчканата си стара ръка и гледаше през прозореца на имението. Белият ролс-ройс тъкмо изчезваше надолу по алеята на Харпър Маншън. Той едва бе изчакал колата да тръгне и веднага сграбчи телефона. В ухото му прозвуча втори женски глас:

— Кабинетът на мистър Макмастър.

— Мога ли да говоря с мистър Макмастър?

Отсреща настъпи кратка пауза и после същият глас каза:

— В момента мистър Макмастър е зает. Аз съм секретарката му. Мога ли да ви помогна с нещо?

— Трябва да говоря с него. Спешно е. Бихте ли му предали, че се обажда Мейти. От имението.

Отново настъпи пауза, а през това време Мейти се опитваше да се успокои. За негово голямо облекчение най-после в слушалката се чу гласът на Фил:

— Здравей, Мейти. Какво има?

— Трудно е да се каже, мистър Макмастър. Не зная откъде да почна. — Гласът на стареца трепереше от вълнение.

— Успокой се, Мейти, и почни отначало.

— Вие знаете, сър, че както аз, така и останалият персонал на имението, правим всичко възможно, за да се нагодим към... променените обстоятелства. Загубата на мис Стефани...

— Зная, Мейти. Зная.

— Полагаме всички грижи за съпруга на мис Стефани, мистър Марсдън. Всички!

— Вярвам ти, Мейти. — Бил бе озадачен.

— Но всичко си има граници, сър. Граници на приличието, които никой не бива да прекрочва. Затова ви се обаждам... — Мейти

съзнаваше, че се изразява неясно и опита пак: — Снощи, след като персоналът си легна, на мистър Марсдън му дойдоха гости. Една жена.

Гледай го ти нахалника, помисли си ядосано Бил. Всъщност това и трябваше да се очаква.

— Не смятам, че можем да направим нещо. Технически погледнато, той е... — Бил се замисли за точната дума — ... свободен човек.

— Не става въпрос за това, сър! — засегна се Мейти, че Бил го смята за досаден клюкар, който си пъха носа навсякъде. — По-важното е какво се е случило после. Още не знаем цялата история, защото дамата си беше тръгнала много рано сутринта, но една от прислужниците съобщила на старшата прислужница, че в билиардната зала е станало нещо нередно. Старшата прислужница проверила и след това ми докладва. Върху масата за билиард е била разляна бутилка вино. Имало е и чаши.

Бил го слушаше мълчаливо, защото знаеше, че главното предстои.

— И това не е всичко. Върху масата имаше и други белези, сър. Според мен...

— Какви белези?

— Петна, сър. Цялото сукно е оплескано.

— Не разбирам, Мейти.

— Мистър Макмастър, имам всички основания да смятам, че снощи върху масата е била извършена известна дейност — върху самата маса, сър — която нито един порядъчен човек не би вършил там!

Бил съвсем ясно си представи билиардната зала на имението, красиво инкрустираната маса и комплекта щеки, задоволяващи и най-придирчивия вкус. Навремето, когато заедно с Макс създаваха „Харпър Майнинг“, единствените заседания на управителния съвет се провеждаха между него и Макс точно около тази маса, докато правеха по някоя партия билиард. Така вземаха всички важни решения, обсъждаха фирмената политика и набелязваха бъдещите стратегии. А сега този мръсник...

Бил усети, че се разтреперва от ярост. Гласът на Мейти продължаваше да говори в ухото му, но вече звучеше някак кухо:

— Мистър Марсдън току-що излезе и затова използвам възможността да ви се обадя. Какво ще наредите да направя?

— За бога, Мейти...

За съжаление това, което Бил си мислеше в момента, беше неизпълнимо, понеже кастрацията по съдебен ред отдавна бе премахната като наказание.

— Чакай да помисля — продължи той след малко. — Първо трябва да видим дали масата не може да се оправи. Повикай специалисти да преценят и после ги изпрати при мен. А що се отнася до мистър Марсдън...

— Да, сър?

— Остави го на мен. Струва ми се, че е крайно време да му се подрежат крилцата. Искам да ти кажа, че вече имам нещо предвид. Ще го измислим някак, не се притеснявай.

Ужасно е да си помисли човек до каква степен отношението му към дадено място зависи от присъствието или отсъствието на някой от обитателите му. Дан Маршал се бе чувствал напълно щастлив на остров Орфей — както в клиниката си, така и сред естествената красота на околната природа. Само че сега изведнъж цветният му рай се бе превърнал в скучен черно-бял кинопреглед. Както и преди, слънцето обливаше острова с вълшебната си светлина, но блясъкът му вече бе изчезнал. Такава апатия го беше обзела, че дори сутрин не му се ставаше за работа. А вечер, вместо с удоволствие да се изтегне в леглото си, той все си намирал някаква работа и до късно през нощта не си лягаше.

Дан твърдо бе решил да забрави Тара, или поне да я изтласка в дъното на съзнанието си, и да приключи тази глава от живота си като един приятен спомен. Работеше повече от всякога и приемаше толкова много пациенти, че почти нямаше време да остава насаме с мрачните си мисли. Това бе времето на някои от най-успешните му пластични операции. Веднъж в клиниката постъпи едно момиче, чийто крак бе силно обезобразен от злополука с някаква селскостопанска машина, но той го оправи и я изписа с думите, че скоро ще може да ходи на дискотека. Подобни успехи обаче вече не го задоволяваха, защото

нямаше с кого да ги сподели. Единствено вярната Лизи се опитваше да го ободри, като го гледаше как страда и се топи.

— Не се притеснявай. Току-що бях при нея в десето бунгало — шегуваше се тя. — Носех ѝ закуската и я сварих, че си прави упражненията. Каза, че ще се възстанови за по-кратко време, отколкото си мислиш, и по този начин ще те лиши от част от печалбата. И ще го направи, ще видиш.

Дан се усмихваше на задявката, но погледът му си оставаше тъжен. Независимо, че работеше непрекъснато и вечно занимаваше ума си с проблемите на пациентите, той все не успяваше да прогони Тара от мислите си. Образът ѝ го преследваше навсякъде и той я виждаше как се разхожда, плува или се усмихва и отчаяно и безуспешно се опитваше да я забрави. Откакто тя си замина, той нито веднъж не излезе да плува в морето, не намираше никаква радост в нищо и се оттегли като рак в черупката си.

Колко ли още щеше да продължава това, питаше се той. Колко ли време му трябва на човек, за да преживее загубата на някого? А толкова лесно се влюби в нея — първо го привлякоха спокойствието и търпението ѝ, които спечелиха уважението му, а после добросърдечността и волята ѝ за живот спечелиха сърцето му. Той с копнеж си мислеше за стройната ѝ фигура и за грациозните движения на тялото ѝ, на които я научиха постоянните упражнения на златистия остров. В мечтите си виждаше открития ѝ поглед и нежните устни, които мимолетно бе целунал за сбогом и за които оттогава непрекъснато жадуваше. Никога нямаше да я забрави и да я разлюби — в това бе сигурен. Времето би могло само да смекчи болката му, но процесът щеше да е бавен и мъчителен.

Той въздъхна тежко и отново се зае с документацията на клиниката.

Високо в небето, слънцето обливаше земята със знойните си лъчи. Бронзовата фигура, излегнала се на шезлонга край прозрачносините води на басейна, се протегна лениво като котка и се обърна на другата страна. Грег Марсдън поддържаше тена си. Навремето, когато посещаваше корта всеки ден, това ставаше от само себе си, но сега трябваше да се грижи и за него. Той се пресегна към

леденостудената си бира и отпи с наслада, а после отново се отпусна и примижа срещу слънцето.

Някъде по-надолу се чуваше шумът от косачките, с които градинарите поддържаха моравите на имението. Беше му приятно да си мисли, че докато той се излежаваше, други се трудеха за него. Харесваше му да бъде господарят на имението и още от самото начало това му доставяше повече удоволствие, отколкото бе доставяло на Стефани през целия ѝ живот там. Чувстваше, че този факт някак си го издига и му придава важност. А и прислугата го слушаше.

Но трябваше и да внимава, разбира се. Особено онази вечер, упрекна се той. Глупаво беше да чука мацката върху билиардната маса, макар че не излезе никак зле. От спомена лицето му се изкриви в усмивка. Масата вече я поправяха. Беше видял майсторите и знаеше, че без излишен шум и притеснения тя пак щеше да възвърне предишния си вид, а в разходите за издръжка на имението в края на месеца щеше да има още една сума и толкова. Това ѝ е хубавото на добрата прислуга — за нищо не те безпокои. Само че не биваше да повтаря подобни работи, макар и нещо да му подсказваше, че пак ще види францужоиката. Той внезапно се изсмя гласно. Едва сега си спомни, че дори и името ѝ не знаеше. Но при мисълта за нея пенисът му се размърда с копнеж. Грег посегна към него, но се отказа. Има време, сега е по-добре да подремна, рече си той.

В това време телефонът иззвъня неочаквано силно и го сепна. Той без желание вдигна слушалката.

— Ало?

— Грег! От цяла вечност се опитвам да се свържа с теб...

— Джили! Как си?

— Ужасно ми липсваш.

— И ти на мен, скъпа. Но бях много зает...

— Трябва да те видя, Грег.

Внимание. Той се стегна и застана нащрек.

— Разбира се, скъпа.

— И престани да ми обясняваш колко внимателни трябва да бъдем! Писна ми вече да внимавам. Все едно, че съм умряла.

В гласа ѝ се усещаше вече познатата на Грег истерична нотка, но нея изглежда не я интересуваше нищо.

— Искам да излизаме заедно и да ходим като хората — продължаваше Джили. — Защо да не мога да те виждам? Идваш само когато на теб ти се ще, а не когато аз имам нужда от теб. И ако искаш да знаеш, желая да те видя сега.

— И аз, скъпа. Знаеш го много добре.

Пияна е, помисли си той, и това я правеше безразсъдна. Трябваше да внимава.

— Щом ти не идваш, ще дойда аз!

— Сега ли?

— А защо не?

— Защото тъкмо отивам на една делова среща — импровизира той набързо. — Дошъл е някакъв бразилски собственик на мини и ще го водя в Хилтън.

— Виж какво, Грег — каза Джили заплашително. — Искам да те видя днес. Нищо друго не ме интересува.

Буреносните облаци се сгъстяваха.

— Разбира се, скъпа — Грег бързо обмисляше възможностите. Довечера Мейти щеше да излиза, а старшата прислужница си лягаше рано. — Ела довечера към...

— Ще дойда! — прекъсна го тя. — Ох, Грег. Обичам те. Довечера ще ти покажа колко.

— Да, скъпа. До довечера, тогава.

Той затвори телефона и се замисли. Джили правеше цялата ситуация още по-нестабилна и трябваше много да внимава. Но Грег бе сигурен, че ще се справи. С нея можеше да върши каквото си поиска. Всичко. Той се ухили на себе си. Все пак усещаше, че си мисли с удоволствие за предстоящата нощ.

От кабинета си, намиращ се на красивата Ливърпул Лейн до пресечката с Краун стрийт в района Дарлингхърст, Джоана Рандъл вече двайсет години ръководеше най-добрата модна къща в Сидни. Самата тя беше бивш модел и все още поддържаше онзи вид и усет, които навремето я поставяха върху кориците на почти всички международни издания за мода. Рижата ѝ коса напоследък дори изглеждаше още по-огнена, а тъмнокафявите, почти черни очи, не бяха загубили нито искрица от предишния си блясък. Винаги, когато добре

очертаната ѝ дългокрака фигура се мернеше в някое фотографско студио, всички погледи се устремяваха към нея, а фотографите се шегуваха, че старата Джоана може да засенчи който и да е от своите фотомодели.

Но да си пръв невинаги е лесно. В ролята си на шеф на къщата тя трябваше непрекъснато да измисля нови и нови комерсиални идеи, защото като първокласна моделиерка, на практика тя диктуваше модата на сезона и тенденциите за следващата година. Освен това ѝ се налагаше да управлява и финансовата дейност на бизнеса си, а цялата тази борба с данъчни декларации, печалби и загуби, заплати за персонала, прогнози и други такива с годините ѝ се удаваше все по-мъчно. Пък и светът на модата не беше нещо постоянно и пазарите трудно се поддаваха на прогнози. Някой вечно ти ходи по петите, а животът си тече, мислеше си притеснено тя.

Макар че нямаше за какво да се притеснява толкова, защото и Джоана Рандъл, и модната ѝ къща, бяха в разцвета на силите си. Само че с характерното за предприемчивите хора високо равнище на самокритика, тя приемаше този факт не без известни резерви, защото смяташе, че е стигнала до върха, само за да се претърколи надолу и непрекъснато си повтаряше, че нейната работа е за младите. Така че внимателно проверяваше всичките си нови идеи — да не би случайно да се окажат банални или изтъркани. Оглеждаше ги със същия орлов поглед, с който всяка сутрин търсеше по лицето си познатите белези на остаряването — малките издайнически бръчици около очите, линиите от носа към устата и поувяхването на кожата, което най-добре си личеше като се намръщеше. Тя преработваше и променяше концепциите си за модата със същата бързина, с която си нанасяше специалните кремове и лосиони, но не знаеше колко време ще може да кара така. Дълбоко в себе си смяташе, че е навлязла в средната възраст, откакто започна да се дразни от младите и наперени новаци в бизнеса, както тя ги наричаше, дето се правеха, че разбират от всичко.

Един такъв младок от някаква рекламна агенция сега седеше в кабинета ѝ и оспорваше фотомоделите, които Джоана бе подбрала за предстоящата рекламна кампания.

— Клиентът ни е хвърлил доста пари в тази кампания, мис Рандъл. От своя страна, и ние сме се ангажирали с нея.

— Няма ли най-последно да кажете за какво става дума? — Джоана никак не обичаше да я третират като малко дете. Особено когато отсреща ѝ седеше надуван костюмиран младок с очила с рогови рамки и глуповат израз на лицето.

— Ами за тези момичета — и той презрително разрови цветните снимки на бюрото между тях, всяка от които показваше някой от трите различни фотомодела в разнообразни пози — блондинка, брюнетка и червенокоса.

— Това са най-добрите ми момичета. Върхът на каймака.

— Да, обаче...

— Какво „обаче“?

— Съвсем неподходящи са за кампанията, както ние в агенцията сме я замислили.

— Съвсем неподходящи ли? Шегувате ли се? — Джоана насмалко не се разсмя на глас. Какви ги плещеше тоя?

Младокът обаче не се смути и опита отново:

— Мис Рандъл, става дума за съвсем нов пазар, и то не само тук, но и в САЩ и Англия. Насочваме се към новата жена от края на осемдесетте години, към деловата жена. Много от клиентите ни изведнъж разбраха, че светът се напълни с делови жени и бизнесдами, и че тези дами са пълни с пари. Нали ви казвам, това е съвсем нов пазар.

Джоана си помисли, че тази „нова делова жена“ не е чак толкова нова, и дори се чувства доста възрастна... Но както и да е...

— Не виждам какъв е проблемът? — каза тя.

Младокът въздъхна театрално, взе една от снимките и мълком я подаде на Джоана. Тя усети как гневът ѝ се разпалва и се доближава до огнения цвят на косата ѝ.

— Какво да ѝ гледам на тази снимка?

— Ето, вижте — показа ѝ той. — Това е лице на момиче. На много красиво момиче, за което съм сигурен, че е великолепен фотомодел. — Стига си увъртал, копелдако, помисли ядосано Джоана. — Но е твърде млада, едва ли има повече от двацет и една години. Докато кампанията ни се стреми да обхване жените между двацет и пет и четирийсет и пет годишна възраст. Тоест, моделът трябва да изглежда по-зрял. И да не забравяме, че това са жени на ръководни длъжности — директори, президенти на фирми и така нататък. В

случая не ни трябва някой, който само да демонстрира новите облекла. Моделът задължително трябва да излъчва интелигентност и делови способности...

— Като например да управлява „Дженеръл Мотърс“, така ли?

— Нещо такова. — Той изобщо не схвана иронията на Джоана и продължи да развива идеята си. — Така че тук не става въпрос само за модел, който би изглеждал по-възрастен, а по-скоро говорим за съвсем различен тип модел. Ето това искаме от вас — да ни предложите този нов тип.

Джоана трепна. Нов тип ли? Още утре сутринта ще ти докарам не един, а два нови типа. За да прикрие изненадата си, тя взе снимките на момичетата и се престори, че ги разглежда. Твърде млади били, а? Та нали съвсем неотдавна Брук Шийлдс си проби път именно с бебешкото си лице, защото всички останали фотомодели бяха смятани за прекалено стари? А нима същата тази агенция не изтласка Джоана от една изгодна сделка, точно защото напълно безскрупулно прибягна до услугите на тринайсетгодишни момичета? И сега изведнъж преоткривали зрялата жена, колко интересно. Май тя самата трябваше отново да започне да позира. Настроението ѝ така се развали, че ѝ се щеше да изкрещи.

— Значи, ще поддържаме връзка, нали така? — Младокът се увери, че е изложил ясно изискванията си и реши, че сега е моментът да си тръгне. — Разбира се, ще се обърнем и към други модни къщи, защото ми се струва, че задачата ви няма да е лека. Но ни се обадете непременно. Поддържайте връзка.

— Ще ви се обадя — глухо отвърна Джоана.

В това време интеркомът на бюрото ѝ избръмча и секретарката ѝ каза:

— Джейсън е тук и иска да ви види.

— Довиждане — рече младокът и се измъкна.

— Задръж Джейсън за минута-две, после го пусни да влезе — нареди Джоана на секретарката си.

Просто имаше нужда да остане за малко сама, да си поеме дъх. Макар че мисълта за току-що приключилата среща не я оставяше на мира. Не можеше да си позволи да изпусне тази сделка. Тук не ставаше дума само за парите, независимо от факта, че господ ѝ бе свидетел колко струваше издръжката на модната къща в този скъп район на

Сидни. Въпросът касаше репутацията ѝ на водещ моделиер и собственик на най-добрата къща за фотомодели в града. Щом си се хванала на хорото, ще го играеш докрай, каза си тя. Джоана Рандъл е тази, която ще намери новия тип модел. А ако не го намери, ще го създаде. Но трябва да го има на всяка цена, и то скоро. Това е. Джоана въздъхна и се пресегна към интеркома, за да каже да пуснат Джейсън при нея. Сега ѝ трябваше точно някой като него — да ѝ вдъхне кураж и увереност.

Тази бе свободната вечер на Мейти и той се подготвяше за излизане. Още откакто бе започнал работа в имението, където имаше и квартира, той винаги гледаше да прекарва свободните си вечери някъде навън. Според него по този начин си даваше добра почивка, която му позволяваше да се разнообразява и да показва, че освен служебния, има и личен живот. Той се придържаше стриктно към това правило и излизаше, независимо от метеорологичните условия. Понякога ходеше на театър, а друг път — на симфоничен концерт, защото смяташе, че сиднейската опера е осмото чудо на света. От време на време се развличаше и с някой филм, или пък вечеряше в ресторант и тогава наблюдаваше с професионален интерес работата на сервитьорите и на салонния управител. Нерядко се впускаше и в търсене на онези приключения, които бяха направили Сидни известен като една от столиците на световното движение на хомосексуалистите, и това бе още едно от основанията му да си има и друг, съвсем личен живот.

Сега той се погледна за последен път в огледалото, излезе от стаята си и тръгна по алеята към портала на имението. Преди двайсет минути бе поръчал такси, а него още го нямаше и затова реши, че сигурно е спряло чак долу при портала, макар че той би трябвало да е отворен. За негова изненада порталът беше затворен и Мейти ядосано натисна копчето на електрическия механизъм, който го отваряше.

Отвън на тротоара стоеше някаква жена, което доста го учуди, защото в този скъп квартал отдавна вече никой не ходеше пеша, освен ако не разхождаше я руска хрътка, я друго екзотично животно. Тук бе често явление хората да притежават порше турбо като втора кола в семейството. А тази жена нито беше с кола, нито разхождаше куче. От

друга страна, не беше и посетител на имението, защото просто си стоеше, без да звъни на вратата.

Мейти я огледа внимателно. Стори му се приятна жена, но май не я познаваше, макар че сякаш я бе виждал някъде. Трудно бе да се каже, защото тя се извърна още щом го забеляза, постави си тъмни очила и по всичко личеше, че си тръгва. Може пък само да е разглеждала забележителностите на квартала. А и точно в момента Мейти си имаше свои грижи. Той се насочи към нея и тя като че ли замръзна.

— Извинете!

— Да? — Гласът ѝ бе нисък и дрезгав.

— Поръчал съм такси и се чудя, да не би да е дошло и да си е заминало. Случайно да сте забелязали нещо?

Въпросът му сякаш я успокои и тя поклати отрицателно глава:

— Не, не е идвало, а аз стоя от десетина минути на това място.

— Казаха, че ще дойде за двацет минути, а го няма. Едно време вземах автобуса, но сега кой знае защо поръчах такси...

Той млъкна и отново изгледа с любопитство непознатата жена. Тя някак си все избягваше погледа му. Може би не се чувстваше добре. В това време по хълма се зададе таксито и Мейти тръгна към него, но му хрумна нещо и спря:

— Хей, мис?

Тя продължаваше да стои на същото място, където я беше видял като излизаше.

— Да ви откарам ли донякъде?

Жената поклати глава и му се усмихна:

— Не, благодаря.

Мейти се поколеба и добави:

— Добре ли сте?

Най-сетне жената вдигна глава, погледна го в очите и отново се усмихна:

— Да, благодаря. Нищо ми няма, уверявам ви.

Тара стоя така, докато таксито на Мейти изчезна от погледа ѝ. Старецът не я бе познал! Тя изобщо не очакваше, че ще го срещне, тъй като той излизаше много рядко, и отначало доста се стресна, но

притесненията ѝ бяха напразни. За него тя бе съвършено непознат човек. А щом Мейти не я позна, никой друг нямаше да я познае.

Тя се облегна на оградата на имението и се замисли. Още не знаеше какво я накара да дойде по тези места — тази сутрин просто се събуди и нещо ѝ каза да посети предишния си дом. Е, видя го вече. Дори случайността ѝ помогна да изпита новата си външност пред един от малцината, които я познаваха наистина добре, и опитът излезе сполучлив. У нея не бе останала никаква следа от Стефани Харпър. Тя вече беше Тара. И тази Тара не изглеждаше никак зле, щом бе привлякла погледа дори и на стария хомосексуалист Мейти. При мисълта за него, тя се усмихна с обич. Добрият стар Мейти. И добрата стара Тара!

Мръкваше се и захладня. Денят беше горещ, но много често нощите се оказваха доста студени. Тара потръпна. Крайно време беше да си тръгва. Но ѝ се щеше още малко да се наслади на приказно красивото нощно небе на южното полукълбо. Тъкмо си тръгваше, когато я осветиха фаровете на приближаваща се кола. Тара инстинктивно се прикри зад огромните листа, които се спускаха от оградата, и след като се увери, че няма как да я забележат, внимателно надзърна. Колата спря пред вратите на имението, затворени грижливо от Мейти след излизането му. От мястото си Тара чудесно виждаше шофьора. Джили! Тя слезе от колата и натисна бутона на домофона.

— Да? — Тара се сепна, защото гласът, който прозвуча от уредбата, бе на Грег.

— Аз съм, скъпи. Джили. Отваряй.

Джали говореше някак припряно и задъхано. Тара чу бръмченето на електрическата брава, Джили бутна вратата, върна се в колата си и подкара по алеята на имението, а вратите след нея се затвориха автоматично.

Джали? Как така...? Защо...? Тара нищо не разбираше. Объркана и вцепенена, тя продължаваше да стои в сянката, а в главата ѝ цареше хаос. *Джали?* Пред очите ѝ като на забавени кадри започнаха да се нижат спомени — Джили на сватбата ѝ, позира за снимка заедно с Грег, който я е прегърнал, а тя казва: „Мармала-а-а-д“; Джили играе тенис с Грег, след играта той я целува, а после тя не откъсва очи от него цяла вечер. Картините нахлуваха в съзнанието ѝ с все по-голяма яснота и болката от тях бе почти физическа — същата вечер Филип си

бе тръгнал сам, защото на Джили не ѝ се тръгваше. В това нямаше нищо подозрително, но когато по-късно Грег я откара до дома ѝ, той се забави много, много дълго...

А след това, в Рая, единствено Джили плуваше и играеше тенис с Грег или излизаше на лов с него, докато тя — *законната му съпруга* — крееше и се топеше от мъка сама. Именно Джили пожела да отиде на лов за крокодили... Тук Тара изведнъж си спомни онова, което досега бе таила някъде в дълбините на подсъзнанието си — как Джили седеше като парализирана в лодката, с вцепенено от ужас лице, но с особен блясък на възбуда в очите, породен от вида на смъртта...

Тара изви глава към небето и с всички сили изкрещя. Това бе някакъв покъртителен животински вой, чрез който тя даде воля на мъката, натрупана в душата ѝ, а после побягна като обезумяла. Тичаше, препъваше се и залиташе без определена посока, стигаше ѝ само да е по-далеч от това място. Не след дълго обаче трябваше да спре, защото шокът от разкритието ѝ дойде твърде много. Цялото ѝ тяло трепереше, тя се опря на стената и повърна. После, почти на края на силите си, хукна отново и тича, докато отмалелите ѝ крака не я изоставиха съвсем и не се строполи на земята.

При падането се удари лошо и си нарани крака, но болката никак си я отрезви и тя дойде на себе си. С треперещи пръсти бръкна в чантичката си, извади хартиена кърпичка и замаяно започна да почиства дрехите си и кръвта от коляното. Нямаше никаква представа колко време прекара така, седнала на тротоара. По едно време несигурно се изправи на крака и със залитане пое към хотела. Прибра се пеша, защото ѝ се струваше, че няма да има сили да понесе любопитните погледи, ако вземе автобус или трамвай.

Цяла нощ не можа да мигне, а раненото ѝ съзнание полагаше отчаяни усилия да поеме този нов удар. Когато разбра, че обожаваният от нея съпруг всъщност я мрази до такава степен, че желае смъртта ѝ, тя си мислеше, че вече нищо не може да я нарани повече, но сега се сблъскваше с още едно предателство, с още едно убийство. „А как те обичах, Джили, как те обичах!“ — повтаряше си като в унес тя. Защо ли си ме мразила толкова? Джили бе единствената ѝ приятелка и заемаше съществено място в сърцето ѝ, беше важна част от живота ѝ. А сега изведнъж тази част трябваше да се изтръгне окончателно и безвъзвратно. Болката направо я разкъсваше. Доскоро смяташе, че

страданията ѝ са стигнали дъното и че след лечението на остров Орфей вече се подобрява, но сега осъзна, че към мъката ѝ се добавя ново измерение и трябва, за кой ли път, да започва живота си отначало. Чувстваше се обидена, унижена и изтощена, и се съмняваше, че ще има сили за това. Нещо повече — не знаеше дали изобщо продължава да ѝ се живее.

Къде ли да го търси този нов тип жена? Седнала зад бюрото в елегантната си модна къща на Ливърпул Лейн, Джоана Рандъл хем беснееше, хем ставаше все по-отчаяна. Не остана жена в Сидни между двайсет и шейсет години, която да не съм проверила, мрачно размишляваше тя. В резултат от дългогодишната си работа като фотомодел, стилист и моделиер, тя имаше широка мрежа от връзки, сред които бе разгласила, че търси нов талант. Почти мигновено къщата ѝ бе залята от всякакви предложения — по телефона, чрез писма и лични посещения. Звъняха дори и на домашния ѝ телефон. Всичко това я бе изнервило до такава степен, че тя строго нареди да не допускат никого при нея, освен ако няма уговорена отпреди среща. И след целия този хаос, не бе открила нищо подходящо.

Нищичко, повтори си отчаяно тя. Някои от кандидатките бяха доста перспективни, но не и за конкретната работа. Младокът от рекламната агенция беше съвсем ясен в изискванията си. Само че къде да я търси тази нова жена? Непременно трябваше да измисли нещо, защото в никакъв случай не биваше да изпуска сделката. Тя въздъхна тежко и отново се зае със снимките върху бюрото си. Ето тази с дългата коса, например — ами ако приберем косата и я вдигнем малко нагоре...

Размишленията ѝ бяха прекъснати от Джейсън Пибълс, който внезапно нахълта в кабинета ѝ. Поначало той изчакваше в преддверието, единствено, ако при Джоана имаше представители на рекламни агенции, защото те бяха хората, които носеха парите, а според него, който плаща, той поръчва и музиката. А иначе, в качеството си на най-добрия фотограф в Сидни, той си позволяваше да нахлува по всяко време в убежището на Джоана. „Тя няма тайни от мен — вечно уверяваше той ужасената секретарка. — Ние двамата с нея

сме ей така.“ И отриваше показалците на двете си ръце един о друг, а после бързо хлътваше в кабинета.

Джоана винаги се радваше да го види. Свързваше ги дългогодишна обща работа, при която тя често зависеше от професионалните му умения и безпогрешното му око, което откриваше фотогенични качества дори и в привидно скучни лица, а това, в съчетание с високите му изисквания, неминуемо даваше желания резултат. Освен това го обичаше и като човек. Падаше си по несломимия му дух, язвителното чувство за хумор и стремежа му към екзотичните забавления. Всички тези неща чудесно се отразяваха от външния му вид. Той бе дребен и дяволит, с щръкнала и леко рехавя русолява коса и мънички ярки очички, които нито за миг не се задържаха на едно място, но не изпускаха и нито една подробност.

— Добро утро, мамче! — поздрави я той както обикновено и ѝ лепна една целувка.

Джоана също спазва традицията и изсумтя:

— Ама Джейсън, някой наистина ще си помисли, че съм ти майка!

— Повечето вече го мислят — отвърна той, докато се отпусна върху розово-кафявото ѝ канапе.

— Как вървят работите при тебе?

— Очаквам една голяма поръчка за стенни календари — безгрижно отвърна Джейсън. — Доста работа ще падне. Като гледам, и аз, и ти, здравата ще се поизпотим.

Настроението на Джоана изведнъж се оправи:

— Това да се чува!

— Така е. Ще ни трябват много момичета. Става въпрос за хотелската верига „Гренадиър“. Опитват се да накарат хората по-често да отседат в хотели. Така че им трябват купища весели снимки на бодри мацки, които се развличат по хотелите им из цялата страна.

— Звучи добре — каза Джоана и вече правеше схема в главата си кои фотомодели може да използва.

— И е добре. Но има две подробности.

— Какви?

— Първо, работата е много претенциозна, защото онези искат да си повдигнат имиджа, което значи, че момичетата трябва да бъдат не

просто шик, а най-доброто. Разбираш ли, мамче? Трябва да ги извадиш от най-горното чекмедже.

— За идиот ли ме вземаш, Джейсън? — отвърна сприхаво Джоана. — Седнал си да продаваш краставици на краставичар!

— Второ — продължаваше невъзмутимо Джейсън, — използват се четирите годишни времена. Чат ли си? Сезоните — пролет, лято, есен, зима. Така че за есенните и зимните снимки ще ми трябват някои по-зрели лица, а не обичайните ти млади мацета.

— И ти ли, Джейсън! — простена Джоана и й идеше да извие.

— Какво става, мамче? — изненадано я изгледа той.

Преди обаче Джоана да успее да отговори, по интеркома прозвуча гласът на секретарката й:

— Мис Рандъл, един модел желае да ви види.

Джоана изсъска толкова бясно, че отговорът положително се чу и в преддверието:

— Дори и да е самата Бо Дерек, кажи й да изчезва!

Час по-късно Джейсън реши, че е направил всичко възможно, за да повдигне духа на Джоана Рандъл. Заяждаше се с нея, пускаше шеги, съветваше я да погледне на сегашния си проблем в перспектива и й напомняше колко много подобни кризи е преживявала в миналото и винаги се е справяла.

Само че и той не успя да предложи някакво решение на проблема. Трудна работа. Като продължаваше да се чуди какво може да се направи, той се сбогува и излезе в преддверието. Там го сепна някакъв рязък и властен глас:

— Вижте какво, моля. Държа да се срещна с Джоана Рандъл.

Секретарката очевидно беше на края на търпението си. С уморен жест намести очилата, прокара пръсти през косата си и механично изрече явно многократно повтаряната фраза:

— Нали ви казах, че тя е много заета в момента. А вие нямате уговорена среща.

— Правилно.

— Мис Рандъл приема само с предварително насрочена среща.

Джейсън вдигна очи към стоящата пред бюрото на секретарката жена, огледа я с професионален поглед и пристъпи към действие.

— Виж какво, скъпа — безцеремонно рече той на секретарката. — Срещите са за дребните риби. Но не и за тази дама — и се обърна към жената, като се ухили: — Казвам се Джейсън Пибълс, а това е специалната ми усмивка. Харесва ли ви? Всъщност по тези места думата ми много се чува. Ще вечеряте ли с мен довечера?

И без да чака отговор, той сграбчи стъписаната жена за ръката, повлече я към кабинета, отвори вратата със замах и извика:

— Джоана! Какво ще кажеш за това? — и избута жената вътре, след което затвори вратата.

— Страхотна е! — каза той на изумената секретарка. — Челюстта не е съвсем обла, но с подходящо осветление се оправя. Устата ѝ е голяма, но пък иначе е великолепна. А очите ѝ са като на Бамби. Господи, вече съм влюбен в нея! — Джейсън тръгна да излиза, но изведнъж спря и нареди: — Хей, да не забравиш да ѝ вземеш името!

ДЕСЕТА ГЛАВА

— Търся работа в модна къща. Трябва ми някой, който за шест месеца да ме постави на кориците на „Вог“.

Джоана Рандъл никога нямаше да забрави онзи момент, когато отговорът на молбите ѝ се материализира и се изправи пред нея от плът и кръв. Висока, спретната и елегантна — това се виждаше от пръв поглед. Не беше млада, но изглеждаше странно запазена, а лицето ѝ бе направо приказно — освен великолепните пропорции, в него имаше и нещо друго и то най-добре се виждаше в очите ѝ — огромни и мистериозни орбити, от които лъхаше някаква тъжна светлина. Устата ѝ също беше особена — загатваше за душевна щедрост в съчетание със сдържаност и предпазливост, като че ли потискаше някакви неизразени чувства. Но най-вече от целия вид на посетителката се излъчваха решителност и сила на волята, които мигновено накараха Джоана да я прецени като „новата жена“, напразно търсена от нея досега.

Един от плюсовете на Джоана беше, че не е лицемер. Тя вярваше достатъчно в собствената си преценка и никога не се преструваше, нито криеше впечатленията си. Така че сега повдигна одобрително вежди и без да си придава излишна важност, каза:

— Седнете.

Жената смутено се огледа за стол и това се хареса на Джоана, която си рече, че в крайна сметка посетителката ѝ също е човек и си има своите притеснения. Двете жени се настаниха удобно и Джоана веднага подхвана разговор по същество:

— Откъде сте?

— От Куинсланд. Едно малко островче, Орфей, в района на Големия бариерен риф.

— Къде сте работили?

— Няколко години бях в Англия, а после в Северна Австралия.

— И сега сте решили да дойдете в големия град и да правите пари, така ли?

— Нещо такова...

Беседата вървеше без особени затруднения. Тара с възхищение слушаше собствения си глас и без запъване даваше отговори на професионалните въпроси на Джоана — на едни отговаряше прямо и директно, а други ловко заобикаляше и отбиваше. Още отпреди тя бе подготвила внимателно версията си — била фотомодел по разни малки градчета, но решила да опита късмета си в Сидни. Най-много разчиташе на въздействието от първото впечатление и докато вървеше към модната къща на Джоана, непрекъснато си повтаряше, че в това отношение втори опит не се допуска. Тя залагаше и на огромната територия на Австралия — нещо, което самите австралийци често забравят. Беше почти сигурна, че ако каже, че е позирала за модни издания в Куинсланд или Северна Австралия, Джоана едва ли би успяла да го провери.

Но главното беше външният вид — така да хване окото на Джоана, че тя да каже „да“ още на първата среща. В продължение на няколко седмици Тара старателно се подготвяше — ровеше се из модни списания, посещаваше бутици и се стремеше да си набави такова облекло, което хем да е съвременно, хем да не е прекалено актуално, като ѝ придава младежки и същевременно зрял вид — с една дума да привлича вниманието без излишен драматизъм и натрапване. И всичко това с минимални разходи.

После идваха прическата и гримът. Тя отново прерови списанията, за да види какви са модните тенденции, като добави и собствен акцент. Идеята беше да не копира буквално, а на базата на видяното да използва фантазията си. Последните ѝ пари отидоха за гримове и за една много скъпа, но великолепна прическа при най-добрия стилист в Сидни. Отначало Тара щеше да умре от ужас, като видя огромните кичури тъмна коса, които фризьорът смело смъкваше от главата ѝ и небрежно тъпчеше по пода, но после опитните му ръце оформиха такава жизнерадостна прическа, че тя направо не можеше да се познае. След това използва безплатните услуги на консултантките по козметика, с каквито разполагаха всички големи магазини в Сидни, и те я научиха как да подчертава скулите си, за да придава сърцевидна форма на лицето и да загатва деликатността на чертите му. Но най-вече ѝ показаха как да полага сенки върху клепачите си, като използва

целия диапазон на синия цвят — от индиговосиньо до синьо-лилаво — така че очите ѝ да изпъкват още повече.

Цялото това свое преоткриване Тара извърши последователно и без да бърза, като добре планирана работа. Всеки ден правеше по нещо, което я приближаваше към целта. От друга страна пък все още не можеше да се начуди, че изобщо е способна на такива неща. От време на време с известно съжаление си мислеше за предишната Стефани и не можеше да разбере как тя, която бе толкова непохватна и неуверена по отношение на външния си вид, че ако някоя модна дреха ѝ харесаше, не смееше да си я купи, се бе превърнала в Тара. А сега Тара бе твърдо решена не само да използва всички предимства на външността си, но и да се наложи на най-високо професионално ниво.

Най-сетне настъпи моментът, когато разбра, че е готова да щурмува Джоана Рандъл. След дълъг размисъл избра фронталната атака и дори не се обади по телефона, за да си насрочи среща. Трябваше или да превземе отведнъж сиднейската законодателка на модата, или позорно да се провали. Трети път нямаше. Акцията, подобно на военните, беше планирана до най-малките подробности. Тара се подготвяше старателно и буквално от кожата навън. Първото важно нещо, което се оказа и една от най-скъпите ѝ покупки, беше хубавият сутиен, очертаващ гърдите ѝ дори и под най-тежките дрехи. После идваше чорапогащникът — в такъв ден не можеше да рискува с някоя евтиния, трябваше да е нещо по-представително. Тара с гордост прекара ръка по плоския стомах и стройните си бедра. Ако не си бил пълен преди това, никога не можеш да разбереш колко е хубаво да си с нормално тегло, доволно си мислеше тя.

После извади от гардероба бяла копринена риза, която беше купила доста изгодно от една сергия в Китайския квартал. Отпред и на маншетите имаше сложна бродерия и това ѝ придаваше доста елегантен вид. Копчетата бяха перлени, а правата яка подчертаваше извивката на шията. Полата ѝ също беше откритие и отговаряше на сегашната мода — на големи ярки цветя и леки плисета, с огромни пришити джобове. Но най-важното по нея си оставаха цветята — на бял фон хризантеми, божури и орлови нокти се преплитаха в изящен стил, а цветовете им преливаха от розово-червено в розово и прасковено, което хем привличаше погледите, хем не се натрапваше. Към това имаше и кожено яке тип Шанел, което стигаше до кръста ѝ и

поемаше най-ярко-розовите тонове от полата. Тези три отделни елемента бяха доста хитроумно подбрани и оставяха впечатлението, че са комплект, а не отделни дрехи, купувани след дълго и търпеливо търсене.

А сега гримът. Той също трябваше да е съобразен с преобладаващото розово в облеклото ѝ. Тя нанесе първо плътна основа от фон дьо тен, а после се зае с подробностите. Потъмни с руж скулите си и изнесе контрастиращото синьо на очите, като ги очерта с тъмносин молив, а за сенки на клепачите избра лилавия цвят, който придаваше известен драматизъм на погледа ѝ и преминаваше в дискретно розово. За миглите използва синьо-черна спирала и си сложи ярко червило, няколко тона по-тъмно от розовото на облеклото. Не си постави никакви бижута, защото искаше впечатлението да е просто и непосредствено. После прекара гребена през лъскавата си коса и беше готова.

Преди да излезе, Тара внимателно се огледа в огледалото на гардероба и за сетен път провери всяка подробност от облеклото си. Видяното я задоволи, но въпреки всичко не се чувстваше уверена. Предстоеше ѝ може би най-трудното нещо, откакто бе дошла в Сидни. За първи път ѝ се налагаше да ходи на събеседване за работа и това изведнъж ѝ се видя като непреодолимо изпитание. Тя си представи как я оглеждат разни хладни погледи и потръпна. На всичкото отгоре, както си вървеше по улиците, все се намираще по някой да се блъсне в нея и тя непрекъснато се безпокоеше да не си развали облеклото или да не ѝ се скъса чорапогащникът и през цялото време се изкушаваше от мисълта да зареже всичко и да се върне. Но след като се добра до Ливърпул Лейн и влезе в приемната на елегантната модна къща, Тара се насили да не обръща внимание на свития си стомах и с желязно изражение на лицето изгледа окачените по стените снимки на най-добрите манекенки на къщата, които заплашително я гледаха. А докато стоеше пред секретарката, се закле в себе си, че в никакъв случай няма да си тръгне, преди да е получила каквото иска от великата Джоана. И чудото стана! *Стана!*

Тара гледаше на себе си като на някакъв феникс, възкръснал от пепелищата на Стефани. След като разбра за предателството на Джили, тя няколко дни не стана от леглото. Не ѝ се правеше нищо и нямаше апетит. Чувстваше се като човек, който бавно умира на клада. Изгаряха

я мъка, ярост и унижение, а горещите езици на агонията облизваха тялото ѝ от всички страни. Най-сетне, напълно изтощена, тя заспа, а като се събуди, вече беше съвсем друга жена. Изчезнало бе и последното нещо, което я свързваше със Стефани Харпър. Тялото ѝ продължаваше да пулсира от болка, но вече се чувстваше прилив на нови сили, което значеше, че инфекцията е преодолена завинаги.

А злото неминуемо се превръща в добро, размишляваше Тара. Тъй като последните ѝ случайни разкрития допълниха изцяло мозайката и ѝ обясниха много неща. Сега вече, след като ѝ се изясниха факторите зад зловещата „злополука“, тя знаеше и формата на своето отмъщение. Повече нищо не можеше да я разколебае в решението ѝ да живее единствено за себе си и да се наслаждава на новия живот, предоставен ѝ от съдбата, и на новия си вид, извоюван с толкова мъка и болка на остров Орфей.

Една нощ съвсем естествено ѝ хрумна, че за Грег идеалното отмъщение би било да го постигне същата участ като нейната — да го накара да се влюби в някой, който не го обича и се държи зле с него, подиграва му се, отблъсква го и не цени любовта му. А този някой, за когото не съществуваше никаква опасност, че ще се влюби в него, беше Тара. Щеше да го хване в същия капан, в който той я бе хванал навремето, и съжалението ѝ нямаше да е по-голямо от съжалението на ловеца към хваналия се в капана заек. А после щеше да го изостави и да убие сърцето му, както той се бе опитал да убие тялото ѝ. Ето това се казваше идеална поетическа правда, идеално възтържествуване на справедливостта. Тя бе сигурна, че отмъщението ще ѝ донесе огромна наслада.

А за тази цел трябваше да се превърне в типа жена, по който Грег си падаше. Тоест да стане пленителна секси красавица. Още тогава трябваше да се досетя, мислеше си с горчивина тя, какви са мотивите му точно той да се хване със старомодната, скучна и дебела мис Стефани Харпър. Трябва да стана модно маце. Именно тогава я озари мисълта, която явно подсъзнателно бе хранила още на остров Орфей, когато си създаваше новото лице и се ровеше в модните списания — да стане манекен и фотомодел. Вече имаше необходимите данни, а след всичко станало имаше и основания, и желание да го стори.

Това щеше да е най-забележителната ирония на съдбата, заключи Тара. С унищожаването на Грег, тя освобождаваше себе си. Което бе

нейна стара мечта — да престане да живее като наемател в тялото си, да се гордее с него и да полага грижи за красотата му. Крайно време беше външният ѝ вид да отразява богатството на нейния вътрешен свят. Може би само онези, които някога са се чувствали грозни и отхвърляни могат да разберат какво значи да копнееш да бъдеш красив. А на Тара ѝ се струваше, че цял живот бе копняла така, че чак я болеше. Сега поне щеше да сложи край на този глад по красотата.

— ... първо ще направим пробни снимки — резкият глас на Джоана изведнъж я върна към действителността.

Дълбоко в себе си Джоана продължаваше да храни известни резерви по отношение на мистериозната посетителка. Признава, че е над двайсет и една, но не ми казва на колко години е, чудеше се тя. Твърди, че известно време е работила като фотомодел, но очевидно е съвсем начинаеща. А и у нея има нещо особено, което още не мога да определя. Не биваше да я приемам. Само си губя времето с нея. В този момент обаче Джоана си спомни за младока от рекламната агенция и съмненията ѝ се разсеяха. И без това не разполагам с други, мрачно размишляваше тя. Нямам какво да губя. Тя се обърна към новото си откритие и решително каза:

— Познавам нужния човек. Не се обиждай, но той е в състояние и от Дракула да направи първи красавец. Имаш ли телефон? Ще ти се обадя непременно — и Джоана натисна копчето на интеркома: — Обади се на Джейсън и ми го дай.

— Няма нужда — отвърна ѝ гласът на Джейсън. — Още не съм си отишъл.

Все още не е изнамерен такъв рай, в който да няма зло. Самата Райска градина си е имала своята змия. Сержант Джонсън от полицията в Таунсвил не си падаше кой знае колко по философските разсъждения, но често се питаше какво кара някои хора да вършат престъпления, и то именно тук — в едно от най-красивите кътчета на земята. А и като полицай съвсем естествено му се щеше броят на престъпленията да е по-малък. Той се гордееше с Таунсвил — Градът на Слънцето, както му викаха. Харесваше му причудливата смесица между старо и ново, старинните кръчмички заобикалящи модерния търговски център и живописният крайбрежен булевард със сградите от

миналия век. Най-хубавият град в Куинсланд, мислеше си той, ако не и в цяла Австралия. Какво повече можеше да иска човек?

Но имаше и такива, дето всичко това не им стигаше и прибъгваха до какви ли не незаконни средства за допълнителни облаги. Така че, макар и в своя тропически рай, сержант Джонсън бе зает човек, което обясняваше защо досега не бе направил кой знае колко във връзка с молбата на Дан Маршал отпреди няколко месеца. И сега едно обаждане по телефона го накара да се почувства малко гузен.

— Здравей, Сам! Тук е Дан Маршал, от остров Орфей. Чудех се дали имаш някакъв успех по моя въпрос. Бях те помолил да издириш едно лице, помниш ли?

Дан беше решил, че на всяка цена трябва да забрави Тара Уелс, за да възвърне загубеното си душевно равновесие. За тази цел полагаше усилия да се върне към предишния си начин на живот и вече редовно ходеше на подводно плуване. Възобнови и вечерите на открито с пациентите си. После се зае с кабинета си и поднови регистратурата и медицинските картони — същинско пролетно чистене, според Лизи, която сметна това за добър знак. Дори си взе отпуската, за пръв път от няколко години насам, и предприе обиколка из западната част на Австралия, където мина през земите на аборигените и се запозна със свещените символи на Великото съновидение. Видя и огромните червеникави скали с форма на гигантски минарета и църковни куполи, които стърчаха сред безкрайната пустиня още от времето, когато не е имало кой да го измерва. После посети Пърт, столицата на западната част, откъдето нае автомобил и продължи към Кейп Лиуин през разкошния национален парк, простиращ се по цялото крайбрежие. Там, в най-югозападната точка на Австралия, той реши, че не може да се отдалечи повече от остров Орфей, намиращ се точно на другия край в посока североизток. Разхождаше се по друг плаж и гледаше друго море. Раковините също бяха други, защото ги изхвърляха вълните на Индийския океан. Но мислите му си оставаха същите. Съзнанието му бе обсебено от Тара. Нищо друго не го интересуваше.

Нямаше никакъв смисъл да се опитва да я забрави. Не можеше. Продължаваше да я обича толкова много, че липсата ѝ го изпълваше с непоносима печал. Всяка сутрин се будеше с мисълта за нея. Знаеше, че не може да я накара да го обикне, но поне вече бе сигурен в

трайността на собствените си чувства и разбираше, че не става въпрос за обикновено сезонно увлечение. Но какво печеля от това, питаше се отчаяно той. Нищо, дори губя. Не знаеше нищо за нея, дори и адреса ѝ в Сидни. Нито можеше да ѝ пише, нито да я прогони от мислите си. Оставаше му само надеждата, че някога някак си може отново да открие Тара. Това и го накара да вдигне телефона и да позвъни на сержант Сам Джонсън — не толкова, че очакваше някакви новини, колкото от желание да направи нещо, за да я открие. Каквото и да е.

— Боя се, че още нищо не съм установил — отвърна Сам, без да му дава особени надежди. — Районът е доста обширен. И цяла армия може да изчезне, без никой да разбере къде се е дянала. А ти не ми даде кой знае какви подробности.

— Прав си. Но сега разполагам с нещо, което може да помогне.

От известно време Дан бе започнал отново да проучва снимките и скиците от раните на Тара, макар че и без тях добре ги помнеше, и сега можеше да каже приблизителната дата на злополуката. Беше само предположение, разбира се, но предположение на експерт. Нямахме как да е сбъркал с повече от няколко дни. Той така и обясни на Сам:

— Значи издирваш жена, преживяла тежка злополука, без автомобилните катастрофи. Тях ги изключваш. Трябва да е станало между тези две дати. Така обхватът много се стеснява, нали?

Впечатлен от настоятелността на лекаря, Сам Джонсън реши, че наистина е време да се поразтърси насам-натам. Малко след разговора си с него, Дан разсеяно разлистваше последния брой на някакво специализирано медицинско списание, когато изведнъж забеляза обява за предстояща конференция на тема съвременната медицина. Не че беше нещо особено, а и иначе никога не би отделил цяла седмица от напрегнатия си график, но тази щеше да се провежда в Сидни. Какво пък, рече си Дан, да идем и да видим какви са последните новости. Да поддържаме форма. Съвременната медицина, хм — не звучи чак толкова зле.

Джейсън може и да бе първокласен фотограф, но като учител хич го нямаше. Липсваше му търпение и той навикваше и ругаеше учениците си, докато те или му отвръщаха със същото, или изпадаха в дълбока депресия. При Тара обаче този подход се оказа успешен. Бяха

в просторното му студио и провеждаха третия сеанс. Работата доставяше огромно удоволствие на Тара.

— Плавно! По-плавно! — крещеше Джейсън иззад фотоапарата. — И не бързай. Бавно, като при добрия секс. Точно така. Харесва ми този блясък в очите ти, задръж го! Така. Добре. Все едно че правиш любов с апарата, или с мен! Давай, давай!

Тара загуби всякаква концентрация и се разкиска. Джейсън подскочи от ярост и цялото му добродушие се превърна в сатанинска злоба.

— Не привеждай раменете! Не се изгърбвай, ти казвам! По дяволите, приличаш на камила! Хайде, концентрирай се, работи, мисли! Ха така! Мисли си за нещо хубаво, нещо, което наистина те хвърля в тъча от кеф! Спечелила си от лотарията. Какво ще правиш с парите?

Пари ли? Тара за малко да се изсмее на глас. Това бе последното нещо, от което имаше нужда.

— Сигурно знаеш — иронично му каза тя, — че парите са коренът на всяко зло.

— Така, така. Задръж! — невъзмутимо продължаваше той. — Задръж нахакания поглед, отива ти. Тръгни напред сега, бавно. За бога, да нямаш дървен крак? Опитай се да ходиш като нормален човек. Поне заради чичко Джейсън, моля те.

В деловата част на града, недалеч от студиото на Джейсън, Бил Макмастър провеждаше една от последните си срещи, или поне така се надяваше, с Грег Марсдън. Бяха на най-горния етаж в мозъчния тръст на „Харпър Майнинг“ и в момента той изучаваше гърба на Грег, който стоеше до прозореца и, сляп за великолепната панорамна гледка на града, се опитваше да смели информацията, току-що поднесена му от Бил. Внезапно той се извърна с потъмнели от ярост очи, но когато заговори, гласът му бе равен:

— Значи така, а? Вече не съм в управителния съвет и край на заплатата. Само дето няма да стане. Инструкциите на Стефани са ясни и еднозначни, а аз все още се водя неин съпруг.

Той говореше самонадеяно, но нещо му казваше, че Бил и останалите директори сигурно са успели да изнамерят някакви правни

основания и ще го надцакат.

— Решението бе взето на заседанието на управителния съвет миналата седмица. Единодушно — спокойно отвърна Бил, но вътрешно ликуваше. Отдавна нищо не му бе доставяло такова удоволствие. — И те уверявам, че е напълно законно и съобразено с условията на Стефани и клаузите на завещанието ѝ. Но не е зле и ти да се посъветваш с адвокат. — Той замълча за миг и после нанесе още един удар: — Защо не опиташ при Филип Стюарт? Той е отличен адвокат.

Грег се направи, че не го чува и продължи да се заяжда:

— Защо не бях информиран, че е имало заседание?

— Защото заседанието не беше извънредно, а редовно, чиято дата винаги се определя на предишното заседание на управителния съвет. А ти не знаеш, понеже от месеци не си присъствал на нито едно. Няма значение, присъствието ти не би променило нищо.

Грег ядосано мълчеше, после едва чуто измърмори:

— А кой ще плаща сметките, по дяволите?

— Заплатите на персонала и домакинските разходи, както и досега, ще се поемат от компанията — невъзмутимо отвърна събеседникът му. — Без личните ти разноски, разбира се. От сега нататък това става твоя грижа.

Зениците на Грег се разшириха от изненада, но Бил продължи все едно не го забелязваше:

— Можеш да живееш в имението — каза той и направи умишлена пауза, за да подсили въздействието на това, което предстоеше да каже. — Засега.

Грег скочи и започна нервно да кръстосва стаята.

— Ти никога не си одобрявал брака ми с нея, прав ли съм?

Бил мълчеше и го гледаше безучастно.

— Тебе питам, копеле такова! Прав ли съм? — Грег трепереше от ярост.

Бил бавно се надигна от бюрото, като полагаше усилия да скрие задоволството си, отиде до вратата на кабинета и я разтвори широко:

— Смятам, че срещата ни приключи — каза той на Грег.

— Още! Още! Точно така! Тръгни пак напред. Движиш се към апарата и не ми куцукай, а се хлъзгай плавно по пода. Без да бързаш.

Обучението на Тара продължаваше под темпераментното ръководство на Джейсън. Точно както Джоана се надяваше, в нейното лице имаше нещо особено, което просто привличаше фотоапарата, и когато снимките от сеансите с Джейсън бяха готови, всички ги харесаха. Но Джоана си разбираше от работата и не бързаше да сграбчва първите предложения, които се получаваха вече за Тара. Нямахме никакъв смисъл да се избързва. Още от самото начало, като забеляза как Тара влезе в кабинета ѝ, Джоана веднага разбра, че тя е съвсем неопитна. Това не я притесняваше, защото лесно можеше да се оправи. Според нея кариерата на Тара се очертаваше обещаваща, но на този етап не биваше да се действа прибързано. Освен това Тара трябваше да усвои и някои начални умения на моделите и да си оправи походката. Така че, по настояване на Джоана, Тара започна да посещава уроци по танци и аеробика, докато най-сетне не се превърна в „най-печената походка на света“ по думите на Джейсън.

В момента тя работеше по първата си крупна поръчка, която се състоеше в заснемане на пълна колекция дневни и вечерни тоалети. Работата беше дълга и изтощителна, а като капак на всичко Джейсън бе решил снимките да се правят на открито, в центъра на града, че да се получила „нужната ни урбанистична патина“. Работеха на Елизабет стрийт, която прекосяваше централната част на Сидни, и Джейсън се суетеше като истински професионалист, като нареждаше непрекъснато кой какво да прави. Тара вече бе научила много неща, но все още имаше моменти, когато се чувстваше несигурна и не знаеше как да реагира. Джейсън винаги ги усещаше и ѝ се притичваше на помощ като я мъмреше добродушно или я ласкаеше, изоставил обичайното си тиранично поведение.

— Облегни се на стената, Тара, и си почини. Не се притеснявай за дрехите — нареди ѝ той, понеже забеляза, че се уморява и губи увереност.

Намираха се точно срещу пищната зеленина на Хайд Парк и Джейсън веднага ѝ дръпна една екскурзоводска лекция:

— Обърни внимание на сградата на „Мирвак Тръст“, вдясно от тебе. Виж ѝ коринтските колони. А до нея е сиднейският отговор на

катедралата Нотр Дам, на чиято стена се обляга мис Тара Уелс, в ролята на сводов контрафорс...

Тара сепнато подскочи, отстъпи няколко крачки и за своя изненада установи, че това наистина е някаква малка църква, която действително прилича на парижката Нотр Дам. Видя ѝ се толкова нелепо, че започна да се кикоти като луда.

— Това вече е друго нещо — одобрително каза Джейсън. — Как се чувстваш?

— Вие ми се свят.

— Идеално! Да започваме тогава, преди да си се строполила. Ако камилите изобщо могат да се строполяват. Знам ли? Може би просто забиват дългите си и грозни крака в пясъка и предават богу дух прави?

— Ти си експлоататор, Джейсън.

— Аз? — Той се престори на шокиран. — Глупости. Аз съм самото милосърдие. Не видя ли, че те питах загрижено как се чувстваш? Така. Хайде сега на работа, мис Уелс. Край на шегите.

— Толкова си внимателен, Джейсън...

Те продължиха надолу по улицата, отминаха универсалния магазин на Дейвид Джоунс — огромна каменна постройка с лилави огледални стъкла и бронзиран навес — и излязоха пред Сейнт Джеймс Сентър — двайсет и една етажна сграда от зеленикаво стъкло, оградена от чинари.

Джейсън беше в стихията си — ту откриваше обещаващ фон, ту интересна композиция, и непрекъснато си говореше нещо, пресмяташе и мислеше на глас. Точно срещу Сейнт Джеймс Сентър попадна на някакъв малък вътрешен двор със старинно стълбище и декоративни железни перила, което веднага обяви за „божествено“ и без да се смуцава от факта, че то всъщност е задният вход към Областния съд на Нов Южен Уелс, накара Тара да се изкачи и слезе поне хиляда пъти, да се извърта наляво, надясно и какво ли не още. Накрая дори и професионалният ѝ дълг не можеше да издържа повече на капризите на мъничкия гном, който непрекъснато чаткаше с апарата си, и тя започна да нервничи.

— Омръзна ми вече, Джейсън!

— Хайде де, още малко. Не можеш да спреш сега. Не бива да клюмваш толкова рано... — Той продължаваше да щрака и тайничко

си мислеше, че мрачното ѝ, бунтарско изражение ѝ придава чудесен, леко брутален вид.

— Искам да кажа, че си млада, в добра форма — като се има предвид възрастта ти... — Джейсън отдавна бе научил стимулиращата сила на добре премерената обида. — А и, освен това, предварително ти платих за времето до полунощ. Така че давай, наклони тази глава.

— Безмилостен си — изпъшка Тара, но се подчини.

— Разбира се. Дори по-лошо. Добре. Хайде да повторим.

Този разговор, с малки изменения, се повтаряше периодично през целия дълъг ден. Тара заемаше позите, които се искаха от нея, докато усети, че напълно се е изчерпала.

— Джейсън, студено ми е, уморена съм и искам да се прибера в къщи.

Тя се облегна на един уличен стълб и затвори очи.

— Принцесо! — Джейсън се престори на ужасен и се приближи към нея. — Дадено, ще правим снимки с уличен стълб. Няма никакъв проблем. Всичко е наред. Само се успокой. Това е свършена поза, направо класическа... Така, дръж тези очи затворени. Отпусни се. Очите затворени, тялото отпуснато. Сега искам да си мислиш... да си представиш, че си с любовника си. Мисли за него — ето, това е мъжът, който наистина кара кръвта ти да кипва, жизнените ти сокове да потекат. Той наистина те разпалва, ти усещаш пламъка. Така, задръж усещането, мисли за него. Господи, как го мразя...

Пряко волята си, въпреки опитите да не се вслушва в брътвежа на Джейсън, Тара почувства как я залива грозната вълна на спомена за провала в любенето с Грег.

— Я гледай — май наистина се изчервяваш! Виж ти! Прекрасно, страхотно! Дали го правим от страст или се притесняваме?

Наблюдателността на Джейсън съвсем довърши Тара.

— Съжалявам — измърмори тя.

— Стига си се извинявала! — изкомандва Джейсън. — Излезе фантастично. Ти наистина си много особена жена. Всеки път като заговорят за секс, започват да те обливат вълни червенина. Май се налага да ти поотворим очите за някои неща и Джейсън Пибълс е човекът, който ти трябва. А сега искам да се замислиш за нещо тъжно. Много тъжно. Все едно, че си покрусена от нещо. Хайде, дай ми болката...

През визъора Джейсън виждаше как Тара действа като хипнотизирана. В очите ѝ бавно набъбнаха сълзи, задържаха се за миг и потекоха по скулите ѝ. Джейсън направо пощуря.

— Браво! Великолепно! Страхотна си! Като нищо ще се влюбя в тебе, Тара Уелс. Представяш ли си — най-жадуваният мъж в света хлътва до ушите! Чудя се дали старият професор Хигинс е успял да постигне нещо с Илайза Дулитъл? Или пък онзи тип, Свенгали — дали се е добутал до гащичките на Трилби? Интересно, нали?

Филмът на Джейсън най-после свърши и той едва сега забеляза колко изтощена всъщност е Тара.

— Хайде стига приказки — смъмри я той. — Голяма бърбрица си станала. От половин час ме занимаваш с възгледите си за живота и любовта, вместо да ме оставиш да си ида в къщи. Зарежи тези работи и да си тръгваме. И утре е ден.

Домът на семейство Стюарт на Хънтърс Хил не се виждаше от съседните къщи, но обитателите им не бяха глухи. А напоследък оттам се чуваха скандали и препирни, неприсъщи на спокойния и закътан квартал. В това отношение и тази вечер не правеше изключение.

— Грег! Грег! Къде отиваш? Не си тръгвай, моля те!

— Махни се и ме остави на мира! Пусни ме!

— Грег! О-о, скъпи! Моля те!

Джили Стюарт беше увиснала на ръката на Грег и не му позволяваше да влезе в колата. Зад нея зеещата врата на къщата свидетелстваше как тя се бе втурнала след него, за да го спре.

— Не си отивай, моля ти се!

— Пусни ми ръката, ако обичаш!

Уплашена от гнева му, Джили го пусна. Макар че напоследък нещо я караше непрекъснато да се заяжда с Грег, тя ужасно се страхуваше от яростните му изблици, тъй като знаеше на какво е способен в такива случаи.

— Недей, Грег! — смирено започна да го умолява тя. — Не исках да те ядосам. Просто така стана, че...

— Ти си пияна!

И той с погнуса ѝ обърна гръб. Тя отново избухна, очевидно на границите на истерията:

— Да, пияна съм! Точно така. Нещо да кажеш? А кой е виновен за това? Ти ме накара да се пропия. — Със злоба в гласа тя имитира думите на Грег в палатката ѝ през нощта на убийството на Стефани: — „Пийни сега, скъпа“. Помниш ли?

Както винаги при пиянските истерии на Джили, Грег усети, че трябва да внимава да не би тя да изтърве нещо. Хвана я за ръката, грубо я помъкна към къщата и захлопна вратата след себе си. Вътре я притисна към стената, приближи лице към нейното и се опита да говори спокойно:

— Забрави за тогава, скъпа. Чуваш ли?

Джали веднага схвана отстъплението му и не пропусна възможността за атака.

— Повече няма да търпя това положение! — развика се тя и започна да го удря с юмруци по гърдите. — Не съм личната ти курва!

По лицето на Грег премина презрителна сянка. Вместо отговор, той се пресегна и през бельото, с два пръста, я хвана за нежната гънка между краката, като бавно и злобно я изви. После се обърна към вратата.

Хлипайки от болка, Джили се хвърли да му прегражда пътя.

— Не ме оставяй, Грег! Не ме оставяй!

Той се спря, а полудялата от отчаяние и истерия Джили продължи да излива сърцето си:

— Остани, Грег! Ще ти дам парите. Утре като отворят банките ще ти дам още. Само не ме оставяй сама тази вечер. Вземи всичко, което поискаш, скъпи. Но не си отивай...

Грег омекна, но не отвърна нищо, а само кимна. Не искаше Джили да забележи обзелото го задоволство. А тя бе направо жалка в облекчението си.

— Ох, скъпи, така се радвам! Влез в стаята, а аз ще приготвя нещо за пиене...

Джейсън Пибълс беше много придирчив по отношение на напитките. Концентрати изобщо не близваше. Предпочиташе вино и най-вече шампанско, когато можеше да си го позволи. А ако беше на аванта, пиеше колкото може от тази искряща течност. Днес беше точно такъв ден и случаят изискваше неограничени количества от

благословеното питие, тъй като Тара Уелс се появи на предната корица на „Вог“. Една от снимките ѝ, правени през онзи изтощителен ден в центъра на града, бе избрана от списанието за водеща при есенната колекция. По такъв начин Джоана бе изпълнила изискването, поставено ѝ от Тара още с първото изречение при запознанството им.

И сега празнуваха в студиото на Джейсън. Бяха само той, Джоана и Тара, пиеха шампанско и разлистваха сигналните екземпляри на списанието, наслаждавайки се на триумфа си. Джоана вдигна чаша и произнесе кратък тост:

— Дами и господа, представям ви Тара — новото и вълнуващо лице в света на модата!

— Тя наистина ме вълнува — каза Джейсън, промъкна се зад Тара и обгърна кръста ѝ. — Нали си го знаеш, скъпа? Направо ме побъркваш.

— Нас с Тара това едва ли ни интересува.

— Добре тогава. — Джейсън се престори на нацупено дете. — Аз пък ще си вдигна собствена наздравица — да пием за съкровището на месеца!

— Наздраве! — Джоана истински се радваше.

— Наздраве! — възторжено се чукна с нея Тара.

— Нима никой няма да предложи тост за здравето на световния създател на звезди? — обади се Джейсън.

— Ужасно съм ти задължена, отвратителен мъник такъв! — бързо се намеси Тара и дипломатично добави: — Всъщност задължена съм и на двама ви. Благодаря за всичко, което направихте за мен.

— Шест месеца. Точно както ти искаше. — Джоана отново разглеждаше корицата на списанието. — Не си излязла зле.

— Не е излязла зле ли? — подскочи Джейсън.

— Добре, добре. Фантастична е, съгласна съм.

— Каж ми сега, скъпа — обърна се Джейсън към Тара, — как се чувстваш в ролята на първа красавица? Приветствам елита от името на местните хубавици.

— За бога, Джейсън! — избухна в смях Тара.

— Не така — възмути се Джейсън лицемерно. — Местните хубавици не употребяват такива провинциални изрази. Крайно време е да урбанизираш речника си и да научиш някоя и друга цветиста ругатня...

— Джейсън! — прекъсна го Джоана с привиден упрек в гласа. — Недей да покваряваш най-добрия ми модел!

— Извинявай, мамче. — Джейсън обаче не възнамеряваше да се покаява. — Трябваше да се досетя, че по твое време са покривали краката на мебелите, за да запазят невинността на младите.

С престорен гняв, Джоана заплашително вдигна чашата с шампанско.

— А не искаш ли да ти я излея на главата? Или в скута? По избор.

— И наистина ще го направи, бога ми — печално поклати глава Джейсън.

Тара ги гледаше и им се радваше. Отношенията между двамата много ѝ допадаха и някак си ѝ вдъхваха увереност и оптимизъм.

— Дълга всичко на вас двамата — чистосърдечно им призна тя. — Вие ме научихте дори на това как се ходи.

Джоана я погледна с нескривана обич:

— Още когато влезе в кабинета ми, разбрах, че в тебе има нещо особено. Някаква мистерия, която не мога да определя. Но каквото и да е то, поне е оригинално, скъпа.

— Точно така! — възкликна Джейсън. — Като сфинкса е. Древна и загадъчна... Зряла мъдрост от една страна и младежка външност — от друга. А това е много мощен заряд. Всички вече са полудели по тебе, Тара.

— Четох забележките ти по договора с телевизията — продължи Джоана. — Направо си невероятна. Споменала си всички онези неща, които и аз бих изтъкнала, до едно. Откъде знаеш как се сключват договори?

— Шесто чувство, предполагам — усмихна се уклончиво Тара.

— Знай, че ако някога решиш да се откажеш от работата на фотомодел, при мен винаги ще намериш място в администрацията на модната ми къща.

— Каква ти администрация, мамче! — ужаси се Джейсън. — Тя едва започва! Чуваш ли се какво говориш? А те смятат за най-печената моделиерка в Сидни. — Той се присламчи към Тара и я прегърна. — Малка моя, зарежи тази бабичка и ела при мен. Ще бъда твойт Пигмалион, твойт слуга, твойт демоничен любовник — каквото кажеш. Съгласна ли си?

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Наближаваше краят на един дълъг и изтощителен ден. Тара хвърли критичен поглед в огледалото на тоалетната стая и веднага забеляза издънческите белези на умората. Тази вечер ще си легна рано, реши тя. Прибирам се, хапвам нещо леко и право в леглото с някоя хубава книга. Взе си чантичката, огледа се да не е забравила нещо, загаси осветлението и пристъпи в празното студио на Джейсън.

Беше уморена, но доволна. След доброто начало на работния ден с отпразнуването на успеха ѝ, тя остави чашата и се хвана за работа. Джейсън обаче продължи да си пие шампанското през целия ден, докато снимаха и сега бе в леко приповдигнато настроение. Застанала на вратата, тя го гледаше с умиление как обикаля студиото и гаси прожекторите, без да знае, че е наблюдаван. После се приближи до мотоциклета си, използван като част от реквизита при един от сеансите, и го възседна с малко несигурни движения, като продължаваше да държи чашата шампанско в ръка.

Тара излезе от сянката и се изправи пред него.

— Довиждане, сфинкс! — весело ѝ подвикна той. — Не знам дали знаеш, но вече познавам лицето ти по-добре от своето, а за самата теб не зная нищо. Ако те осветя с мека и разсеяна светлина, няма да изглеждаш на повече от двайсет и една. Но на слънце — я да видим... Трийсет и пет? Двайсет и девет?

Тара мълчеше.

— Не казваш, а? Точно като сфинкса. Безсмъртната женска красота, която отнася тайните си във вечността. — Той я гледаше право в очите и Тара се смути от дълбочината на погледа му. — Какво знам за теб? Нищо. Струва ми се, че те познавам от векове, а всъщност познавам само очите ти и чудесната ти усмивка. За мен ти си загадка, мис Тара Уелс, която ме занимава все повече и повече.

Беше съвсем ясно какво се опитва да каже Джейсън. Тара скришом въздъхна. Тя подозираше, че нещо подобно може да се случи, но не го очакваше толкова скоро. Но понеже за пръв път попадеше на

човек като Джейсън, за когото никога не можеше да се каже кога се шегува, и кога — не, тя и сега не можеше да прецени доколко той говори сериозно. Все пак реши да внимава и се стегна вътрешно, докато го слушаше.

— И за какво ли си мисля само за тебе? — продължаваше Джейсън с лукава усмивка. — Причината е същата от времето на Адам и Ева, на Ромео и Жулиета, на...

Тара реши, че е време да се намеси.

— И на Абът и Костело — прекъсна го тя шеговито.

Инстинктите ѝ казваха, че не бива да му позволява да прави никакви декларации и обяснения, за да не се усложняват нещата.

— Знаеш ли какво си ти, Джейсън? — продължи тя със същия тон. — Един романтик. Виждаш нещо в най-обикновено трудово момиче, което то просто не притежава.

— Имах една тайна и ти я разкри — тъжно ѝ се усмихна Джейсън с неподозирана сериозност.

Явно беше разбрал намека ѝ и нямаше да постоянства в ухажването. С театрален жест той вдигна чашата си.

— За наше здраве тогава. И за добре пазените тайни.

— Лека нощ, Джейсън. — Тара му се усмихна с признателност и тръгна към вратата.

— Хей, Тара! — Гласът му я сепна, тя спря и се обърна. — Да те закарам ли с мотоциклета?

— Не, благодаря.

Останал сам в празното студио, Джейсън вдигна чашата над главата си и, с древния церемониален жест за вземане на сбогом, я обърна с дъното нагоре и я разби в пода.

Тара се прибираше пеша и си пробиваше път сред многолюдните тълпи, изпълнили вечерните улици на Сидни. Благодарение на внезапните си успехи като фотомодел, тя вече изкарваше добри пари и бе напуснала мизерния хотел. Сега живееше в луксозния квартал Елизабет Бей, чиито обитатели се наслаждаваха на великолепен изглед към залива. Уморена и разстроена от мисълта за Джейсън и неведомите пътища на любовта, тя взе асансьора и след малко се прибра в новия си дом.

Още щом затвори вратата след себе си, я приветства мяукането на едновременното котенце, което вече се бе превърнало в огромен котарак.

— Здравей, Макси, момчето ми. — Тя го вдигна и го притисна нежно към себе си. — Как си? Как прекара деня?

Тара захвърли обувките си и с въздишка на облекчение пристъпи боса по килима на всекидневната.

— Ще ти издам една тайна, Макс. Лицето ми може да е като на двайсет и осем годишна жена, но краката ми са на четирийсет!

Тя остави котката върху дебелия килим и отиде при стереоуредбата. Откакто се премести тук, отново можеше да се наслаждава на старата си слабост — музиката.

А след изкараните курсове по модерни танци и аеробика, музикалните ѝ вкусове вече не обхващаха само любимите ѝ класически изпълнения. Тара натисна бутона и стаята се изпълни със звуците на песента: „Вече не ми носиш цветя“, изпълнявана от Барбра Страйсънд и Нийл Дайъмънд, а тя се отпусна върху просторното и уютно канапе и доволно се огледа наоколо.

И наистина имаше защо да е доволна. Стаята беше обзаведена с много вкус в меки тонове. Единственият по-ярък цвят беше кораловото на килима, но то се поемаше от белите стени. Мебелите бяха от хром и стъкло, с италиански дизайн, но модернистичният им ефект се смекчаваше от плътните, стигащи до пода завеси на огромния прозорец, от който се разкриваше приказна гледка към залива. Всъщност именно гледката, която никога не ѝ омръзваше, я накара да купи това жилище. Водите на залива отразяваха настроенията на небето с предаността на верен любовник, и промените им винаги я омайваха. Харесваше ѝ както танцът на дъждовните капки, така и играта на безмилостните слънчеви лъчи. Можеше с часове да седи край прозореца и да гледа навън и това бе най-добрата ѝ почивка.

— Днес много се уморих, Макси — каза тя на котката и бавно се изправи. — Работих като куче. Това е шега, момчето ми. Би трябвало да се засмееш.

Но цялото внимание на Макси бе насочено към кухнята, защото знаеше, че ще го хранят.

— Какво мислиш за новия ни дом? — продължаваше Тара, докато отваряше консервата му. — Малко е скъпичък, но мисля, че сме

го заслужили. Сами сме си спечелили парите, Макси. За пръв път в живота си го правя и знаеш ли какво? Страшно ми харесва. Трябва да опиташ някой път.

Тя се наведе и постави на пода чинията на котката, която през цялото време се усукваше около краката ѝ в предвкусане на удоволствието.

— Дали да не ти намерим работа, а? Като фотомодел, искаш ли? Или по-добре да ти намерим приятелка, та да не ти е скучно, докато ме няма. Какво ще кажеш? Във всеки случай от теб искам само едно — да не ме изоставяш. Ще се чувствам ужасно самотна, ако ме напуснеш, Макси.

Тя му говореше, като едновременно шеташе наоколо и пооправяше това-онова. Домакинската работа беше още едно от нещата, с които на Стефани Харпър никога не се бе налагало да се сблъсква, но пък Тара се справяше чудесно. Тя отиде в спалнята, свали работните си дрехи и след като се протегна, нахлузи някаква стара и удобна домашна рокля, която отдавна не ставаше за нищо друго.

— Твърде стара съм за тези младежки облекла — обясняваше тя на Макси. — Макар че целта оправдава средствата...

Тара остави тази тъмна мисъл недовършена. По-късно щеше отново да се върне на нея.

Когато се прибра, бе захвърлила всичко, което носеше, зад вратата и сега отиде да го прибере. На път за вкъщи мина през едно магазинче и излезе оттам с пакет, който също се търкаляше на пода. Тя го взе и го отнесе в спалнята, където го отвори. Вътре имаше две увеличени снимки, поставени в красиви рамки. Тара напрегнато ги гледаше. На първата едно момиче с вдъхновен вид и отметната назад глава свиреше на пиано. На втората едно момче играеше футбол в училищния двор и тъкмо се гласеше да ритне топката. Сара и Денис. Потънала в унес, Тара дълго седя надвесена над снимките на децата си. По едно време в скута ѝ дойде Макси, но бързо избяга, прогонен от солените капки, които непрекъснато падаха върху носа му. Още малко, съкровища мои, шепнеше тя и целуваше студеното стъкло на рамките. Имайте търпение.

После си направи чай и се настани на малката масичка, която ѝ служеше за бюро. Запали настолната лампа и извади доста набъбналия албум с изрезки от вестниците. Тара Уелс продължаваше да събира

своите материали. Днес тя бе постигнала първата си цел — да стане светска красавица, за да може да пристъпи към отмъщението си. Настана време за активната част, помисли тя. До албума имаше и някакъв спортен ежедневник, „Дъ Спортс Ривю“, където на първа страница с големи букви пишеше: „ШАМПИОНИ И БЛАГОТВОРИТЕЛНОСТ“. „Бившият шампион от Уимбълдън, Грег Марсдън — започваше статията, — ще играе в благотворителен мач за набиране на средства за спортисти инвалиди. Очаква се многобройна публика, предимно от висшето общество и видните стопански фигури на Сидни. След мача е организирана среща със звездата на тениса. Марсдън, който продължава да е в траур по повод трагичната и мистериозна загуба на съпругата си, богатата наследница Стефани Харпър...“

Тара посегна към ножицата и старателно изряза статията, снимките и талона, чрез който се купуваха билети за мача. Докато я залепваше в албума, от снимките я погледна лицето на Грег — красиво, мъжествено и порочно. У него нищо не се бе променило. Отмъщение, отмъщение, отмъщение, викаше цялото й същество.

На кортовете Холдърн Павилиън Грег Марсдън демонстрираше световната си класа, която го бе извела до Уимбълдън. Мощният му сервис запращаше топката ниско над мрежата с такава сила, че ако съперникът му имаше нещастieto да подложи ракетата си, той като нищо можеше да я изтръгне от ръката му. Точният му форхенд забиваше топката на милиметри от линията, но винаги в очертанята на игрището. Същото важеше и за високите топки, прелитащи над главата на противника му, ако той се бе изнесъл прекалено близо до мрежата, които неизменно падаха в най-отдалечения край на корта. А за бекхенда му просто не си струваше да се говори — често той бе поужасяващ и от форхенда на мнозина от съперниците му. Всеки удар на Марсдън бе наслада за око и неизменно му носеше точки. Въздухът кълтеше от ентузиазирания рев на почитателите му.

За съжаление цялото това великолепно представление ставаше във въображението на Грег, а не на действителния мач. Той се стягаше, за да изпълни страховития си сервис, а вместо това топката едвам прелиташе над мрежата и противникът му не изпитваше никакви

затруднения да го разкове с някое забиване. В мислите си виждаше майсторски изпълнения, преодоляващи всякаква съпротива, а на практика все едно плюеше топките. Дори не можеше да отсече като хората. Грег знаеше, че не е във форма, защото отдавна не бе тренирал, но не знаеше, че е толкова зле. От време на време играеше в клуба си и дори веднъж за своя радост успя да победи Лу Джаксън — новото дете-чудо на тениса — но това не бяха редовни тренировки. Бе приел поканата да бъде звездата на благотворителния мач, защото разчиташе на старата си слава. Щеше да играе с някакъв младеж и предполагаше, че организаторите са му подбрали не особено силен противник — добър за състезание, но слаб за шампион като него. А и появите по благотворителни мероприятия бяха добри за имиджа му. Всъщност дори много повече го интересуваше срещата с почитателите му след мача, защото там щяха да присъстват истинските богаташи на града. Де да знаеш, може пък да срещне още една Стефани Харпър — само че този път ще гледа да е по-секси.

Но когато за първи път видя съперника си в съблекалнята, Грег изпита чувството, че си е направил сметките без кръчмаря. Момъкът му се беше наточил здравата и си мърмореше нещо сам, а на корта изведнъж се превърна в разярен тигър. Успя да побърка Грег още през първите пет минути и той разбра, че работата се затяга. Единственото му желание вече беше да не загуби с твърде позорен резултат.

— Четирийсет — петнайсет — проехтя гласът на съдията над внезапно смълчалата се тълпа.

Всички погледи бяха приковани в тях и по-точно във високата и арогантна фигура на Грег. За разлика от по-младия си противник, Грег чудесно усещаше очите на почитателките си, които горещо аплодираха всеки негов удар и страстно желяеха той да е победителят. Грег им отвърщаше с ослепителни усмивки, защото знаеше, че поне външно не бива да се вкисва, макар че отвътре го изгаряше дива ярост при всяка загубена точка.

Сред поклонничките му имаше и една, чието сърце биеше с омраза, по-силна от обичта на всички останали. Седнала до внушаващата спокойствие Джоана Рандъл, Тара наблюдаваше мача с противоречиви чувства. Бе очаквала с ужас появата на Грег на корта, но за нейна изненада всичко мина безболезнено, понеже изходът на съблекалните се намираще чак от другата страна на корта и неясните

очертания на фигурата с ракети и хавлии изобщо не ѝ напомниха за мъжа, който бе направил опит да я убие и за малко да я остави обезобразена за цял живот. Но с приближаването му страховете ѝ отново я обзеха, а по време на мача близостта му силно я развълнува. Тя се насили да седи привидно спокойна и безучастна.

— Навремето Грег направи добра кариера — обади се Джоана. — Като беше по-млад изглеждаше страхотно перспективен, но нещо му стана. — Тя замлъкна за момент и се изсмя дрезгаво: — Чувах, че не можели да го измъкнат от леглото, ако разбираш какво искам да кажа.

Сърцето на Тара се сви и я прободде ледена болка.

— Издъни се човекът и това е — прозина се Джоана и си погледна часовника. — И сега пак се издънва. Погледни го само какви ги върши. Но аз съм за бой, че те послушах и се оставих да ме замъкнеш на някакъв си благотворителен мач и то по средата на работния ден. Като че ли си нямам друга работа. Поне да беше футбол.

— Гейм за мистър Уайтман. Уайтман води с два сета.

Тара пое дъх и запита:

— Хей, Джоана, не каза ли веднъж, че познаваш Грег Марсдън?

— Познавам го не само аз, но и половината жени в Австралия. Преди година-две го срещнах на една друга такава благотворителна глупост. Тогава беше модно ревю. Защо питаш?

— Как ти се стори?

— Като уличен котарак, но с лъскави и претенциозни маниери. По едно време му се усмихна късметът и се ожени за една богаташка — Стефани Харпър, сигурно си чела във вестниците. А по време на медения месец тя загина при злополука — нападнал я крокодил. Ужасна история. — Джоана потръпна и се намръщи.

Наистина ужасна, беззвучно си рече Тара.

— Всички разправяха, че се оженил за нея заради парите ѝ — продължаваше Джоана. — Не познавах жена му. Тя не водеше никакъв светски живот, макар че с парите и положението си щеше да е добре приета навсякъде. Но я съжалих като научих за злополуката. Дори не бих се учудила, ако се окаже, че и той има пръст в тази работа — и тя се огледа наоколо. — Искам да ти кажа, че без нас двете, тук няма жена, която ако Грег ѝ нареди, не би се хвърлила веднага под влака.

Виж ги само! Всичките са обзети от малките си фантазии за великата звезда на тениса и за това какво има в гащите му!

— Ш-шт! — ядосано изсъска някой зад тях.

Тара се изчерви. Джоана я погледна с крайчеца на окото си и каза:

— И ти си от тях, така ли? Направо не мога да повярвам. Значи сме дошли заради Грег Марсдън?

— Разбира се, че не! — възмутено отвърна Тара. — Просто обичам тениса, това е.

Тогава на Джоана ѝ хрумна, нещо и тя се оживи:

— Трябва да хванем Джейсън да ти направи няколко снимки на тенис корта. Напомни ми.

— Професионалист, както винаги — усмихна се Тара и насочи вниманието си към корта, където драмата приближаваше своята развръзка.

Грег се луташе насам-натам като пиан и гонеше последните топки на гейма. Беше загубил. Аплодисментите за победителя не бяха особено топли, но него това не го интересуваше, защото сияеше от радостта на неочакваната победа. Безпогрешният усет на Грег за реакциите на публиката и този път му каза какво да прави и той щедро и бащински поздрави противника си, а усмивката не слизаше от лицето му. После двамата играчи напуснаха корта.

По-късно, на организираната среща с него, Тара установи, че се чувства съвсем спокойна. Напрежението ѝ бе изчезнало и тя знаеше, че се владее достатъчно добре за онова, което ѝ се струваше, че ще последва. През цялото време Джоана изобщо не бе забелязала емоционалните проблеми на Тара и сега се присъедини към нея с две чаши шампанско, които бе взела от бара.

— Билетите струваха майка си и баща си. Поне да наваксаме с безплатното пиене — обяви бодро тя и отпи от шампанското, но изведнъж се намръщи. — Не бих казала, че е от най-добрите реколти.

Залата беше пълна с хора. Внезапно шумът на тълпата се промени, което означаваше, че се е появила някоя важна клечка. От една странична врата бе влязъл Грег Марсдън. Той дори не се беше преоблякъл, нито се бе измил, защото добре съзнаваше какъв ефект оказва миризмата на потното му тяло върху почитателките му. Шумът отново избухна с още по-голяма сила и мацките се устремиха към него.

Джоана презрително изсумтя:

— Можеше да влезе и гол! Погледни какво правят онези разгонени кобили.

Тара се извърна бавно към другия край на залата. Грег раздаваше автографи и флиртуваше, с когото му падне. Изведнъж обаче той сякаш усети погледа ѝ и вдигна глава. Дори улови очите ѝ, но тя се обърна с престолено равнодушие. Обаче бе сигурна, че той я е забелязал, и с цялата сила на волята си започна да му внушава да дойде.

— Грег Марсдън е известен с това — обади се отново Джоана, — че го привличат новите лица. Особено си падал по богати светски мадами, манекени, фотомодели и тем подобни. Голям сваляч е. После да не кажеш, че не съм те предупредила? Не се обръщай, защото идва право към нас. Като муха на мед.

— Здравейте.

Меките ласкави нотки в гласа му трудно можеха да се сбъркат. Студена и твърда като скала, Тара се обърна към него и изведнъж установи, че вижда същите очи, които наблюдаваха паническите ѝ движения в блатото, преди крокодилът да я дръпне под водата.

— Аз съм Грег Марсдън — ухили се по момчешки той. — Май не се познаваме.

Този човек се опита да ме убие и разби невинното ми съществуване на хиляди късчета. Собственият ми съпруг, който ми бе по-скъп от всичко друго. Човекът, който...

— Не — отвърна Тара и протегна ръка с очарователна усмивка. — Не се познаваме.

Неблагодарно нещо е това секретарската работа, мислеше си Сузи, едно от момичетата на Джоана. В момента тя беше сама в службата, чистачката още не бе дошла, телефонът звънеше непрестанно, а на всичкото отгоре през пет минути пристигаха цветя и тя трябваше да тича като луда от горния етаж, за да отваря и да ги приема. Най-после, заедно с поредната кошница, пристигна и Джоана.

— Какво става, за бога! — изуми се тя, като видя, че целият етаж е пълен с цветя.

От друга страна цветята не бяха чак толкова необичайно нещо, защото след всяко успешно модно ревю, Джоана винаги получаваше

букети и кошници. А снощното ревю също мина бляскаво, но подобно количество не бе получавала никога. Докато ги разглеждаше, пристигна и Тара.

Джоана изчака малко, за да се наслади по-пълно на учудването ѝ, и после хвърли бомбата.

— За тебе са.

— Всичките ли?!

— Почти. Има няколко от клиентите ми, защото смятат, че снощното шоу е било голяма работа, но всичко останало е за теб. — Джоана кимна към купищата карамфили, гладиоли, рози и хризантеми. — Познай от кого са?

Тара отиде до най-близката кошница и погледна визитната картичка, прикрепена към нея. „Каня ви на вечеря — пишеше на нея — довечера или когато и да е. Всяка вечер.“ Вместо подпис имаше само инициал. „Г.“ Сърцето ѝ триумфално заби, но тя не издаде чувствата си и се обърна към Джоана, чието любопитство не познаваше граници.

— Какво стана снощи? Забелязах, че напусна партито след ревюто заедно с него.

— О, нищо. Само ме изпрати до колата.

— Кола ли? Откога имаш кола?

— От вчера. Реших, че мога да си го позволя, след като вече съм известна и участвам в най-големите модни ревюта на Сидни. Нали уж съм най-добрата?

— Страхотно! Първо нов апартамент, а сега и кола. Работодателят ти сигурно е много оправен.

— Най-добрият, който може да се намери — отвърна Тара и я прегърна.

— Кажете сега какво да правим с всички тези цветя? Гаджето ти направи работата на етаж невъзможна.

— Раздай ги — небрежно я посъветва Тара. — Подари ги на момичетата, ако им харесват, или ги изхвърли. А той не ми е гадже, защото се прибрах в къщи сама. Отказах му поканата за вечеря.

— За бога, не знаете ли, че имам алергия! — обяви пристигането си Джейсън с физиономията на човек, поразен от нервнопаралитичен газ. — Махнете веднага тези боклуци. Кой е почитателят ти, мамче? — Той се зачете във визитните картички и свъси лице. После се обърна да

си ходи, но на вратата спря и каза: — Ако знаех, че се интересуваш от тенис, щях да си купя ракета — и излезе.

— Има му нещо — озадачено рече Джоана. — Но Джейсън сега не ни интересува. Какво ще правиш с Грег Марсдън?

— Какво да правя с Грег Марсдън? — спокойно отвърна Тара.

Джоана не се бе издигнала в живота благодарение на прекалената си деликатност и затова запита направо:

— Харесваш ли го?

Тара мълчеше, защото не знаеше какво да каже. Без да се смущава от това, Джоана продължаваше да нахалства:

— В крайна сметка всеки има нужда от полов живот. Дори и ти, така ли е?

Тара вдигна поглед към нея и устните ѝ някак свенливо оформиха думата „не“. Джоана не можеше да повярва и мълчеше стъписано.

— Нямам време — заяви Тара. — Или по-скоро ми липсва желание.

Джоана учудено поклати глава:

— Непрекъснато ме озадачаваш. Повечето момичета са полудели на тема секс, музикални и люлеещи се легла, и какво ли не още, а най-добрият ми модел дрънка старомодни глупости... Ще ме побъркаш! Не мога да повярвам.

Известно време тя мълча, а после добави:

— И той няма да повярва. Грег Марсдън не си пада по старомомински свян. Внимавай с него, моето момиче — загрижено я предупреди тя. — Ако сама не се грижиш за себе си, няма кой да ти помогне в този лош свят. И дръж в течение старата си майка, разбра ли? Обещай ми, че ако решиш да ходиш с Грег Марсдън, непременно ще ми кажеш.

— Ще ти кажа, разбира се. Веднага щом самата аз реша какво да правя — усмихна се загадъчно Тара.

Издание:

Розалинд Майлс. Завръщане в Рая. Част 1

Английска. Първо издание

ИК „Горгона Н & Феномен“, София, 1992

Редактор: Вихра Манова

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.